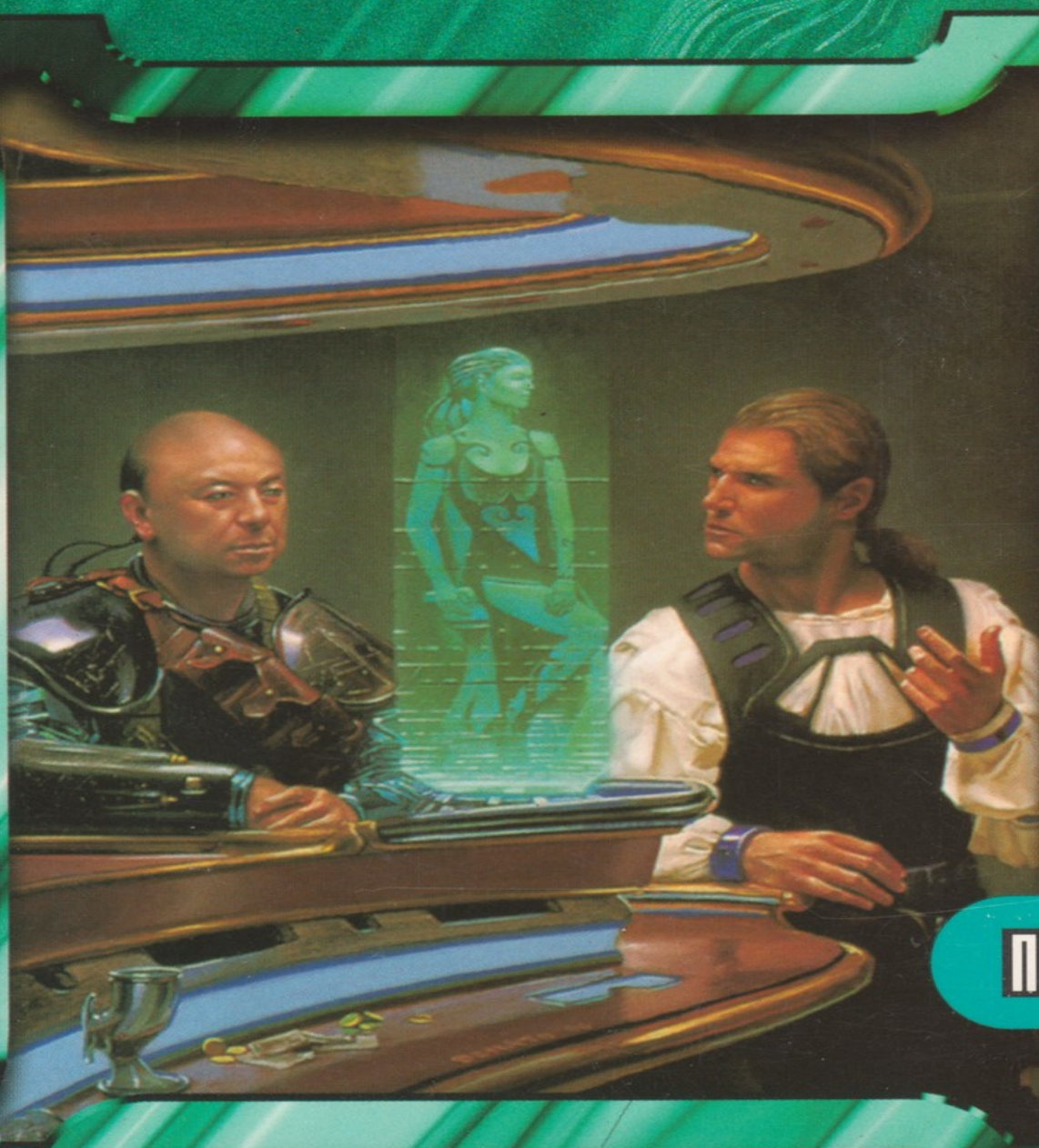

ФАНТАСТИКА *и* ФЕНТЪЗИ

Ма̀йк Резник

ПРЕРАЖДАНЕТО НА УБИЕЦА

ПАН

нова среща с Перфектния убиец

МАЙК РЕЗНИК ПРЕРАЖДАНЕТО НА УБИЕЦА

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

„Прераждането на убиеца“ отново ни среща с най-известния ловец на награди и наемен убиец в галактиката — Джеферсън Найтхоук.

Важна мисия изисква създаването на нов клонинг на Перфектния убиец. Този път той е в разцвета на силите си и освен това притежава целия житейски опит и познания за вселената на оригинала. Със своя невероятен екип от хора и извънземни същества Перфектния убиец трябва да открие отвлечената дъщеря на губернатор Хил и да убие похитителя ѝ, който стои начело на милионна войска. Но разбира се, нещата не винаги са такива, каквито изглеждат.

*На Каръл,
както винаги*

*И още — на Ричард Потър
и Андрю Рона,
две от холивудските
добри момчета*

ПРОЛОГ

В една малка стая с приглушена светлина, около миля под улиците на бляскавата столица Делурос VIII, увенчала простряната надлъж и шир Олигархия на човечеството, Джеферсън Найтхоук отвори очи.

— Добър вечер, господин Найтхоук — проговори един слаб мъж в бяла престилка. — Как се чувствате?

Найтхоук постепенно осъзна, че лежи върху някаква дълга тясна маса, вперил очи в тавана. Предпазливо повдигна ръка, събра дланта си в юмрук, после внимателно започна да отпуска и свива пръсти.

— Доста добре — отвърна с видима изненада.

Сетне поднесе ръка към очите си и се загледа в нея, сякаш беше някакъв непознат предмет, който съзираше за първи път.

— Вижда ми се съвсем нормална — каза най-накрая.

— Така е.

— Значи вече съм излекуван?

— Ами... И да, и не — отвърна човекът в бяла престилка. — Положението е доста комплицирано.

Найтхоук провеси крака от масата, после бавно и много предпазливо се изправи до седнало положение.

— Чувствам се във форма — каза той. — Предполагам, че клонингът си е свършил работата.

— Малко избързвате със заключенията, господин Найтхоук — дочу се трети глас. Найтхоук се извърна и видя набит брадат мъж на средна възраст, облечен в сиво, който го наблюдаваше внимателно.

— Кой сте вие? — попита Найтхоук.

— Маркъс Динисен, старши партньор в „Хъбс, Уилкинсън, Райт и Химинес“. — Той се усмихна. — Аз съм вашият адвокат.

— Точно така — отвърна Найтхоук, поклащайки бавно глава. — Когато ме събудихте последния път, казахте, че Райт е починал.

— Той се спомина преди повече от седемдесет години — продължи Динисен. — Неговият пра-правнук работеше във фирмата

допреди няколко години.

— Добре, значи вие сте моят адвокат — Найтхоук се обърна към мъжа в бяла престилка. — А, предполагам, че вие пък сте моят лекар.

— Може и така да се каже — гласеше отговорът. — Името ми е Игън. Гилбърт Игън.

— Имам чувството, че съм ви виждал и преди.

— Точно преди две години — отвърна Игън.

— В такъв случай коя година сме сега — 5103 ли?

— 5103 от галактическата ера — потвърди Игън.

— Значи през тези две години най-после сте открили лек срещу аплазията — оживи се Найтхоук.

— Боя се, че не е точно така, господин Найтхоук.

Джеферсън Найтхоук свъси вежди смутен. Сетне внимателно прокара пръсти по лицето си.

— Но въпреки това аз съм изцелен — настоя той. — По мен няма никакви белези или рани!

— Не сте излекуван — внимателно подхвана Игън, — но в действителност сте в твърде ранен стадий от болестта. Тя няма да се прояви още поне година.

— Какви ги говорите?! — избухна Найтхоук. — Погледнете ме само! От болестта няма и следа!

— Най-добре *вие самият* се разгледайте по-внимателно — каза Игън, подавайки му огледало.

Найтхоук заразглежда критично отражението на красивото, незасегнато от болестта лице. Изражението му ставаше все по-озадачено.

— Какво става тук, по дяволите? — каза накрая той. — Изглеждам така, сякаш съм на трийсет и пет!

— Най-прецизните изследвания сочат, че сте на трийсет и осем — уточни Игън.

— Но това е лудост! Бях на шейсет и една, когато преди повече от век ме приеха тук.

— Успокойте се, господин Найтхоук.

— *Вие* се успокойте! — Нещо в гласа му накара двамата да се отдръпнат назад. — Аз искам да знам какво става тук, при това държа да го разбера още сега!

— Разбира се, господин Найтхоук — поде отново Игън, пристъпвайки напред. — Не напразно ви инжектирахме успокоителни, за да понесете по-леко този шок. Страх ме е да си помисля какво би станало, ако...

Ръката на Найтхоук се стрелна светкавично напред, той сграбчи Игън за колана и го дръпна към себе си.

— Не се чувствам никак спокоен, господин Игън — студено просъска Джеферсън. — Говорете!

— Доктор Игън — уточни лекарят, като се освободи от хватката и оправи раздърпаната си престилка. После погледна Найтхоук със скрита тревога. — Повярвайте ми, последните два дни минаха в терзания как точно да ви го кажа... Все още не зная откъде да започна.

— Ами давайте отначало тогава.

Найтхоук изглеждаше истински ядосан.

— Добре — осмели се най-сетне Игън. — За записа ще уточня, че Джеферсън Найтхоук, наричан още Перфектния убиец, известен наемник и ловец на глави от Вътрешната граница, беше поразен от аплазия и по негово желание беше замразен през 4994 година от галактическата ера. Според изричните му разпореждания не трябваше да бъде събуден, докато не се открие лечение на болестта.

— Аз съм тук — прекъсна го Найтхоук, — затова спрете да говорите за мен в трето лице.

— Моля, оставете ме да продължа така, както смятам за правилно — каза Игън. — Имахме твърдото желание да спазим волята на Джеферсън Найтхоук, но преди две години Делурос VIII беше разтърсена от финансова криза. Лихвите върху основния капитал на господин Найтхоук вече не бяха достатъчни да покриват високите такси по поддръжката на неговия живот. Бяхме изправени пред неизбежното — да върнем в съзнание един неизлечимо болен стар човек и да го лишим от нашите услуги, когато едно предложение, отправено към фирмата на господин Динисен, ни предостави чудесна възможност. Един от световите във Вътрешната граница имаше неотложна нужда от човек с качествата и уменията на Перфектния убиец. За целта тамошните управници бяха готови да платят седем милиона кредита. Ние, естествено, не бихме могли да изпратим истинския Найтхоук — той беше полумъртъв, когато дойде при нас, и не би могъл да изкара дори месец с тази болест, ако го размразим.

Затова пък се оказа по силите ни да създадем негов клонинг. Ние незабавно го сторихме, което ни струваше почти половината от предложените пари. Въпреки това пак имахме възможност да увеличим основния капитал на Найтхоук с около три милиона кредита.

— Знам това — прекъсна го отново Найтхоук. — Нали ме събудихте, за да подпиша разрешението за клониране.

— Точно така — продължи Игън. — Ние ви клонирахме и пратихме клонинга на Границата.

— И това ми е известно — сръза го Найтхоук. — Какво стана после?

— Той свърши онова, за което му бяха платили — каза Динисен. — Но се оказа със сериозни дефекти.

— И той ли беше болен?

Игън поклати отрицателно глава.

— Не, той беше съвършено копие на 23-годишния Джеферсън Найтхоук, притежаващ всички негови физически качества. Но тъй като нямахме много време за усъвършенстването му, ние го пратихме на тази мисия само два месеца след неговата поява на бял свят. Той се оказа перфектна машина за убиване, но това беше и единственото му умение. В емоционално отношение имаше едва двумесечен опит. Това му попречи да преодолее изпитанията, с които се сблъска. Накрая падна убит, опитвайки се да спаси една жена със съмнителна репутация и напълно лишена от чувство за вярност.

— Давайте по-накратко — прекъсна го Найтхоук.

— С две думи, правителството не можа да овладее инфлацията. Освен това полковник Джеймс Ернандес — човекът, който финансира създаването на клонинга, отказа да изплати останалата част от уговорената сума, изтъквайки причини, които аз категорично отказвам да приема. Повечето от получените вече пари бяха употребени да се произведе клонинга. А очакваната печалба така и не беше реализирана. — Той замълча. — Учените са само на крачка от откриването на лек срещу аплазията, но въпреки това ще минат поне две-три години до окончателното му създаване. Сега отново сме изправени пред стария проблем — лихвите върху основния капитал на Найтхоук не са достатъчни, за да покрият таксите за престоя му в нашето лечебно заведение.

— Ако се опитвате да ми кажете, че съм поредният клонинг, не сте избрали подходящото време за такива безвкусни шеги — каза рязко Найтхоук. — Помня и най-дребните детайли от своето минало — всичко, което съм сторил, всеки убит от мен човек, всяка жена, с която съм бил.

— Това ни е известно — отвърна Игън. — Тъй като първият клонинг *успя* да изпълни поставената му задача преди да загине така нелепо, във фирмата на господин Динисен заваляха нови поръчки. Той внимателно ги прегледа и се спря на най-изгодната. Водени от горчивия си опит с първия клонинг, този път преценихме, че не можем да създадем още един физически съвършен, но емоционално непълноценен индивид за толкова отговорна поръчка. Ето защо наехме някои от най-способните професионалисти в областта на генетиката и най-после *успяхме* да постигнем безупречния клонинг — вас — който притежава всички или поне почти всички спомени на първообраза.

— Не мога да повярвам! — възкликна Найтхоук.

— Честно казано, не съм се и надявал — отвърна Игън, изучавайки внимателно изражението на Найтхоук. — Смятате ли, че ще имате сили да се изправите?

Найтхоук стъпи на пода, но внезапно обзелата го немощ го принуди да се вкопчи в ръба на масата.

— Какво става с мен?

— Нищо обезпокоително — отвърна Игън. — Просто вашите мускули никога досега не са били привеждани в движение. Възможно е да изпитате и леко главозамайване. — Той изчака, докато Найтхоук се закрепил на крака и вече можеше да стои прав без помощта на масата. — Можете ли да вървите?

— Поне мисля, че бих могъл.

— Тогава ме последвайте, моля — каза Игън, а Динисен и Найтхоук тръгнаха подире му.

Когато излязоха от помещението, се озоваха в слабо осветен коридор с подвижна пътека по средата. След като отминаха няколко врати, пътеката ги отведе до пункт за проверка. Тримата спряха, докато уредът сканира идентификационната карта и ретината на Игън. После пътеката отново се задвижи и спря чак при следващия контролен пункт, на около петдесетина метра от първия.

След близо двеста метра коридорът се раздели на две и Игън избра подвижната пътека, която водеше надясно. Сега вратите от двете им страни започнаха да се появяват все по-често, а заедно с тях се увеличиха и местата за проверка. Най-сетне спряха пред една врата, която по нищо не се отличаваше от останалите.

— Тук е — рече Игън, изчаквайки скенерът над вратата да установи неговата самоличност по ретината на окото и отпечатъка от дланта.

Накрая вратата се плъзна безшумно встрани, а зад нея се откри овално помещение с няколко камери, вградени в стените.

— Камера 10547 — нареди Игън и двуметровият саркофаг бавно се подаде от стената. Под полупрозрачния капак се различаваха очертанията на човешко тяло.

— Ето истинският Джеферсън Найтхоук — Игън докосна контролния панел. Капакът стана напълно прозрачен.

Найтхоук впери очи в камерата и зърна някакъв съсухрен човек, чиято плът беше ужасяващо обезобразена от опустошителната кожна болест. На места изпод месото се подаваха оголените бели кости на черепа. Кокалчетата на ръцете бяха разкъсали кожата върху тях, Дори плътта, която все още стоеше незасегната, имаше нездрав синкав вид.

— Точно така си го спомням — каза накрая клонингът и се извърна.

— Представям си какъв шок е това за вас — рече съчувствено Игън.

Найтхоук допря длан до челото си.

— Но това тук са си *моите* спомени. *Убеден съм*, че е така. Те са *истински!*

— Праз сте, че са истински, но не са ваши — намеси се Динисен. — Зная, че е трудно да го приемете, но вие се родихте едва днес. — Той помълча малко, докато Найтхоук свикне с тази мисъл, после продължи: — Тялото ви е на трийсет и осемгодишен човек и в него не съществува и следа от болестта, която ви доведе тук.

— Почти няма следа — поправи го Игън. — Найтхоук е предразположен към това заболяване, но засега то е в латентен стадий.

— Нищо ми нямаше, докато не навърших петдесет — промърмори Найтхоук. — Защо тогава заразата е в мен цели десет години по-рано?

Игън сви рамене.

— Вие сте генетично предразположен към тази болест. Тъй като успяхме да се снабдим с кръв и плът, взети преди истинският Найтхоук да се разболеет от аплазия, първият клонинг беше напълно здрав. Използвахме същия материал, за да създадем и вас, но вие сте почти двойно по-възрастен от предшественика си. Ето защо болестта постепенно започва да се развива във вашия организъм. Най-вероятно това се дължи на лабораторния процес, чрез който ускорихме вашето съзряване. — Той направи пауза. — Следва да добавя, че сега, когато сте вече жив, ще стареете с нормални темпове.

— Значи предишният клонинг изобщо не е страдал от тази болест?

— Не, но той загина твърде млад — отговори Игън. — Ако беше останал жив, рано или късно щеше да я развие. Като се има предвид вашия генетичен строеж и имунната ви система, това изглежда е неизбежно.

— Ясно — отсече Найтхоук. — Защо тогава съм на възраст около четиридесетте? Аз... Той... е на шейсет и една.

— Способни сме да ви създадем на каквато поискаме възраст — отвърна Игън. — Затова решихме да изберем момента, когато сте на върха на силите си.

— На двайсет и три бях много по-силен и бърз.

— И изцяло зависим от действието на хормоните — допълни Динисен. — Миналия път се убедихме колко опасно може да е това. На нас ни трябва Перфектния убиец, а не някакъв пощурял Хормончо.

— Добре тогава — каза Найтхоук. — Да приключваме с този разговор. Какво ще стане с мен, след като осигуря необходимите средства за поддържането на неговия живот?

— Ще приемете нова самоличност. Налага се да го направим, за да гарантираме сигурността на истинския Найтхоук и правата му върху неговото състояние. Това ще ви осигури дълъг и благополучен живот. Едва ли някой ще ви познае, тъй като той не се е появявал повече от век.

— Ами моята болест?

— Ако учените успеят да спасят него, вие също ще получите изцеление — каза Игън.

— А вие имате всички необходими качества, за да спечелите достатъчно пари, необходими за лечението и на двама ви — добави Динисен.

— Колко ще струва то?

— За следващите няколко години ще са необходими около половин милион кредита. След десетина години — към сто хиляди. След четвърт век ще имунизираме ембрионите за по десет кредита ваксината.

Дълго време Найтхоук не пророни нито дума. Най-накрая се обърна към Динисен, който се почувства неловко под погледа на почти безцветните му очи.

— Знаете ли какво си мисля — започна Найтхоук.

— Ще ми е любопитно да чуя.

— Че си пълен боклук.

— Моля?!

— Аз не съм работил близо век, а из галактиката гъмжи от наемници и ловци на глави. Те са под път и над път по Вътрешната граница, да не говорим за Периферията или Ръката на спиралата.

— Не мога да схвана мисълта ви, господин Найтхоук.

— Щом някой хвърля луди пари да клонира Перфектния убиец, когато има на разположение хиляди като мен, представям си колко е напечено положението. Сигурно няма да оцелея повече от седмица.

— Нашият клиент иска най-доброто — отговори Динисен, очевидно притеснен. — А това сте вие.

Найтхоук отново направи дълга пауза, след това извърна поглед към Игън:

— Дайте ми някакъв остър предмет.

— Остър ли? — недоумяващо повтори Игън.

— Нож, скалпел или пък нещо от този род.

Игън безрезултатно претърси джобовете си.

— И така ще се справя — рече накрая Найтхоук. После се приближи към все още извадената напред камера, притисна палец към острия ѝ ръб и го плъзна напред. Върху пръста му остана ясно очертана кървава резка.

— Къде е скенерът? — попита той.

Игън едва успя да посочи блещукащото червено механично око. Найтхоук се приближи, изтри капещата от пръста кръв и го приближи

към камерата.

— Тук имам ли някакво официално име или пък номер?

— Просто Джеферсън Найтхоук, клонинг №2 — отговори Игън.
— Сериен №90307.

— Хубаво. Кажете ми на тая машинария, че това е отпечатък от Джеферсън Найтхоук, клонинг №2, сериен №90307. Белегът ще ме отличава от всеки друг клонинг на Найтхоук, който ви хрумне да създадете в бъдеще.

— Скенерът те чува и вече го запомни — каза Игън.

— Браво. А сега искам да предадете на оня паралия, дето е платил за мен, че цената току-що скочи с половин милион кредита. Когато приеме моята оферта — а той със сигурност ще го направи, иначе трябва да си търси някой по-евтин, му кажете, че искам парите предварително. После ги сложете на сметка, която може да бъде отваряна само с моя глас и този пръстов отпечатък.

— Вече сме се договорили за крайната цена — обади се Динисен. — Не би било етично да променяме условията в последния момент.

— Етиката е ваша грижа — изръмжа Найтхоук. — Мен ме интересува само да набавя необходимите пари, за да се отърва от аплазията, докато е още в ранен стадий. Освен това ще си направя козметична операция, за да не приличам толкова много на *него*.

— Напротив, по-скоро *той* има нужда от козметичен хирург — отвърна Игън. — Погледнете го само! Мигар е възможно да го пуснем сред хората в *този* вид?

Настана напрегната тишина. Най-накрая Динисен кимна в знак на съгласие.

— Ще направя каквото е по силите ми, господин Найтхоук.

— Убеден съм, че ще се постараете. В противен случай аз *няма* да направя каквото е по силите ми.

— Това заплаха ли е? — наежи се Динисен.

— Съвсем не, просто огласявам един факт.

Отново тишина.

— Надявам се да не се засегнете от това, което ще кажа — започна Динисен, — но вашият предшественик беше къде-къде по-сговорчив.

— Не се и съмнявам — отвърна Найтхоук. — Той е бил едно новородено бебе в тяло на мъж. Аз съм Перфектния убиец.

— Убеден съм, че е така. Именно затова ще трябва да изпълните сключения договор. Нашият клиент вложи милиони кредити, само за да ви създадем.

— В такъв случай ще може да вложи още някой и друг милион, за да ме запази жив, след като си свърша работата.

— А ако не се съгласи?

Найтхоук се ухили. От усмивката му Динисен почувства студени тръпки по гърба си.

— Ако има кой да му свърши работата, която аз съм отказал, той изобщо нямаше да опре до мен.

— Добре казано — побърза да се съгласи Динисен, нервно отвърщайки на усмивката му.

— Доволен съм, че се разбираме от една дума — заключи Найтхоук. — Щом като парите бъдат преведени, двамата с вас ще можем на спокойствие да обсъдим колко стотици мъже трябва да убия.

— Най-вероятно нито един — каза Динисен.

— Това е в най-добрия случай — усмихна се Найтхоук. — Въпросът е какво ще се наложи да сторя при най-лошия развой на събитията.

— Мисля, че и без това денят беше пълен с изненади за вас — отвърна Динисен. — Още повече, че е първият от вашия живот. — Той се изправи и се насочи към вратата на помещението. — Утре пак ще поговорим.

— Ще тръгваме ли и ние? — попита Игън, когато Динисен излезе навън.

— Само минутка още — каза Найтхоук, пристъпвайки към камерата с истинския Перфектен убиец. — Исусе! Аз... той... изглежда ужасно.

— Аплазията е страховита болест.

Найтхоук впи очи в обезобразеното тяло, което приличаше повече на скелет.

— Чакал си достатъчно дълго — тихо проговори той. — Знам какво ти е коствало това. Няма да те изоставя.

Той постоя мълчаливо още миг, после се обърна към Игън.

— Добре, хайде да вървим и да видим широкия свят.

ПЪРВА ГЛАВА

Джеферсън Найтхоук стоеше на двеста метра от димящите мишени, в ръката си държеше лазерен пистолет и мръщеше лице.

— Шест изстрела, пет попадения, време 4,13 секунди — обяви Ито Киношита, дребният жилав човек, изправен край него. — Много добре.

Найтхоук поклати глава.

— Скапана работа. Постави нови мишени!

— Сигурен ли си, че нямаш нужда да отдъхнеш малко? Тренираме повече от час без почивка.

— Не и докато не се справя както трябва. — Той огледа заоблените зелени контури на околната местност. — Нали и без това не притесняваме никого. Съмнявам се да има жива душа на пет мили от тук.

— Имаш 100% попадения със сонарния пистолет и оръжието, което стреля с куршуми — каза Киношита. — Освен това подобри резултата с лазерния пистолет от 50% до пет попадения от шест изстрела. Пък и времето ти е много добро. Бих казал, че поработи здравата тази сутрин.

— Най-често си служи с лазерен пистолет — отвърна Найтхоук, продължавайки да се мръщи срещу мишените. — Той не вдига шум и има най-малко тегло. А това насреща не са пет улучени от общо шест мишени, а петима убити от шестима въоръжени противници. Оцелелият ще ме убие.

— Ти си перфекционист.

— С тази професия ако не си перфекционист, няма да живееш дълго след двайсетата си годишнина.

— Колко често тренираше, когато беше... — Киношита млъкна, опитвайки се да намери подходящата дума.

— Жив ли? — попита Найтхоук с кисела физиономия.

— Да кажем, когато активно участваше в бизнеса.

— Не много често. Но тогава съвършено владеех тялото и оръжието си. Въоръжението не се е променило много от онова време насам — той посочи разнообразните оръжия, подредени на стойката зад него, — но сега е много по-леко. А това не е малка разлика. Пък и тялото ми — продължи — е в отлична форма, а *това* също налага да се приспособявам.

— Говориш така, сякаш това е проблем.

— Безусловно.

— Защо?

— Когато бях на двайсет и осем, си счупих ръката — обясни Найтхоук. — Досега не си давах сметка, но се оказва, че е повлияло на начина, по който държа оръжието. Не е кой знае какво, но е достатъчно да се отклоня на милиметри от целта. Освен това на младини на няколко пъти бях раняван; това също промени стойката на тялото ми. Вярно, и то не е кой знае каква промяна, но и разликата между това да убиеш и да пропуснеш целта е доста незначителна, нали?

Киношита даде необходимите заповеди към контролното табло и нови шест мишени се изправиха срещу тях.

Найтхоук ги гледа внимателно известно време, после светкавично се прицели и стреля с лазерния пистолет. Дочу се приглушен жужащ звук и само миг по-късно и шестте мишени димяха поразени.

— Време?

Киношита провери автоматичния таймер.

— 3,86 секунди.

Найтхоук постави лазерния пистолет при останалите оръжия.

— Сега е по-добре. Не е отлично, но има подобрение. — Той се обърна към Киношита. — Вече можем да пийнем по нещо. Следобед ще опитам отново, а утре ще потренирам за скорост при вадене на оръжието. Да порaziш шест мишени за три секунди не е кой знае какво, ако ти трябва още няколко секунди да измъкнеш оръжието си.

Двамата стъпиха върху добре поддържаната подвижна пътека, която ги отведе до главната сграда в комплекса. Дузина внушителни на вид машини поддържаха поляните наоколо — събираха окапалите листа и ги разлагаха на атоми, подстригваха тревата, така че навсякъде да е точно два сантиметра висока, и унищожаваша насекомите. Робот-

камериерка се появи откъм едно от бунгалата и се отправи към следващото.

— Колко души могат едновременно да се настанят тук? — попита Найтхоук.

Киношита присви рамене.

— Може би около четиридесет — освен главната сграда има още дванайсет бунгала. На ден обаче не се събират повече от трима-четирима от членовете на фирмата заедно с техните любовници от двата пола. Но на фирмените партита съм виждал по триста души накуп. — Той направи пауза. — Сега обаче сме само ние двамата и шефът. Съмнявам се, че ще допуснат някой да се добере до теб и да ти направи по-изгодна оферта.

— Тук ли обучи и предишния клонинг?

— Не. Фирмата на Динисен купи това място само преди година.

Двамата стигнаха бунгалото на Найтхоук и вратата се плъзна меко встрани, след като ги идентифицира. Киношита незабавно се отправи към кухнята.

— Какво ще искаш?

— Вода или кафе — отвърна Найтхоук.

— Имаме бира и уиски.

— Не пия алкохол по време на работа. Освен това сега не знам как ще го понесе тялото ми. Предпочитам да не рискувам, докато не овладея напълно рефлексите си.

— Но това е твоето собствено тяло, как би могъл да не знаеш?

— Досега не съм пробвал спиртни напитки. Когато преди бях на тази възраст, сигурно бих погълнал цял плувен басейн. Но вече имам чувството, че това ще се отрази неблагоприятно върху баланса на тялото ми.

Киношита кимна в знак на съгласие.

— Започвам да разбирам как си доживял до тази преклонна за един наемен убиец възраст — каза той. — Очевидно си много предпазлив човек, мислиш за всяка подробност.

— Не е достатъчно само да си добър с оръжието, за да си наемник или ловец на глави. За тая работа се иска много повече — отговори Найтхоук, докато Киношита нареждаше на компютъра в кухнята да им достави две големи чаши вода с лед. — Особено пък ако

действаш извън Границата. Та като стана дума за това, се сещам да те питам кога Динисен ще пристигне тук?

— Всеки момент. Каза, че ще дойде по-късно сутринта.

— Добре тогава.

— Нещо не е наред ли? — попита Киношита, подавайки му чашата.

— Възможно е и това да стане.

— И какво е то?

— Изобщо не хванах вяра на неговата зле скалъпена история — отговори Найтхоук. — Затова има още много неща, за които искам да го питам. — Той изпи на една глътка половината чаша, после отново се обърна към Киношита. — Освен ако *ти* нямаш желание да ми отговориш на въпросите.

— А, не, не и аз — гласеше отговорът. — Моята задача е само да те тренирам. А това — добави той — е твърде нелепо занимание. Ти вече си два пъти по-добър от мен, пък и познаваш тялото си много по-отблизо.

— И предишния клонинг ли го тренира ти?

— Аха... Но той беше бебе в тялото на мъж. Налагаше се да го уча как се стреля, как да пръсне черепа на някого, на всичко... — Киношита изгледа Найтхоук с видимо възхищение. — А теб няма на какво да те науча.

— Сигурно грешиш — отговори Найтхоук. — Оттатък има компютър, а тая техника доста се е променила през последния век. Вече не знам дори как да го стартирам.

— За какво ти е компютър?

— Искам досието на Перфектния убиец. Сигурно е засекретено, но ти работиш за тая фирма и все трябва да знаеш как да се добереш до него.

— Защо ти е? — намръщи се Киношита.

— Същата тази организация само преди две години е изпратила клонинг на секретна мисия и доколкото ми е известно, той си е свършил работата. Въпреки това никой от хората на Динисен не си е мръднал пръста да го спаси. Нямам намерение и аз да попадна в подобно положение. Ако разбере, че не заслужават доверието ми — а съм убеден, че точно така ще се окаже, тогава изобщо няма да стигна дотам да завися от тяхната помощ. Затова искам да науча и най-

малките подробности за предишния клонинг — каква е била задачата му, къде и как я е изпълнил, кой го е убил и защо.

— Съмнявам се, че ще мога да ти доставя цялата тази информация — отговори Киношита. — Затова пък ще ми е любопитно да надникна в собственото си досие. Проблемът е, че откакто първият клонинг замина към Границата, ние вече не получавахме никакви данни за него.

— Все пак и наличната информация е някаква сламка, за която да се залавя — каза Найтхоук. — Готов ли си да си навлечеш неприятности, ако ми помогнеш да се добера до нея?

— Много се съмнявам, че ще научиш нещо съществено — продължи Киношита, отправяйки се към съседната стая. — Освен това, ако работата стане напечена, предпочитам да се разправам с Динисен вместо с теб.

Киношита отвори досието и остави Найтхоук сам, докато не се появи Динисен.

Найтхоук вдигна очи от екрана на компютъра, когато Динисен влезе в бунгалото. Той изключи програмата, после прекоси излъчващия топлина килим, изтъкан от екзотични извънземни нишки. Накрая се настани удобно в креслото, приемащо формата на тялото, което се носеше на няколко сантиметра над пода. Не след дълго Динисен и Киношита също дойдоха в малкото уютно помещение. Динисен седна срещу Найтхоук, а Киношита остана прав.

— Е, как върви подготовката? — попита адвокатът.

— Още няколко седмици и ще съм напълно готов.

— Толкова дълго?

— Искам да съм съвсем сигурен, че ще мога да опазя вашата инвестиция.

— *Моята* инвестиция?!

— Става дума за мен.

— Мисля вече стана дума, че не разполагаме с никакво излишно време.

— Не по-малко важно е и моето оцеляване — твърдо каза Найтхоук. — Времето е нещо второстепенно.

Динисен се обърна към Киношита.

— Той наистина ли има нужда от още две седмици подготовка?

— Не той ще прецени това — прекъсна го Найтхоук.

— Вашият предшественик беше несравнимо по-приятен човек — рече Динисен, без да прикрива раздражението си.

— Сигурно затова вече е мъртъв.

— Не ми харесва държането ви, господин Найтхоук.

— Няма начин да бъда по-мил, господин Динисен. Отказвам да тръгна накъдето и да било, докато не съм напълно готов.

— Докладвах ми, че вчера сте пратили в болница и тримата си спаринг партньори. Какво повече искате от това? Не можете ли да се въздържате и да понамалите силата на вашите удари?

— Но той *наистина* съзнателно отслабва ударите си — намеси се Киношита. — Това е единствената причина, поради която те все още са живи.

Динисен задържа задълго очи върху Найтхоук, после сви рамене.

— Добре тогава — каза накрая. — Имате още две седмици. — После си пое дълбоко въздух, бавно го изпусна и направи последен опит да се държи любезно. — Харесва ли ви обстановката тук?

— Всичко е наред — кимна Найтхоук. — Селамунди ми се вижда доста приятен свят.

— При това е само на две слънчеви системи от Делурос, което е доста удобно — отбеляза Динисен. После се наведе напред. — Имате ли нужда от още нещо — някакво ново оръжие, защитно облекло или каквото и да е друго?

— Да, наистина имам нужда от още нещо.

— Само кажете какво.

— Отговори.

— Моля?!

— Задачата, която се каните да ми възложите, намирисва доста подозрително.

— Уверявам ви...

— Спестете ми вашите увъртания — прекъсна го Найтхоук. — Трябва ми истината.

— Казах ви всичко, което е необходимо да знаете.

— Дори не сте започнали да ми казвате онова, за което трябва да съм известен. А аз нямам намерение да рискувам живота си, докато не зная защо го правя.

— Щом като настоявате, ще повтора всичко отново — рече раздражено Динисен. Той извади миниатюрен холопрожектор с размер

на писалка и възпроизведе в средата на помещението образа на крехка русокоса жена. — Касандра Хил, дъщерята на Касиус Хил, губернатор на Перикъл V, беше отвлечена от бунтовник на име Калид. — Образът на жената се смени от холография на мъж със сурова красота в началото на трийсетте. — Вече ви осигурих по дужина холографии на всеки от тях и ви уведомих, че вероятното им местоположение е някъде по Вътрешната граница. Ще имате на разположение достатъчно пари, за да се измъкнете от всяко затруднено положение. При това ви осигуряваме собствен кораб. Ито ще е неотклонно край вас, докато не се приспособите към условията на новия век. Какво повече ви трябва?

— Много повече — натърти Найтхоук. — За начало искам да разбера защо избрахте точно мен.

— Вие сте най-добрият — отвърна Динисен. — Или поне някога сте били.

— Но не чак толкова, че да надмина възможностите на губернатора на Перикъл V. Той има на разположение цяла флота и ресурсите на планетата. Нищо не му пречи да обяви награда, която да привлече хиляди ловци на глави. Накрая просто ще трябва да плати на един от тях — Найтхоук замълча. — Въпреки това някой вече е дал много повече пари за моето създаване, отколкото би струвало спасяването на момичето. Искам да знам защо.

— Спасяването на Касандра Хил е само част от вашата мисия — отговори леко смутен Динисен. После се поколеба. — Другата част е да убиете Ибн бен Калид.

— Значи именно *неговата* глава е оценена за милиони, а не живота на *момичето* — заключи Найтхоук саркастично. — Тогава предайте моите съболезнования на покрусения баща.

— Той наистина е покрусен от мъка — увери го Динисен.

— Не се и съмнявам — каза Найтхоук. — Ами ако се окаже, че единственият начин да го убия е да пожертвам и нея?

Динисен въздъхна.

— Тогава убийте и двамата.

— Очевидно тоя политик много държи на дъщеря си — засмя се Найтхоук. — Колко успокояващо е да разбереш, че за един век нищо не се е променило — той направи пауза. — За бога, ако бях на нейно място, без колебание бих предпочел Ибн бен Калид пред Касиус Хил. А може би тя изобщо не е била отвлечана?

— Уверявам ви, че нашият клиент би дал всичко да види отново дъщеря си цяла и невредима. Това обаче е идеалният случай.

— Виждам, че твърде дълго сте били адвокат. Не сте способен да произнесете едно смислено изречение, дори животът ви да зависи от това. — Найтхоук запали тънка пура, която не изпускате дим. — Добре тогава, да претеглим отново всички възможни мотиви на този баща. Задачата ми е да спася момичето и убия похитителя и именно това ще се опитам да направя — той замълча. — Калид обаче е опасен бунтовник, ето защо неговата смърт е по-важната част от поръчението. С каква армия разполага?

— Нямам информация — отговори Динисен. — Сигурно е голяма.

— Толкова голяма, че Касиус Хил не се надява някой да се хване на примамливата му награда?

— Естествено, ако някой се опита по собствено желание да открие момичето, той ще бъде възнаграден.

— Но те нямат намерение да се опълчат срещу Ибн бен Калид.

Това беше по-скоро заключение, отколкото въпрос.

— Съмнявам се. Той получава сведения от всяка точка по Границата. Почти е невъзможно някой да се промъкне в неговата организация — Динисен се втрени в Найтхоук. — Това е само по *вашите* сили и е една от причините Хил да се обърне именно към нас. Вие сте не само най-добрият в професията, но в добавка никога не ви е виждал от век насам. Агентите на Калид не знаят кой сте всъщност, няма да ви разпознаят като един от ловците на глави и наемник на Касиус Хил.

— Значи давате много ниска цена.

— Какво?

— Ако Хил се страхува да прати срещу хората на Ибн бен Калид своите планетарни сили, тогава не сте му поискали истинската цена за услугата.

— Не става дума за страх, а е въпрос на законно основание и цена. Перикъл V няма никаква власт по Вътрешната граница, а дори и да имаше, екипировката на подобна мисия би струвала милиарди.

— Ето още една основателна причина да поискам утрояване на заплащането си. Ако единствената му алтернатива е да вложи милиарди в една военна акция, без да има гаранция, че ще види

дъщеря си отново жива, би трябвало да е готов да ми плати още повече.

— Нали не се каните *отново* да вдигнете цената?

— Не, аз получих онова, което исках — отвърна Найтхоук. — Но за схватлив адвокат с дълга практика като вас се оказвате доста неумел в пазаренето, господин Динисен. Чудя се защо ли е така.

— Уверявам ви, че...

— Това вече го чух. Да се върнем на въпроса. Имало ли е искане за втори откуп?

— Не, не и след трагедията на Рузвелт III.

— Нека повторя, за да се уверя, че съм ви разбрал правилно. Ибн бен Калид се е свързал с Хил чрез посредник и е поискал два милиона кредита, за да върне обратно дъщеря му. Хил е изпроводил свой пратеник с парите на Рузвелт III, както му било наредено. Но щом като онзи се приземил, бил убит, а парите — откраднати. Прав ли съм?

— Точно така — кимна с глава Динисен.

— Има ли някакви доказателства, че именно Ибн бен Калид е отговорен за това?

— Че кой друг би го направил?

— Всеки, който иска да прибере два милиона кредита в брой.

— Имате думата ми, че е бил именно *той*!

— Думата ви не струва и пукната пара — отвърна Найтхоук. — Докато не ми обясните как Хил е разбрал, че Ибн бен Калид е похитил дъщеря му, не вярвах, че момичето е наистина отвлечено. Напълно е възможно той да е обикновен бунтовник, който, като чул, че дъщерята е изчезнала, се е опитал да отмъкне няколко милиона от покрусения баща, докато тя се крие някъде с любовника си. Не за първи път някой по-схватлив се възползва от подобна ситуация.

Динисен бръкна в джоба си, извади от там миниатюрен компютър във формата на кубче и го подметна към Найтхоук.

— Това е холозаписа на първото искане за откуп. Получих го едва тази сутрин.

— Вече съм виждал Ибн бен Калид — каза Найтхоук, хвърляйки небрежен поглед към кубчето. — Сигурен ли сте, че това момиче не е някоя актриса или двойничка?

— Проверката на гласовите данни показва, че наистина е дъщерята на Хил.

— Ще прегледам записа по-късно — продължи Найтхоук, поставяйки кубчето върху масата.

— Щом научим нещо повече, ще се погрижа вие също да получите копие.

— Добре. Освен това ми е нужна цялата информация, която имате за Хил.

— Вече разполагате с нея.

— Бащата, не дъщерята.

— Касиус Хил?! — възкликна изненадан Динисен. — Защо ви е?

— Нали и той е замесен във всичко това.

— Както искате — сви рамене Динисен. — Ще ви я пратя още този следобед. — Той замълча. — Имате ли повече въпроси?

— Щом ми хрумне още някой, вие първи ще научите.

Адвокатът се обърна към Киношита.

— Как върви тренировката?

— Той е най-бързият и точен стрелец, когото някога съм срещал. Еднакво добър е с всички видове оръжие — отговори Киношита. — Трябва да добавя обаче, че той самият е много разочарован от резултатите. Няма спор, наистина е Перфектния убиец.

— Това означава, че е изключително способен унищожител.

— А вие сте изключително способен адвокат — допълни Найтхоук. — Каква ирония, не намирате ли?

— Не ви разбирам.

— Вие отървявате виновните от правосъдието, а на мен ми плащат да възстановявам правдата по света.

— Усетих, че ме намразихте още от пръв поглед — въздъхна Динисен. — Защо? С какво успях толкова да ви засегна през тези четири дни от вашия живот?

— Мен ли? С нищо.

— Тогава защо? — настоя адвокатът.

— Изпратили сте на сигурна смърт моя предшественик, без да го предупредите какво го чака.

— Глупости! Той беше наясно какво трябва да направи.

— Разбира се, знаел е кого трябва да убие. Но изобщо не е имал представа как да се справи с живота, а вие не сте му дали възможност да научи това. Вашите правила важат само за Олигархията, където гъмжи от адвокати, закони и безчет средства за социална защита. Но

отвъд Границата смъртта дебне отвсякъде. Мисля, че вие прекрасно го знаете. Освен това мога да се обзаложа, че сте били готови да го унищожите, ако все пак успее да се върне жив.

— Да го унищожим ли? За бога! Та ние се канехме да му осигурим нов договор! Той беше твърде изгодна инвестиция.

— Е, аз пък съм човешко същество, а не инвестиция — каза Найтхоук. — Как мислите, дали и мен ще успеете да продадете отново, когато приключи с тази задача?

— „Хъбс, Уилкинсън, Рейт и Химинес“ ще са щастливи отново да посредничат при някоя подобна сделка — отвърна Динисен. — Подозирам обаче, че прекалено държите на своята независимост и се съмнявам да имаме друг шанс за делови отношения.

— Бъдете сигурен в това!

— Имате ли още някакви въпроси към мен преди да замина? — попита Динисен.

— Само един — отговори Найтхоук. — Споменахте, че ще разполагам със свой кораб.

— Точно така — откликна адвокатът. — Господин Киношита ще ви помага, докато се научите да го управлявате сам.

— Къде е корабът?

— Ще пристигне тази вечер или най-късно утре сутринта.

— Добре. Щом излетим, ще ви уведомя за посоката, която сме поели.

— Вашата дестинация ще бъде Айнисфрий II — каза Динисен.

— Може и така да е — отговори Найтхоук. Двата мъже го изгледаха въпросително. — По-напред обаче искам да довърша една друга работа. Няма да отнеме много време.

— Недовършена работа ли? След сто и девет години?!

Найтхоук загаси угарката от пурата си и запали нова, оставяйки въпроса да виси във въздуха без отговор.

ВТОРА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш с мен? — попита Найтхоук, изучавайки внимателно космодрума, докато корабът им плавно се приземяваше.

— Мисля, че имам достатъчно основание да настоявам за това — отвърна Ито Киношита.

— Но аз почти не те познавам.

— Нека тогава го кажа другояче — продължи с усмивка Киношита. — Да речем, че съм тясно свързан с клана на Джеферсън Найтхоук. — Той замълча. — Аз съм твой ревностен почитател, освен това ти бях инструктор и при предишното прераждане.

— В такъв случай си наясно защо съм създаден.

— Не е нужно да си особено прозорлив, за да се досетиш.

— Добре, да тръгваме тогава.

Двамата напуснаха кораба и се прехвърлиха на една от совалките, която ги отведе до основния терминал на космодрума. Когато слязоха, Найтхоук се отправи към един от свободните пропускателни пунктове, а Киношита се залута да търси друг.

— Име — раздаде се компютърен глас, докато скенерът проучваше ретината, зъбите и скелетната структура на Найтхоук.

— Джеферсън Найтхоук.

— Паспорт.

Найтхоук приплъзна титановия диск върху плота на гишето.

— Цел на посещениято.

— Туризм.

— Има още един Джеферсън Найтхоук с напълно идентична ретинограма и, с изключение на белега върху палеца, съвсем същите пръстови отпечатъци. Той е посетил системата Солио преди две години, но е бил с шестнайсет години по-млад от вас.

— Това не ме интересува — отвърна Найтхоук.

— Според моята програма е статистически невъзможно да има двама души с напълно еднакви ретинограми и отпечатъци от пръсти —

отговори машината.

— Онзи Джеферсън Найтхоук още ли е тук?

— Той е починал на Солио II.

— В такъв случай това не е възможно да съм аз, нали така?

— Никога не е правено подобно заключение — продължи компютърът. — Въпреки това приликата между вас е поразителна.

— И сега какво ще правим? — попита Найтхоук.

— Аз съм упълномощен да давам оценки и да вземам решения, след като се допитам до шесто ниво на моята програма. В момента правя точно това.

Найтхоук изчака търпеливо, докато компютърът жужеше и писукаше. Най-накрая машината стигна до някакво решение.

— Колко време ще останете тук, господин Найтхоук? — попита тя след кратка пауза.

— Ден, а може и два.

— Това е твърде кратък период за туристическо посещение.

— Да не би кратките екскурзии да са забранени?

— Не, не са — добросъвестно отговори компютърът. После млъкна. — Вашата банкова сметка е напълно редовна. Моля да имате предвид, че тук приемаме единствено кредити от Олигархията. Ако имате лири от Далечния Лондон, долари Мария-Терезия или пък рубли Нов Сталин, можете да ги обмените в банковия филиал на космодрума. Всяка друга валута, включително шилинги от Кениата IV или пари от останалите съседни нам системи оставете в кораба си, защото банковата ни система не ги признава и ще откаже обмен.

— Разбрано.

— Атмосферата се състои от 17% кислород, 81% азот и 2% други елементи. Притеглянето е 1,06 пъти от земния стандарт. Ако имате здравословни проблеми, които биха се изострили от така описаните условия, моля да ни уведомите, за да ви бъде осигурена необходимата животоподдържаща система.

— Нямам такива.

— В такъв случай можете да бъдете пропускат. Добре дошли на Солио II.

Вратата в противоположния край на контролния пункт се дръпна встрани и Найтхоук пристъпи през отвора. Киношита го чакаше от другата страна.

— Защо се забави толкова?

— Не съм първият Джеферсън Найтхоук с тези пръстови отпечатъци и строеж на ретината, който каца тук — отвърна Найтхоук.

— Да не си задействал някоя аларма с пристигането си — угрижено попита Киношита. — Как мислиш, дали вестта за нашето идване вече не ни е изпреварила?

— Че защо? — отвърна Найтхоук. — Аз съм последният човек в тая проклета система, когото някой очаква да срещне. Освен това Джеферсън Найтхоук е умрял точно тук преди две години. Не допускам, че някой е наредил на контролно-пропускателната система да дебне именно за мен.

— В такъв случай къде да отидем сега?

— Нещо не ме тегли към правителствената сграда, където се помещава Службата по сигурността, за да видя насреща си стотина дула. Нека открием къде живее Ернандес, къде яде и къде бих могъл да го намеря колкото се може по-скоро, при това сам — той замълча. — Предполагам, че този мегаполис на пет мили източно от нас е столицата, щом това е единственият космодрум на планетата. В такъв случай отиваме там. Ще пръсна малко пари и не след дълго ще разполагам с информацията, която ми е необходима.

— И си уверен, че всичко ще стане толкова лесно?

— Директният подход винаги е за предпочитане.

Найтхоук и Киношита закрачиха през космодрума. Щом стигнаха изхода, наеха совалка до най-близкия град. Само след няколко мига вече се носеха над равната безплодна кафеникава повърхност.

Озоваха се в сърцето на града. Наоколо се издигаше джунгла от високи остри сгради, направени от стомана и стъкло. Улиците се пресичаха под съвършен ъгъл. Както беше предсказал Найтхоук, не мина дори час и той разполагаше с необходимата информация. Скоро Перфектния убиец стоеше пред малък елегантен ресторант, разположен току до една от основните пътни артерии на града.

— Наистина ли имаш намерение да влезеш вътре? — попита Киношита.

— А защо не? — отвърна на въпроса с въпрос Найтхоук. — Тъкмо е време за обед. Той е или вече тук, или съвсем скоро ще пристигне. — Мъжът направи пауза. — Ти знаеш ли как изглежда?

Киношита разтърси глава.

— Никога не съм имал вземане-даване с него. Не съм виждат дори негова холография.

— Това всъщност не е толкова важно — заключи Найтхоук. — Заведението обслужва предимно бизнесмени и чиновници. Ако е с униформа, няма как да го пропусна.

— Ами ако не идва всеки ден в ресторанта?

— В такъв случай довечера ще го навестя у тях — отговори Найтхоук. — Но все пак предпочитам да се срещнем тук.

— Наоколо има твърде много свидетели — натърти Киношита.

— Вярно, затова пък охраната никаква я няма.

— Сигурен ли си?

Найтхоук пристъпи към вратата.

— Съвсем сигурен — рече. — Но така или иначе съществува само един начин да разберем дали съм прав.

— Вътре има поне петдесетина мъже и жени — прошепна Киношита на Найтхоук, когато двамата спряха пред вратата. — Все някой от тях е въоръжен.

— И какво бих могъл да направя в този случай — сви рамене Найтхоук, оглеждайки ресторанта. Накрая втренченият му поглед спря върху един униформен мъж, който седеше с още двама офицери зад най-отдалечената маса в ъгъла. — Това ще да е той.

— Та ти не си го виждал преди, как може да си сигурен — възпря го Киношита.

— Той трябва да е офицерът с най-висок чин в заведението — каза Найтхоук. — Седни на някоя маса между неговата и вратата на ресторанта и го дръж под око.

— Нищо не разбирам.

— Това е най-влиятелният човек на Солио II — обясни Найтхоук. — Повярвай ми, едва ли е останал само с двама телохранители. Ето защо убивай всеки, който посегне да извади оръжие.

— Ама... — започна Киношита, но Найтхоук вече крачеше спокойно през заведението. Спря до масата на униформените мъже.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас? — попита и се разположи на стола още преди да е получил отговор.

— Познаваме ли се? — попита единият от офицерите, докато го разглеждаше напрегнато.

— Зависи — отвърна Найтхоук. — Вие ли сте Джеймс Ернандес?

Мъжът кимна с глава:

— Очевидно сте по-осведомен от мен.

— Както виждам, все още сте полковник. Не сте напреднали особено за последните две години.

Ернандес продължи да наблюдава втренчено Найтхоук.

— Значи сме се срещали преди две години, така ли?

— Може и така да се каже. — Найтхоук се протегна напред през масата. — Я ме разгледайте по-внимателно, полковник Ернандес.

— *Найтхоук!* — извика Ернандес след минута напрегнато мълчание. После рязко се обърна към своите телохранители. — Оставете ни сами за малко.

— Но, полковник... — възпротиви се единият.

— Спокойно, върви — успокой го Ернандес.

Двамата офицери станаха с видимо нежелание и се преместиха на съседната маса.

Ернандес се обърна към Найтхоук и запали една циниянска пура.

— Сега си много по-стар — отбеляза той. — Одобрявам това. — После направи пауза. — Предполагам, че твоите приятели от Делурос са те пратили за парите.

— Действам по своя воля, а не по чужда заповед — поклати глава Найтхоук.

— Така ли? — рече Ернандес. — Добре тогава, значи мога да те наема, Джеферсън Найтхоук.

— По същия начин, както си наел и моя предшественик ли?

— Той беше едно голобrado момче, представящо се за Перфектния убиец — отвърна презрително Ернандес. — Ти си нещо друго, ти си истински. Или поне така изглежда. — Той се усмихна. — Двамата можем да се спогодим.

— За какво — да натръшкам хората по цялата планета ли? — отвърна на усмивката му Найтхоук.

— Като начало ще започнем с трима-четирима, които напоследък ми създават проблеми.

— Как?! Само трима-четирима ли?

— Чак *толкова* ли застрашен ти се виждам?

— Очаквах досега да си станал поне генерал. Очевидно има повече от трима-четирима неприятели, които стоят по пътя към желаната цел.

— Успях да настаня в губернаторското кресло една податлива на влияние и мекушава марионетка — отговори Ернандес. — Предпочитам *той* да присъства в новините и *в него* да се прицелват наемниците. За мен е достатъчно да му дърпам конците — полковникът се озъби в усмивка. — Затова не съм нито губернатор, нито генерал.

— Много разумно решение.

— И така — продължи Ернандес, — ще се спогодим ли някак?

— Всъщност аз точно за това съм тук — отговори Найтхоук.

Ернандес смръщи вежди.

— Вече казах — ако онези са те пратили за остатъка от сумата...

— Не са.

— Тогава защо си дошъл?

— Поразмислете, полковник Ернандес. Спомнете си какво направихте с моя предшественик.

— Убих го — отвърна Ернандес. — Но ти сигурно знаеш, че се опита да премахне *мен*. — Той замълча за миг и добави невярващо: — Само не казвай, че нещо те свързва с един клонинг, който никога не си виждал и който беше убит две години преди да си създаден!

Найтхоук втренчи студен поглед в очите на Ернандес.

— Ти не си убил просто баща ми, брат ми или пък моя син — проговори най-накрая той. — Унищожил си някого, който ми е много по-близък от тях. Убил си *мен самия*. Вярно, бил е много по-млад и неопитен вариант на сегашния ми образ, но това няма никакво значение. — Той продължи да гледа втренчено полковника. — Дори не си предполагал, че ще оцелея след възложената ми мисия. Използвал си ме, а когато съм се опълчил срещу теб, си ме убил най-хладнокръвно.

— Не и *теб* — възропта Ернандес. — Убих едно твое копие, което ти дори не си виждал!

— Това е бил Джеферсън Найтхоук, а аз винаги се засягам лично, когато някой убие Джеферсън Найтхоук!

— Добре тогава, обещавам, че няма да убивам нито теб, нито онова ужасяващо чудовище, от което са те клонирали.

— Нищо не разбираш — продължи Найтхоук. — Не съм дошъл, за да изтръгна някакви обещания от теб. Тук съм, за да те накарам да

си платиш за стореното. А има само един начин, по който може да се изкупи убийството на Джеферсън Найтхоук.

Ернандес бързо огледа заведението.

— В такъв случай няма да излезеш жив оттук.

— Ти също няма да оцелееш, за да разбереш дали съм излязъл жив или не.

— Виж, двамата с теб можем все още да се споразумеем — продължи с равен глас Ернандес, докато малките му очички търсеха трескаво охраната, пръсната по масите. — Твоите шефове твърдят, че им дължа още няколко милиона кредита. Ела с мен до моя кабинет и ще уредим нещо.

— Вече ти казах — тук съм по собствена воля.

— В такъв случай ще преговарям с *теб*.

— Не ми трябват парите ти — твърдо отсече Найтхоук.

— Тогава защо изобщо разговаряме, а не ме застреля още с влизането?

— Исках да знаеш *защо* го правя. Не желяех в последната секунда от живота си да се заблуждаваш, че това е някаква грешка или пък трагична случайност. Правя го, за да отмъстя за предателството към Джеферсън Найтхоук и подлото му убийство. — Той замълча, после добави с категоричен тон: — Е, сега вече знаеш.

Найтхоук се изправи и с едно единствено плавно движение извади лазерния пистолет. Оръжието избръмча тихо и между очите на Ернандес с цвъртене се появи дупка с обгорели краища, заобиколена от кървава пяна. Военният се отърколи на пода. Някаква жена започна да пици пронизително. Без да прекъсва движението на ръката си, Найтхоук се извърна и уби двамата телохранители на съседната маса. Киношита гледаше като окаменял. Перфектния убиец все повече приличаше на спокоен залив сред надигащото се море от истерия и ужас. Той отдели още трима мъже от тълпата и ги унищожи в същия миг. После огледа изпитателно ресторанта и като не забеляза още някой кандидат герой, грабна Киношита под мишница и го помъкна към вратата. Щом се озоваха навън, той се обърна и стопи бравата с лазерния си пистолет, запечатвайки по този начин клиентите и обслужващия персонал вътре в помещението.

— Напълно отговаряш на най-страшните описания за теб — промълви Киношита, докато пресичаха улицата и завиваха зад ъгъла.

Той поспря и загледа възхитено Найтхоук. — Досега не бях виждал подобно нещо!

— Не спирай! Сигурно ресторантът има заден вход и е въпрос на секунди някой да се досети за това.

— Какво ще правим по-нататък?

— Връщаме се обратно на космодрума — отговори Найтхоук и ускори крачка като видя една спряла свободна совалка. — А, между другото, искам да ти благодаря, че ми пазеше гърба — добави саркастично той.

— Дори не видях някой да посяга за оръжие — защити се Киношита.

— Ако чакаш, докато някой извади оръжие, вече ще си мъртъв. Един толкова влиятелен човек като Ернандес наема само най-добрите.

— Значи в ресторанта е имало и цивилна охрана. Как успя да ги разпознаеш?

— Не съм ги разпознал.

— Ама...

— Тия, които седяха кротко без да шукнат на местата си, приех за мирни граждани. Който обаче се опита да бръкне за оръжие, мина на страната на врага.

— Ами ако просто са искали да извадят портфейлите си? — продължаваше Киношита, докато приближаваха совалката.

— В такъв случай бих казал, че са избрали много лош момент — отвърна Найтхоук.

Вратите на совалката се отвориха.

— Нима искаш да кажеш... — ахна Киношита.

— Млъквай вече — прекъсна го Найтхоук. Киношита го погледна недоумяващо. — Нито му е мястото, нито времето за такива спорове.

Киношита замълча, но въображението му продължаваше да рисува всевъзможни картини, коя от коя по-ужасяваща. За негова огромна почуда стигнаха до космодрума без никакви инциденти и скоро се носеха със светлинна скорост извън системата Солио.

Инструкторът си наля едно питие, гледа дълго време своя спокоен и безгрижен спътник и за първи път си даде сметка с кого всъщност си има работа. Случилото се бе за Найтхоук съвсем

обикновена задача, която не можеше да го развълнува, нито пък представляваше кой знае какъв повод за тържествуване.

Просто *бизнес*.

Внезапно Киношита почувства огромно облекчение, че не е сред враговете на Перфектния убиец.

ТРЕТА ГЛАВА

Найтхоук се беше разположил пред пулта за управление на кораба, посръбваше напитка от плодове, резултат на генното инженерство, и следеше изображението върху монитора. Най-накрая отклони поглед към Киношита.

— На коя планета искаш да те сваля?

— Сигурен ли си, че вече можеш да управляваш кораба сам? — попита Киношита.

Найтхоук се подсмихна.

— Контролното табло изглежда малко по-различно и корабната кухня готви по-добре, но ако през последния век са направени някакви други по-значителни изменения, ей богу, аз още не съм го усетил. Все още е достатъчно да кажеш: „Курс към Байндър Х“, а после да се излежаваш два дни, докато корабът върши твоята работа.

— Е, все пак има някои промени. Сега например ако те връхлети йонна буря или пък на пътя ти се изпречи метеоритен облак, няма нужда да променяш посоката на полета. Корабът сам ще избегне опасността, а после ще продължи по предварително определения маршрут.

— Голяма работа — отсеке Найтхоук. — Йонната буря е едно от малкото разнообразия в дълбокия космос.

— Освен това корабите се движат доста по-бързо.

— По *мое* време цялата галактика можеше да се пресече за по-малко от месец. А ако не държиш да зяпаш през илюминаторите или пък да играеш на компютъра, можеше да потънеш в летаргичен сън. Затова никога не ме е било грижа дали ще пътувам 27 или 29 дни.

— Вярно, не е нещо особено — призна Киношита. — Но когато една машина достигне максимума на своите способности, тогава всяко изменение се вижда дребно и незначително.

— Точно така — отсеке Найтхоук. — Но ти още не си отговорил на въпроса ми — къде искаш да те сваля?

— Никъде.

Найтхоук се втренчи в него.

— Искам да продължа с теб — упорито рече Киношита.

— Аха, ти ще бъдеш очите и ушите на Маркус Динисен, така ли? Киношита разтърси глава.

— Прекалено дълго се застоях в Олигархията, време е да се върна на Границата.

— Това е лудост — избухна Найтхоук. — Да не мислиш, че ако шансът за оцеляване не беше едно на сто, щяха да клонират точно мен?!

— Аз ти вярвам.

— Толкова по-зле за теб — Найтхоук замълча за известно време. — Аз никога не работя в екип. Каквото спечеля, е само за мен или пък ми остава в наследство от загиналия съекипник.

— Имам достатъчно пари и не ламтя за печалба — отвърна Киношита.

— Не съм виждал някой да се е наситил на пари.

— Слушай, ще ти го обясня колкото може по-просто. Аз също съм бивш наемник и ловец на глави. При това бях дяволски добър, колкото и нескромно да звучи. Тая работа ме направи страшно богат — той млъкна и несполучливо се опита да изобрази нещо средно между възхищение и преклонение пред един истински герой. — Ти обаче си най-добрият, когото някога съм срещал. Мога да кажа дори: ненадминат за всички времена. Ето защо искам да видя как работиш.

— Ще си имам достатъчно грижи да опазя *собствената си* кожа, та да спасявам и теб, когато стане напечено.

— Аз мога и сам да се грижа за себе си — каза Киношита. — Освен това ще съм ти от полза.

— Като в ресторанта, така ли — попита Найтхоук със саркастична усмивка.

— Никога не съм те виждал как действаш. Искях да се убедя, че наистина си толкова добър, колкото разказват и реших да не се намесвам, докато не ти потрябвам. — Той замълча. — Много е трудно нещо да ме впечатли, но там бях направо потресен. Ти си дори по-добър от онова, което пишат историческите книги за теб. — Той се вгледа в очите на Найтхоук. — Следващия път обаче ще съм плътно до теб. Онова в ресторанта няма да се повтори, обещавам.

Найтхоук мълча дълго, следейки спътника си с пронизителен поглед, докато онзи не взе да се върти нервно в креслото си. Най-накрая процеди:

— Пожелавам ти наистина да не се случва.

— Значи приемаш да дойда с теб?

— За начало — да.

— Благодаря ти. Аз наистина ти се възхищавам.

— Хубаво — отвърна хладно Найтхоук. — Плащай тогава.

— Моля?!

Найтхоук избарабани с пръст по челото си.

— Тук е препълнено със спомени, но те са с вековна давност — той замълча. — Като например този, че най-големият бардак по Вътрешната граница е на мадам Зигия на Текумсах VI. Доколкото ми е известно обаче, той е затворен от деветдесет години насам.

— Разбирам какво имаш предвид — усмихна се Киношита.

— Да не би заведението на мадам Зигия още да съществува?

— На мадам Зигия ли?

— Нали точно за нея говорим!

— Нямам представа — отвърна Киношита. — Никога не съм я чувал.

— Опитай се да я откриеш. Ако нейният бардак вече не работи, тогава разбери кой сега е *най-големият*.

— Чувал съм, че на Бариос II има един наистина огромен.

— И там се предлагат женски от всички космически видове, така ли?

— Е, това вече не бих могъл да кажа — сви рамене Киношита.

— Тогава го разбери, колкото се може по-скоро.

— Добре — примирено рече Киношита, но не успя да удържи любопитството си: — Откъде този внезапен интерес към бардаците?

— Не е никак внезапен, така че се отправяме право към него.

— Сега?

— Сега.

— Защо просто не спрем на първата планета с достатъчно кислород в атмосферата? Не вярвам на някой от световите по Вътрешната граница да няма вертепи.

Сега Найтхоук разтърси глава.

— Изобщо не ми трябва твоите треторазредни бардаци.

— Ще ти намеря луксозен тогава — увери го Киношита.

— Не съм те молил за това. Държа да попадна в най-големия, а не в най-луксозния.

— Няма ли да е по-добре да ми кажеш направо какво търсиш?

— Вече ти казах — отвърна Найтхоук, обтягайки се удобно в креслото, вирнал крака върху командното табло и с притворени очи. — Хайде сега да те видя как ще изпълниш желанието ми.

— Това да не е някакъв изпит?

— Просто го направи.

Киношита примирено въздъхна и стартира програмите на компютъра с по-екзотични и необичайни данни. Най-накрая установи, че заведението на мадам Зигия е вече само спомен, а най-големият бардак по Вътрешната граница бил всъщност палатът на Гомора на Бариос II. Той програмира координатите на системата Бариос в корабната навигационна система и се упъти към кухнята да си поръча обяд. През цялото време обаче от главата му не излизаше мисълта откъде идва слабостта на Перфектния убиец към секса с извънземни видове. В нито една от неговите многочислени биографии, които беше изчел, не се споменаваха подобно нещо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Системата Бариос имаше превъзходно разположение: точно на главния път между Теразейн — обширен свят в покрайнините на Олигархията, и огромното съзвездие Квинелус.

Системата се състоеше от четиринайсет планети. Осем от тях бяха газови великани, а четири — бивши мини, отдавна изчерпани и запуснати. Тринайстата имаше обвивка от амониева атмосфера, но Бариос II беше наистина оживено място. Отначало на него имаше само станция за зареждане с гориво. После откриха залежите от плутоний и той стана най-примамливия минен свят. След това плутоният се изчерпа и планетата постепенно се превърна в аграрно стопанство, което осигуряваше прехраната на дузина от близките системи. Най-накрая, благодарение на възловото си разположение и постоянно нарастващото население, Бариос II стана могъщ финансов център, който търгуваше с хиляди дефицитни и редки стоки от Вътрешната граница и работеше със стотици различни валути.

Една от забележителностите на Бариос II беше Палатът на Гомора — най-големият бордей по Вътрешната граница, а може би и най-старият. Той не беше префърцунено модно заведение от рода на Кадифената комета, чийто клиенти бяха едни от най-богатите мъже и жени в галактиката. Точно обратното — работеше като перфектно смазана машина, която залага на добрите услуги вместо на скъпите фантазии. Започнал като скромно заведение, за около един век Палата на Гомора постепенно оправи фасадата и интериора си, прибави още пет пристройки, а в момента заемаше една значителна част от квартала. Местните протестираха срещу съществуването му, както бяха правили навремето техните родители и прародители. Но откакто Палата на Гомора започна да носи по-голям приход в твърда валута от всички бизнескомпании на планетата, взети заедно (с изключение на банката на Делурос VIII), нито една власт не помисли сериозно да го затвори. Още повече, че заведението редовно си плащаше данъците.

Докато двамата с Киношита приближаваха Палата на Гомора, Найтхоук внимателно огледа фасадата и входа му.

— Не изглежда толкова внушителен, колкото предполага репутацията му, нали? — отбеляза сухо накрая.

— Предупредих те — отбранително рече Киношита. — Спокойно можем да спрем и на Полукс IV.

— Аз просто отбелязах, не се оплаквам. Точно тук исках да дойдем.

— Умът ми не побира защо сме на това място.

— Защото в най-големия бардак има най-голям избор.

— Същото разнообразие можеш да откриеш и в по-люксов вертеп — изръмжа Киношита. — Но най-приличното заведение е вече на четири хиляди и петстотин светлинни години зад нас.

— И това тук ще свърши работа.

— Каквито и перверзни щения да имаш, би могъл да ги удовлетвориш и на Полукс IV.

— Съмнявам се — отвърна Найтхоук.

— Това тук може и да отговаря на *твоите* вкусове, но на мен никак не ми допада.

— Бъди спокоен, няма да се задържим толкова, че да ти се наложи да прибегнеш до услугите им.

Киношита го изгледа с любопитство.

— Твоята работа ще е да се завъртиш около бара и да обърнеш едно-две питиета. Предполагам, че ще приключа още преди да си допил пиенето.

— Може пък и да се окажеш прав.

— За кое? — попита Найтхоук.

— Щом си толкова бърз, луксово заведение като онова на Полукс II би било губене на време.

Найтхоук си позволи да се усмихне снизходително, докато приближаваха официалния вход, който се плъзна встрани пред тях, а после отново се върна на мястото си. Из просторното преддверие имаше много картини и холограми, но нито един оригинал. Покрай стената се беше проточил дълъг лъскав бар. Неколцина мъже седяха в дискретния мрак на кабинките и подбираха партньорки за вечерта.

По всичко личеше, че една бивша красавица на средна възраст с повяхнала хубост, която обаче още ловеше око, беше стопанката на

заведението. Или поне една от тях. Тя се приближи към Найтхоук и Киношита, когато двамата си поръчаха по нещо за пиене.

— Добре дошли в Палата на Гомора — каза тя. — Май не познавам нито един от двамата ви.

— За първи път идваме тук — отвърна Киношита.

— Имате ли някакви по-специални желания? — попита домакинята.

— Едва ли.

— А какво ще кажете за *някоя* по-специална? — продължи тя с многозначителна усмивка.

— Виж, това може — отговори Найтхоук. — Какво предлагате?

— Имаме достатъчно момичета и пийпшоу на живо — оживено започна мадам. — Освен това предлагаме холографията на всяко от тях.

— Чудесно, нека да ги видим тогава — рече Найтхоук.

— Повечето от нашите клиенти предпочитат дискретността на кабинките, когато правят своя избор.

— Приятелят ми е тук, само за да пийне нещо, пък аз не съм от срамежливите.

Мадам сви рамене.

— Както предпочитате.

Тя натисна малък бутон върху гривната си и внезапно пред тях се появи холографията на пищна червенокоса красавица. Изображението беше високо близо метър и се носеше около педя над бар плота. Найтхоук не каза нищо, нито пък помръдна. След миг холографията беше заменена от друга.

След като и четиридесетото изображение не предизвика никаква реакция в Найтхоук, мадам и Киношита се зачудиха какво ли точно търси. Но той явно го намери в четиридесет и първата холография.

— Стоп.

Киношита втренчи невярващо очи в изображението.

— Ти се шегуваш!

— Защо мислиш така?

— Та тя тежи над сто и петдесет килограма! Пък и погледни физиономията ѝ — не прилича на човек!

Найтхоук се обърна към мадам.

— Нея искам.

— Боя се, че в момента е невъзможно. Тя е в болница.

— Имате ли някоя друга...

— Балатайска жена ли? — довърши вместо него тя. — Само още една. Сигурно и сам знаете, че се срещат доста рядко.

— Така ми казаха и на мен.

— А това означава, че струват и по-скъпо.

— Колко?

Мадам го изгледа, сякаш преценяваше колко би дал.

— Хиляда и двеста кредита? — звучеше колкото отговор, толкова и като въпрос.

Найтхоук продължи да я гледа, без да обели дума и тя видимо се притесни.

— Каза, че идваш тук за първи път, така ли? — проговори найсетне тя.

— Да.

— Добре тогава, нека да бъдат хиляда. Никак не ми се иска да те разочаровам от първия път. — Тя замълча. — Приемаме лири от Далечен Лондон, долари Мария Терезия и новобомбайски рупии. Взимаме пет процента комисионна при обмяната. Ако имаш някаква друга валута, ще трябва да я смениш в банката.

— Хиляда кредита е вече приемлива цена.

Жената се обърна към Киношита.

— Ами вие, господине? Не бихме ли могли да намерим нещо и по ваш вкус?

— Сигурно можете — горчиво отвърна Киношита, — но предпочитам да остана на бара и да изчакам приятеля си.

Мадам сви рамене примирена.

— Както желаете.

— Щастieto няма нищо общо с това тук — кисело промърмори Киношита.

— Води ме и кажи да пишат пиенето на приятеля ми за моя сметка.

— С удоволствие — отвърна тя.

Найтхоук я последва по дългия слабо осветен коридор. Вратата се отмести и двамата влязоха в друга сграда, после взеха въздушния асансьор до трето ниво.

— Стигнахме — каза накрая мадам и спря пред една необозначена с нищо врата. — Трябва да ми платиш предварително. Гарантирам, че бакшишът, за който се споразумеете с твоята дама, ще отиде право в нейната сметка.

Тя извади портативен компютър, който запамети ретината на Найтхоук и неговите пръстови отпечатащи. След десет секунди се получи потвърждение, че сметката на клиента е валидна.

— Желая ви да се насладите на престоя при нас — каза мадам, обърна се и влезе отново във въздушния асансьор.

Найтхоук се огледа за дръжка или някакъв бутон, не видя нищо подобно и накрая промълви:

— Отвори се.

Вратата се плъзна встрани и потъна в стената, той прекоси прага и тя се затвори зад него.

Жената беше в ъгъла, обтегната върху широко легло, облечена в нещо черно, дантелено и съвсем недостатъчно за телесата ѝ. На пръв поглед приличаше на нормална човешка жена. Но имаше разлики, по които дори небрежен наблюдател би разбрал твърде скоро, че макар и издънка от човешкия род, нейният вид е мутирал в продължение на няколко поколения.

Ушите ѝ бяха кръгли и без долна месеста част, а всички пръсти — еднакви по дължина. На краката си имаше само по четири пръста. Зениците ѝ не бяха кръгли, а представляваха отвесни линии. Коленните и лакътните ѝ стави изглеждаха някак уголемени, почти отекли.

Найтхоук не беше помръднал от мястото си край вратата и я наблюдаваше втренчено. Жената се протегна в примамлива поза, после се опита да го привлече с още по-сладострастно движение. Най-накрая се втренчи в него и започна да го оглежда също толкова внимателно, колкото и той нея.

— Какво става тук, по дяволите — не издържа най-накрая тя.

— Купих те за тази нощ.

— Защо? Както виждам, не ме желаеш.

— Напротив, много те искам — отвърна Найтхоук.

— Известно ти е, че мен не можеш излъга — аз съм балатайска жена.

— Знам.

— И сега какво? — продължи тя. — Защо е трябвало да плащаш, щом няма да правим секс?

— Имам едно делово предложение, а не знаех друг начин да се добера до теб.

— Не разбирам за какво намекваш — отвърна жената. — Ти вече си направил своето делово предложение и заведението го е приело. В противен случай сега нямаше да си тук.

— Това беше споразумение между мен и тях. Сега искам да поговорим делово с теб.

Тя смръщи вежди.

— За какво говориш, мътните те взели? Нито ти ме искаш, нито пък аз изгарям от страст към теб.

— Дори може да се каже, че вече съм ти противен — спокойно допълни Найтхоук. — Сега ще ме изслушаш ли?

— Щом си платил, ще те изслушам — сви рамене тя. — Ако за теб приятно прекарване означава да бъбриш с някого, тогава давай. Но се овладей, защото гледам, че взе да се ядосваш.

— Само съм леко нервиран — поправи я той.

— Ядосан, нервиран — каква е разликата? И в двата случая накрая аз ще го отнеса.

— С пръст няма да те пипна — успокои я Найтхоук. — Сега слушай внимателно. Няма да ти е трудно да познаеш, ако лъжа.

Тя го гледа дълго и с видимо любопитство.

— Добре, не лъжеш — каза най-накрая. — Можеш да започваш. Ти си приказвай, пък аз ще слушам.

— Казвам се Джеферсън Найтхоук. Това име говори ли ти нещо?

— Не. А трябва ли?

— Не е задължително. По някои места съм известен и като Перфектния убиец.

— Помня, четох някакви истории за Перфектния убиец като малка.

— Аз съм този.

— Не може да бъде — възкликна тя и седна на ръба на леглото. После се втренчи в него, а погледът ѝ излъчваше едновременно любопитство и недоверие. — Той е умрял преди сто години.

— Пробвай пак. Лъжа ли според теб?

Тя отново смръщи вежди.

— Не — после замълча замислена. — Но това не е гаранция, че не си луд. Един ненормален човек може да си повярва, че е Перфектния убиец и аз няма да го хвана в лъжа, защото ще е искрен.

— Имаш основание да мислиш така — съгласи се Найтхоук. — Нека се уговорим така: ако започна да се държа подозрително, натисни бутона на алармата под възглавницата си и повикай тукашните горили от охраната. Дотогава ще приемем, че съм с ума си, затова ме изслушай внимателно. Все пак съм си платил.

Тя продължи да се взира в него, повече любопитна, отколкото изплашена.

— Добре тогава, Джеферсън Найтхоук, нека чуем твоята история.

— Като начало ще кажа, че съм клонинг на Перфектния убиец.

— Аз пък си мислех, че клонирането на хора е незаконно.

— В повечето случаи е така.

— Включително и в твоя ли?

— Най-вероятно — отвърна Найтхоук.

— Добре, разбрах, ти си клонинг — тя се приближи до бара и си наля едно питие. — И какво от това?

— Аз съм по-различен — имам спомените на оригинала.

Тя го изгледа от глава до пети, сякаш преценяваше колко струва.

— И това ли са способни да направят вече?

— Могат... И го направиха. Аз притежавам спомените на оригинала.

— И сега кой те преследва?

Найтхоук се усмихна.

— Аз съм по следите на някого.

— Да не би да съм аз? — тя рязко постави чашата на бара. — Че какво толкова съм ти сторила?!

Той поклати глава.

— Не, не си ти. Платиха ми да намеря и спася една жена, която е била отвлечена, и да елиминирам нейния похитител.

— Да „елиминираш“? — повтори тя. — Да не искаш да кажеш „да убия“?

— Точно така.

— Все още не мога да разбера какво общо имам аз с това.

— Похитителят е бунтовник — отвърна Найтхоук. — Него и момичето ги пази цяла армия. Няма да мога лесно да попадна там. Затова ще трябва да се вмъкна в организацията му под чуждо име. — Той помълча. — Навремето през 4986 трябваше да се внедря в банда разбойници...

— Ти?

— Не, имах предвид моя оригинал — раздразнен рече Найтхоук. — Понякога ми е много трудно да различа единия от другия. — Лицето му се сгърчи. — Той го е направил, но аз го помня.

— И какво си спомняш за онова време?

— Че е използвал балатайска жена — отвърна той. — Сега май дойде време да повтора този трик.

За първи път по лицето на жената пробягна сянка на интерес.

— Значи си използвал една от нас?

— Да — отвърна Найтхоук. — Сигурно щяха да ме убият, ако не бе тя.

— Как ѝ беше името?

— Не мога да произнеса правилно истинското ѝ име. По-често използваше човешко име, но то едва ли ще ти говори нещо.

— Колко интересно — замислено рече жената. — Най-сетне се е намерил някой, който да използва нашите способности за нещо посмислено от състезанията и работата в бордеите. — Тя отново замълча и изпитателно го изгледа. — Но защо дойде да търсиш тук, а не в родния ни свят?

— Не знам къде се намира той.

— Тя не ти ли каза?

Найтхоук наведе глава.

— Преди век това беше строго пазена тайна. Ако забраната вече е паднала, аз не съм уведомен за това.

— Не е — отвърна тя. — И без това достатъчно ни експлоатират.

— Ако съдя по видяното, ти се чувстваш доста добре тук.

— Имам си причина да работя точно тук — тръсна глава тя.

— И каква е тя?

— Лична.

Найтхоук се разположи на единствения стол в стаята.

— Платих хиляда кредита, за да бъда с теб. Колко от тях получаваш?

— Триста плюс бакшиша, за който се споразумеем.

— Ела с мен и ще ти плащам по две хиляди на ден, докато трае мисията ни.

Тя му се усмихна.

— Ще платиш и повече от две хиляди, Перфектни убиецо. Някой е дал луди пари, за да те създаде. Същият този може да си развърже кесията още веднъж, за да запази живота на творението си.

— Две хиляди и петстотин — каза Найтхоук.

— Пет хиляди.

— Не ставай прекалено алчна — опъна се той. — Това увеличение е с повече от хиляда и седемстотин процента.

— Тук може и да ми плащат по триста кредита на нощ, но със сигурност струвам много повече от теб. Пък и кой друг, ако не една балатайска жена, може да ти каже дали са те хванали в лъжа и дали истинската ти самоличност вече не е известна? — Тя замълча. — Е, ако мислиш, че ще успееш да намериш някоя друга балатайка на по-ниска цена...

— Може и да успея, може и да се проваля — рече Найтхоук. — Лошото е, че нямам време да опитам.

— Има още нещо — продължи жената. — Подписала съм договор с Палата на Гомора.

— Няма проблем.

— Какво те кара да мислиш така?

— Същата причина, поради която той, дето наблюдава сега разговора, няма да се опита да ни спре на тръгване. — Той на свой ред замълча. — Ти на негово място би ли се опълчила срещу Перфектния убиец, само защото някаква си проститутка е решила да наруши договора си?

— Не мисля, че бих го направила — тя замълча, после му се усмихна. — Да смятам ли, че се споразумяхме?

Той повдигна рамене и кимна с глава.

— Че какво пък, нали не харча *моите* пари?

— Не трябваше да го казваш, господин Найтхоук — каза жената. — Това ще ти струва по още хиляда на ден.

— Забрави. Ти вече си каза цената, аз се съгласих. Никога не отстъпвам от думата си.

— Щом е така, аз оставам тук.

— Стой си тогава — отвърна той и се отправи към вратата.

— Блъфираш.

Той се обърна към нея.

— Така ли мислиш?

Тя го изгледа продължително.

— Не — поклати глава, — не блъфираш.

— И какво сега? — подкани я той. — Сам ли да вървя или идваш с мен?

— Изчакай само минутка да се облека.

Жената стана и се отправи към гардероба, после се извърна назад.

— Господин Нйтхоук, вие току-що си купихте съюзник.

ПЕТА ГЛАВА

— Защо просто не наемеш някой телепат? — попита Киношита, когато вече бяха излетели и навлизаха все по-навътре към Вътрешната граница.

— Намери ми някой и на часа ще го наема — отвърна Найтхоук, отпуснат върху пилотското кресло.

— Казват, че домарианите също владеели телепатията.

— Те не са от нашия вид.

— Затова пък имат по-малко причини да са недоверчиви или да се боят от теб, отколкото което и да е човешко същество.

— Лебедите не се делят от лебедовото ято, патките се събират с патки — отсече кратко Найтхоук.

— Това пък как да го разбирам, дявол да го вземе!

— Че и с балатайска жена до себе си ще предизвикам повече любопитство, отколкото ми се ще.

Киношита се извърна към жената, която седеше близо до пулта за управление и внимателно наблюдаваше холографията, изобразяваща придвижването на кораба между звездите по Вътрешната граница.

— Не исках да те обиждам — каза той. — Но моята печалба зависи от успеха на Найтхоук, затова съм загрижен за него.

— Знам — отвърна тя. — Сигурно няма да ми повярвате, господин Киношита, но като чета емоциите ви, все едно съм надникнала в мислите ви.

— Нима?

— Девет пъти от десет ми се удава.

— Ами десетия? — попита Киношита.

Тя се усмихна.

— Ето затова той се е прославил като Перфектния убиец. Защото на десетия път може да настане бъркотия.

Киношита я гледа дълго и мълчаливо и накрая одобрително кимна.

— Ще успееш — уверено каза той. — Как ти е името?

— А на вас кое ви харесва? — попита вместо отговор тя.
— Не разбирам какво общо имат моите предпочитания.
— Просто изберете едно.
— Мелисанда — обади се Найтхоук.
— Чудесно, тогава съм Мелисанда. — След известно мълчание тя се обади: — Коя е била тя?
— Няма значение.
— Чувствата обаче те издават, че лъжеш — продължи Мелисанда и се обърна към Киношита. — Може пък *вие* да ми отговорите?
— Тя е жената, която предаде неговия предшественик — отговори Киношита.
Балатайката отново отправи поглед към Найтхоук.
— Нима очакваш да те предам?
— Не.
— Тогава защо...?
— Името ми харесва. Помислих си, че би могла да го очистиш от позора.
— Оказваш ми голяма чест.
Киношита дълго време изучава лицето на Найтхоук и накрая рече.
— Най-напред Ернандес, сега пък Мелисанда... Мисля, че ще ти е много по-леко, ако се отърсиш от живота на предишния Найтхоук и заживееш свой собствен.
— Аз не съм обикновен човек с обикновено съзнание — отвърна Найтхоук. — Искам да приключа с онова, което някога е засегнало или оказало влияние върху *всички* Джеферсън Найтхоук.
— На твое място бих насочил вниманието си изцяло върху Ибн бен Калид.
— Ако беше на мое място, щеше да си с петнайсет сантиметра по-висок и доста по-бърз с оръжието. Освен това щеше да си по-разумен и дисциплиниран.
— Един разумен човек не тръгва никъде без предварителен план. Как смяташ да се свържеш с бунтовниците?
— По най-простия и ефективен начин.
— Джеф, твоят предшественик, изпозастреля неколцина от хората на Маркиз Куинсбъри и му предложи да го назначи на тяхно

място — отбеляза Киношита. — Доколкото си спомням, в рапортите пишеше, че се бил с Маркиза, докато и двамата паднали без дъх.

— Моят предшественик е бил само на два месеца — отговори Найтхоук. — Може да му се прости подобно поведение.

— Ами *ти* какво смяташ да правиш?

— Ще използвам всички средства, които имам на разположение.

— Оръжията ли? — намръщи се Киношита.

— Бог ни е дарил с ум — раздражено рече Найтхоук. — Всеки, който отказва да го използва, Го обижда.

— Защо просто не ми кажеш какви средства имаш намерение да използваш, за да не се почувствам пък аз обиден!

Найтхоук го изгледа спокойно.

— Смятам да използвам теб и Мелисанда, разбира се.

— И как ще стане това?

— Тя ще влезе сама в някой бар или ресторант и ще седне. Няколко минути по-късно ще пристигнем двамата с теб. Като изпием по едно-две, ще започнем да спорим за Ибн бен Калид, но така, че да ни чуят и околните. Аз ще го възхвалявам до небесата, а ти ще твърдиш, че е долна мижитурка. През това време Мелисанда ще разчете чувствата на останалите посетители в заведението. Когато открие някой слушател, който силно преживява чутото, ще приемем, че той работи за Ибн бен Калид и аз ще го проследя.

— Ако преди това той не ме убие — жално каза Киношита.

Найтхоук сви рамене.

— Ти настояваше да дойдеш. Играта загрубява, когато залозите са много високи.

— Аз не наддавам в тая игра — напомни му Киношита.

— Хич не си мисли, че само ще гледаш отстрани — каза Найтхоук. После се наведе съсредоточено напред и се втренчи в пониския мъж. — Да не си въобразяваше, че съм забравил защо си тук — като съгледвач на Динисен, който трябва на секундата да докладва, ако кривна от правия път.

— Няма смисъл да отричам — отговори Киношита. — Вярно е, че ми платиха да те държа под око. Тези пари ми паднаха като от небето. Давам си сметка, че не мога да ти попреча, ако решиш да правиш нещо на своя глава. Дявол да го вземе, не бих се опитал да те

спра, дори да беше по силите ми. Както ти казах, аз съм твой почитател.

— Знам — продължи Найтхоук. — Но е хубаво да проумееш, че рано или късно ще трябва да избираш между мен и твоя работодател.

— Няма да ми е трудно. Динисен не може да ме убие, а ти ще го направиш без да ти мигне окото. — Внезапно той се усмихна. — Ето, виждаш ли — *наистина* разсъждавам съвсем разумно.

— Освен това — продължи Найтхоук, пренебрегвайки неуспешния опит на своя спътник да се пошегува, — оттук нататък аз ще диктувам всички твои доклади до Делурос VIII.

Неочаквано Мелисанда се намеси в разговора.

— Много си *прозорлив*, Перфектни убиецо — каза с възхищение тя. — Нямаш нужда от моите услуги. Дявол да го вземе, на теб не ти трябва помощ от когото и да било!

— Поласкан съм, че мислиш така, но аз по-добре знам от какво имам нужда и от какво — не. Задачата ми е да убия Ибн бен Калид. Нека за миг си представим, че на негова страна са един милион последователи. Това е капка в морето, ако приемем, че в галактиката живеят два трилиона човешки същества. От друга страна обаче моите шансове за успех са едно на милион. Ако ти си способна да намалиш това съотношение в моя полза, тогава ще те използвам.

— Но аз искам да знам къде отиваме все пак — избухна Мелисанда.

— Още не съм сигурен. Във всеки случай навлизаме дълбоко във Вътрешната граница.

— И към кой от светове там сме се насочили по-конкретно?

— Това едва ли има кой знае какво значение — поклати глава Найтхоук. — Единственото, от което се ръководя, е да не стъпвам там, където е бил моят предшественик.

— Че защо не?

— Предпазна мярка — в случай, че не е бил толкова умел, колкото съм аз.

— Не те разбирам.

— Може да е оставил живи врагове. Аз не зная кои са те, но някой от тях със сигурност ще ме познае. Би било самоубийство да допусна такова нещо. А ако Перфектния убиец беше склонен към самоубийство, той щеше да го извърши още когато е заболял от

аплазия, вместо да плаща да го замразят. При това без голяма надежда някога да открит лек срещу тази болест.

— Ти си болен от аплазия?! — извика жената и рязко се отдръпна назад.

— Приличам ли ти на болен?

— Плъттa ти е като на здрав човек, но емоциите ти показват друго.

— Това е, защото плътта ми още не знае за нея — отговори Найтхоук. — Сега съм в много ранен стадий на болестта. Още година-две няма да личи нищо, а дотогава ще съм или мъртъв, или излекуван.

— Беше по-добре да ми кажеш всичко това още преди да тръгна с теб — каза Мелисанда.

— Заболяването ми прилича на рака, от който са страдали хората едно време — смъртоносно, но не и заразно. Ти също може да се разболееш някой ден, но няма да си го прихванала от мен.

Тя го гледа напрегнато още известно време, после се отпусна.

— Добре. Усещам, че казваш истината. — Тя замълча. — Но това ти е известно.

Внезапно се разнесе висок и остър звук.

— Това пък какво беше? — попита Мелисанда, а Найтхоук скочи на крака и се отправи към кухнята.

— Време е за по още едно уиски — отговори той, надигна бутилката и отпи глътка.

Тя намръщи вежди.

— Нима е необходимо да си напомняш да пиеш?

— Така е — отговори Найтхоук.

— Нищо не разбирам.

— Преди месец се събудих в едно тяло, което никога не беше опитвало алкохол. Професията ми е такава, че в повечето случаи се сдобивам с информация по кръчмите и баровете. Първите няколко пъти, когато опитах концентрат, не можех да се съвзема по няколко часа след това. Затова искам да привикна организма си към алкохола, та няколко глътки уиски да не нарушават рефлексите ми и трезвата ми преценка.

— Наистина си много предпазлив човек.

— Гробищата са пълни с невнимателни хора.

— Някой трябва да записва малките ти проповеди и да ги събере в книга — усмихна се тя.

— Ти наемаш ли се да го направиш?

— Не, моята дарба служи за нещо съвсем различно. — Внезапно тя се озърна. — Между другото, къде ще спя?

— Сигурно ще пътуваме още два-три дни. Искаш ли да ги прекараш в камерата за летаргичен сън? — попита Найтхоук.

— Нямам вяра на тая машинария — категорично тръсна глава тя.

— Знам една, която работи безупречно вече повече от век.

— Това не променя решението ми.

— Добре тогава — склони Найтхоук. — В кораба има две кабинни. Можеш да се настаниш в моята или в тази на Ито, а аз ще остана тук, в кабината за управление.

— Благодаря ти — каза Мелисанда. — Къде е твоята кабина?

— Ти вече беше при носа на кораба. Моята врата е веднага вляво.

— Питам за всеки случай — не ми се ще да отворя някоя врата и да попадна при ядреното гориво.

Тя пристъпи към вратата, изчака я да се отвори и се отправи към кабините, докато вратата заемаше предишното си положение.

— Май и на мен ми е време да подремна — прозя се Найтхоук и нареди на креслото да приеме формата на тялото му.

Той затвори очи и скоро дишането му стана спокойно и равномерно.

„Нищо не разбирам — замисли се Киношита, впил загрижен поглед в Перфектния убиец. — Този тук е обсебен от мисълта за първия клонинг. Иначе ми изглежда достатъчно разумен и уравновесен, но се чудя...“

Внезапно забеляза Мелисанда, изправена край вратата на кабината.

— Усещам тревогата ти — тихо каза тя.

— Нищо нередно не правя — отвърна Киношита.

— Тогава нека те успокоя — Джеферсън Найтхоук е нормален човек и си дава реална сметка за действителността като всички останали, които съм срещала през живота си.

Тя се обърна и се прибра в кабината си.

„Звучи много успокоително — рече си наум Киношита. — Но като си помисля с какви хора си се срещала...“

ШЕСТА ГЛАВА

„Синия дракон“ не приличаше на останалите барове по Вътрешната граница. Първо, там биваха обслужвани еднакво бързо и качествено и хората, и многобройните извънземни видове. Второ, не предлагаше секс услуги. Трето, в него нямаше никакви хазартни игри.

Освен това беше едно от местата, където според Касиус Хил можеше да се открият дирите на Ибн бен Калид.

Първото упоменато качество беше причина и за славата на това заведение. Собственикът не беше представител на човешкия род — отличаваше се със синята си кожа и покритото с осмоъгълни люспи тяло, а лицето му беше дълго почти като на шотландско пони. Стоеше изправен и имаше противоположно поставени групи от по няколко пръста. Освен всичко, притежаваше закърнели крила, характерни за първите представители на неговата раса, когато предните му са летели или по-вероятно са се носели ниско над повърхността.

Гръдният му кош беше ъгловест и със странна форма, тъй като преди много поколения крилата са били задвижвани от групи силни мускули, които още се открояваха върху ребрата му. Имаше къса плоска опашка, която преди векове беше служила като кормило при полета.

Очите му бяха бледосини, а зъбите — тъмновиолетови. Имаше два чифта ноздри от двете страни на дългото си лице, раздалечени на няколко сантиметра едни от други. Не се забелязваха никакви уши, а само пулсиращи цепки в горната част на главата.

Той не беше единствен от този вид, но доколкото можеше да се вярва на информацията за него, беше първият и последният, мигрирал на населявана от хора планета по Вътрешната граница. Всеки път, когато някой попиташе за неговата раса, името или разположението на родната му планета, той отговаряше искрено и подробно на родния си език — смесица от гърлени цъкащи звуци, ръмжене и шепот.

Наричаше себе си Синеокия и скоро всички започнаха да му казват така.

— Добър вечер, добър вечер — монотонно пропя той, когато Найтхоук и Киношита влязоха в бара на Силен IV, която кръжеше около мъждукащо жълто слънце, влачейки две луни със себе си. — Май не съм ви виждал по-рано.

— Сигурно всички ти изглеждате напълно еднакви — отвърна сухо Найтхоук, озърна се и видя Мелисанда да отпива от питието си в най-тъмния ъгъл на заведението.

Синеокия обърна глава и изцвили.

— Това смях ли беше? — попита Найтхоук.

— Защо си мислиш, че само хората имат чувство за хумор? — изстреля в отговор Синеокия. — Откъде сте вие двамата, накъде сте се запътили и колко дълго ще останете в системата Силен?

— Чакай да позная — прекъсна го Найтхоук, — ти освен бара държиш и хотел, така ли?

— Е, щом е така, нищо няма да ви кажа.

Найтхоук започна мълчаливо да изучава Синеокия и това продължи около минута.

— Никога досега не съм виждал същество като теб — каза накрая.

— Гарантирам ги, че никога повече няма и да видиш — отвърна Синеокия. — Освен това не забравяйте, че на тази планета аз съм толкова чужденец, колкото сте и вие.

— Говориш езика ни доста добре — продължи Найтхоук. — Нито следа от акцент, пък и речта ти не е прекалено скована и учебникарска — жаргонът ти се удава съвсем естествено.

— Чуждите езици не са проблем за драконите — отговори Синеокия. — Виж, да се откажем от девиците — ето *това* не беше лека работа.

Той отметна глава назад и отново изцвили.

— Виждам, че си благоразположен към нас и за да върна жеста, ще ти поръчам едно питие.

— Никога не пия с клиентите си, но ще ми е драго да поседя малко с вас — той се обърна към някого зад бара: — Николас, донеси ми един стол!

Някакво младо момче, кльоцаво и небрежно облечено, на минутата изникна иззад плота, примъкна някакъв стол със странен вид и го разположи край една от празните маси, до която чакаше Синеокия.

— Благодаря — рече драконът. — Господа, това е Николас Йори. През последните три години той записва всяка дума, която произнесе на родния си език. Опитва се да създаде първия наш речник.

— И докъде стигна? — заинтересува се Киношита.

— Около трийсетина думи — отвърна Николас. — Най-много трийсет и две.

— За цели три години?!

— Това е много повече в сравнение с изучаването на някои други рядко срещани езици за същия период — защити се Николас. Смръщи вежди и се замисли за миг, после продължи: — Най-големият проблем е да се определи дали непознатото същество е достатъчно интелигентно. Има много безсловесни животни, които общуват чрез нищо незначещи звуци.

— Ами ти за колко време научи терански? — продължи да разпитва Киношита.

— За около седмица — усмихна се драконът, доколкото *изобщо* можеше да се усмихва — челюстите му се раздалечиха, а очите му се превърнаха в тесни цепки.

— Правителството би могло да те назначи в отдел „Външни отношения“ — обади се Найтхоук.

— Олигархията не назначава същества, които не са от човешки произход. Не си ли го разбрал досега? — отговори Синеокия.

— Някога са го правили — продължи Найтхоук.

— Не и след Домарианската революция — рече драконът, а Киношита настъпи с крак стъпалото на Найтхоук и здраво натисна.

„Добре де! Схванах, че това се е случило през последните сто години и аз би трябвало да го знам. А сега си махни проклетата обувка от палеца ми!“

— Навремето работих за тях — обади се Николас и направи гримаса. — Докато се окажа, че имаме различно мнение относно данъците.

— Я гледай ти!

Николас внезапно се ухили.

— Те твърдяха, че са задължителни, а аз — че са на доброволни начала. Ето затова дойдох на Границата, където няма никакви данъци.

— Нека сега се разположим удобно и се опознаем по-добре — прекъсна ги Синеокия и настани туловището си върху стола, донесен

от Николас. После даде знак на бармана и той притича с бутилка и три чаши.

— Това не е лошо предложение — отвърна Николас и двамата с Киношита се настаниха срещу своя домакин.

— Опитай се да го ядосаш — подшушна Николас и примъкна един стол от съседната маса.

— Защо? — погледна го с любопитство Найтхоук.

— Когато побеснее, започва да ругае и попържа на родния си език. През останалото време говори само терански, за да ми прави напук.

— Внимавай, приятелю — обади се драконът. — Ако наистина ме ядосаш, ще започна да говоря на мъртви езици като суахили или испански например и тогава никак няма да ти е лесно!

— Мигар наистина говориш мъртвите човешки езици? — попита Найтхоук.

— Естествено — отвърна Синеокия. — Езиците не са никакъв проблем. Виж, да се откажеш от наркотиците не е лесна работа.

Найтхоук внезапно видя шанс да обърне разговора в посоката, която най-много го вълнуваше.

— Ами арабски говориш ли?

— Арабски е много широко понятие, господин... Хм... Знаеш ли, май не чух името ти.

— Найтхоук, Джеферсън Найтхоук. А това е Ито Киношита.

— Виж ти, май съм чувал разни истории за Джеферсън Найтхоук — каза драконът. — Той е доста известен.

— И аз съм ги чувал. Но *онзи* Найтхоук е живял преди повече от век.

— Така разправят — каза Синеокия. — Та докъде бяхме стигнали?

— Говорехме за арабския език.

— Тъкмо бях започнал да ви обяснявам, че онова, на което ние му викаме „арабски“, на времето са били повече от двеста диалекта. Да кажеш, че двама души си приличат, защото говорят арабски, е все едно да мислиш, че между рафинитите и йорбаните няма разлика, само защото дишат хлор.

— Разбрано.

— Все пак съм любопитен да науча защо те интересува точно арабския.

— Отговорът е съвсем прост — отговори Найтхоук, наля си чаша от оцветеното в синьо уиски и отпи една глътка. — Ибн бен Калид е арабско име. Ако той реши да издаде някоя секретна заповед и не е сигурен дали комуникационната му система не се подслушва, би могъл да я каже на арабски диалект. Тогава нито един от подслушвачите няма да схване за какво става дума.

— Много интересна идея — съгласи се Синеокия. — Само дете съм готов да се обзаложа, че Ибн бен Калид е такъв невежа относно мъртвите езици, какъвто си и ти самият.

— Въпреки това идеята си я бива — намеси се Николас. — Може да му я предам следващия път, когато го видя.

На езика на Найтхоук беше да попита: „А ти често ли се виждаш с него?“, но успя да се овладее.

— Много мъртъвци станаха за една вечер — внезапно рече Синеокия, — мъртви езици, мъртви стрелци...

— По Границата винаги е имало много смърт — отговори Найтхоук.

— Е, сега положението не е като преди.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Найтхоук.

— Ти сам го каза — Ибн бен Калид.

„Хайде, Ито, отвори си устата най-сетне! Или искаш да ти покажа как се чувства човек, когато нечий ток му размазва пръстите!“

— Чувал съм, че той е обикновен разбойник и си изкарва прехраната като взима откуп за заложниците си — рече Киношита, сякаш беше успял някак да прочете мислите на Найтхоук.

— В действителност той е нещо много повече от обикновен похитител — обърна се към него Синеокия. — Предполагам обаче, че намекваш за дъщерята на Касиус Хил, така ли е?

— Твърди се, че я държи заради откупа — продължи Киношита. — А това не го прави по-различен от обикновените разбойници.

— Нищо в него не е като при обикновените хора — каза драконът.

— Аз пък казвам, че той е похитител и убиец — изрева Киношита, чудейки се вътрешно докъде може да стигне, преди някой

да извади оръжие и да го застреля.

— Вярно — обади се Найтхоук, — но това не е чак толкова осъдително, когато се бориш за някоя справедлива кауза.

— Може ли някога убийството да е добро? — попита разпалено Киношита.

— Когато врагът ти е по-лош и от него — отвърна Найтхоук. — Може и да не е особено приятно, но понякога е единственият изход.

— Хайде да не си изпускаме нервите — намеси се драконът. — Ибн бен Калид никога не е засегнал по някакъв начин седящите на тази маса.

— Точно така — подкрепи го Найтхоук. — И ако сега беше тук, бих му казал точно това!

„Дявол да го вземе! Как ми се иска да поогледам мутрите на тези, които са в бара сега. Викаме ли достатъчно високо, Мелисанда? Има ли някаква реакция на думите ни?“

— Мога да ви разкажа историята на Ибн бен Калид, за да ви докажа, че съм прав — продължи Синеокия.

— Моля те, спести ни някой засукаан разказ без край, какъвто обикновено е твоят специалитет — намусено рече Николас.

— Така де, няма нужда да го оправдаваш пред нас — започна да му приглася Киношита.

— Както кажете — каза драконът и сви рамене, при което всички люспи по тялото му започнаха да блещукат.

„Много съм ти задължен, приятелю, няма що! Само те моля да не преиграваш прекалено, дявол те взел! Трябва да научим колкото се може повече за този човек!“

— И така, господин Найтхоук, откъде идвате и с какво се занимавате?

— Ами ей оттам съм — отвърна Найтхоук с небрежен жест, чийто размах можеше да обхване поне половината галактика. — И обикновено си търся белята.

— А, значи тя все ви бяга, пък вие я гоните, така ли? — рече драконът с една от своите усмивки на влечуго.

— Е, това е доста буквално тълкуване — продължи Найтхоук. — С други думи, уреждам проблемите на хората.

— Какви точно проблеми?

— А вие какъв имате?

Синеокия откърти тежка въздишка.

— Мина много време, откакто за последно бях с една драконова лейди.

— Е, това вече не е по моята специалност — изкиска се Найтхоук.

— И аз така подозирах — жално рече Синеокия, после се обърна към Николас, който си наливаше ново питие. — Ей, я по-леко с това нещо! Вече обърна цяла бутилка.

Николас се изправи, без да пророни нито дума и се отдалечи със залитане. После, за да е сигурен, че всички са видели и изтълкували правилно жеста му, той се върна, вдигна стола си и се напъна да си спомни откъде го е взел. Изведнъж придоби смутено изражение и седна отново на него.

— Приятно ли беше пътуването? — закачи го Синеокия.

— Не беше лошо, никак не беше лошо — отговори Николас. След това главата му внезапно клюмна на масата и той шумно захърка.

— Е, предполагам това е краят на тазвечерния езиков урок — обяви Синеокия и съвсем ненадейно произнесе дълго изречение на родния си език. — Можете да му кажете какво е изпуснал. — Той се обърна към Киношита. — Още не съм ви питал *вие* с какво се занимавате, господин Киношита.

Киношита рязко посочи с пръст Найтхоук.

— Аз съм с него. Докато не му хрумне да ни хвърли в лапите на Ибн бен Калид.

— Не аз съм този, който говори против него — отвърна Найтхоук. — За бога, та аз съм на негова страна!

— Точно това казвам и аз, я! — продължи Киношита. — Как можеш да си на страната на един убиец!

— На твое място бих си мерил приказките, когато говоря за него — заплашително рече Найтхоук.

— Господа, господа — прекъсна ги Синеокия, изправяйки се на крака. — Няма да позволя караници и препирни в моето заведение!

Киношита направи двусмислен жест, който можеше да означава всичко — от опит да се защити до пълно примирение и също стана.

— Добре, аз разбирам кога съм нежелан, затова си тръгвам.

Той се обърна на пети и тръгна към вратата.

— Има ли къде да спи? — попита Синеокия.

— Това тебе не те засяга — отговори Найтхоук.

— Прав си — и той седна обратно на стола, вперил в Найтхоук бледосините си очи. — Ти ми харесваш, господин Найтхоук. Разкажи ми още нещо за себе си.

— Няма много за разказване.

— Напротив, напротив, мисля че е точно обратното. Има нещо в начина, по който се държиш, в това как си подбиращ думите... Някаква *заплаха*. Прости ми за нетактичния въпрос, но колко души си убил през живота си?

— Прости ми за нетактичния отговор, но върви на майната си!

— И сам знаеш, че не мога — отговори Синеокия.

— Това пък изобщо не ме интересува!

Драконът отново изцвили доволно, после направи знак с ръка и барманът притича с една кръгла бутилка и висока чаша в ръце. Синеокия отвори шишето, напълни чашата наполовина, после взе уискито и я доля догоре. Сместа започна да дими и съска.

— Аз пък си мислех, че ти не пиеш с клиентите — отбеляза Найтхоук.

— Ти си клиент, когато аз кажа. Сега си ми приятел.

— Какво е *това* в чашата ти?!

— Сигурно все пак трябва да му дам някакво име — замислено рече Синеокия. — За първи път го опитах в системата Денеб. Представлява смес от билотейски ром — то изобщо не е ром, но така му казват, и чисто сирийско уиски. Чудна напитка! — той отпи с наслада. Докато преглъщаше извъртя поглед към тавана, така че накрая се виждаше само бялото на очните му ябълки. Найтхоук не можа да определи дали това показва удоволствие от вкуса или е просто спонтанна реакция при поглъщане на каквото и да било. — Мисля да го кръстя на твое име, господин Найтхоук.

— Как, Найтхоук ли?

— Не, „Перфектния убиец“.

— Перфектния убиец умря преди един век.

— Ето още една причина, заради която си струва паметта за него да се съхрани жива — драконът отново отпи. — Макар че има и основателни от нея.

— Така ли?

— Разбира се, ако и твоите професионални интереси съвпадат с неговите.

— Възможно е да е така.

— Колко време ще останеш на Силен, господин Найтхоук?

Драконът вдигна рамене.

— А на теб за колко време съм ти нужен?

— Още ден-два, докато направя необходимите справки за теб.

— Едва ли е по силите ти.

— И защо не, ако смея да попитам?

— Приех това име преди по-малко от година. Освен това си направих лазерна операция на ретината и си присадах нови пръстови отпечатъци. За мен не съществуват никакви данни — нито в Олигархията, нито където и да било другаде.

— Човек, който е останал извън списъците на Олигархията?! — повтори развеселен драконът, после отметна глава и отново се разцвили.

— Какво толкова смешно казах?

Събеседникът му поцвили още известно време, после успя да се овладее.

— Какво по-добро доказателство за уменията ти от това?

СЕДМА ГЛАВА

— Е, какво ще кажеш? — попита нетърпеливо Найтхоук.

Седяха в кораба и сърбаха кафе от хибридни зърна, доставени от зелените склонове на Пепонските планини.

— Повечето изобщо не реагираха — отговори Мелисанда. — Тях не ги е грижа какво се говори за Ибн бен Калид.

— *Кой* се интересува тогава?

— Онзи, когото наричаш Николас Йори — отвърна жената. — Всеки път, когато Ито злословеше по адрес на Калид, той едва удържаше яростта си.

— Има ли начин да разбереш дали просто му се възхищава или пък знае нещо повече — къде е леговището му или как човек може да се свърже с него например?

Тя поклати глава.

— Не, той вече беше изпил доста и не усетих нищо повече от обикновен гняв.

— Че *какво* повече би могло да бъде? — попита заинтригуван Киношита.

— Страх. Безпокойство. Загриженост. Само при мисълта, че можеш да проследиш Калид...

— Но това е нелепо! Той има цяла армия, която да го пази!

— ... или пък упоменаването на Касандра Хил, която евентуално би могла да му бъде отнета.

— Аха — кимна с разбиране Киношита. — Ами Синеокия?

— Не е по силите ми така лесно да прониквам в чувствата на същества, които нямат човешки произход, затова не мога да ти кажа нищо със сигурност.

— Въпреки ужасяващия си вид той иначе е също като нас.

— Съвсем не е така! — поклати глава жената. — Никога не допускай подобна мисъл. Онова, което видя, е просто защитна окраска. Ти имаш много повече общи черти с едно насекомо, отколкото с него.

— Тя се втрени в Найтхоук. — Какво мислиш да правиш оттук нататък?

— Ще изчакам Синеокия да събере колкото може информация за мен, а през това време на свой ред ще потърся сведения за него. Щом разбере, че съм казал истината — той не би могъл да ме открие в нито един компютър на Олигархията, се надявам да опита да ме вербува.

— Няма спор, той наистина иска да те наеме — съгласи се Киношита. — Питам се обаче за каква работа. Обзалагам се, че да пишеш ром не е като да служиш в армията на Ибн бен Калид.

— Сигурно си прав — рече Найтхоук. — Затова няма да си изстрелваме патроните наведнъж. — И той се обърна към Мелисанда. — Като идвах насам минах покрай местния затвор. Обзалагам се, че вътре едва ли има повече от десет килии, пък и едва ли всичките са заети. Накарай корабния компютър да ти осигури документи, които да удостоверяват, че си от някоя благотворителна организация. После купи сладкиши от местната пекарна, занеси ги в затвора и кажи, че са за затворниците. Охраната сигурно няма да те остави на мира, докато не им дадеш по някое парче торта или кекс, после ще те пусне.

— Но тези документи няма да излъжат никого! Отдалече ще си личи, че са фалшиви.

— Така е. Стражата би проверила внимателно всеки, който иска нещо. Обаче защо ще им е да се вторачват в човек, който е отишъл да раздава?

— Ами ако ме задържат в затвора?

— Киношита ще чака отвън. Ако не излезеш до час, той ще плати гаранцията или пък ще подкупи пазачите, от които зависи освобождаването ти.

— Добре тогава — склони Мелисанда. — А като се озова вътре какво да правя?

— Много просто — дай подаръците на затворниците и спомени пред всеки от тях имената на Касандра Хил и Ибн бен Калид. После запомни добре как са реагирали.

— Защо?

— Да не би да *знаеш* къде се намират двамата?

— Не, разбира се, че не.

— Е, нито пък аз. Но ако поведението или мислите на някой затворник ти подсказат, че той знае нещо повече, тогава ще го

освободим под гаранция и ще го вземем с нас.

— Аз пък си мислех, че ти имаш нужда от мен!

— Онова, от което се нуждая, е закрила и сигурност и смятам да си осигуря и двете.

— А през това време ти какво ще правиш?

— Ще спя — отговори Найтхоук.

— Ще спиш?! — повтори тя, полуизненадана, полуразгневена.

— Кой знае кога ще ми се удаде да се наспя. В нашата професия се възползваш от всяка благодат, щом ти се удаде случай за това. А докато си почивам, компютърът ще ми осигури цялата информация за Синеокия.

— Ако Мелисанда попадне на човека, когото търсим, да го освободя ли под гаранция?

— Не — поклати глава Найтхоук. — Това е моя грижа.

— А защо да не ти спестя малко време?

— Ако преценката ти се окаже невярна и той си плюе на петите, опита се да ни убие или пък предупреди Ибн бен Калид, колкото и да ми е неприятно, ще трябва да те застрелям за назидание, че си ни накиснал в тая каша.

— Ясно — откликна незабавно Киношита. — Тогава всичко е в твоите ръце.

— Радвам се, че сме единомислени по всички въпроси — сухо отсече Найтхоук.

ОСМА ГЛАВА

Когато тръгна отново към „Синия дракон“, Найтхоук внезапно изпита натрапчивото чувство, че някой го следи. Беше достатъчно опитен и не се обърна рязко назад. Въпреки това изострените му сетива сигнализираха за някакво едва доловимо движение зад него, отразено във витрините на магазините и металните врати на превозните средства, които префучаваха наблизо.

Ако някой искаше да го убие, досега да се е опитал. Затова предположи, че тази сянка или иска да говори с него, или държи да разбере накъде е тръгнал. Тъй като нямаше никакво съмнение точно къде отива — беше ходил само в „Синия дракон“ след като напусна кораба миналата вечер, а сега пак се здрачаваше — той реши, че мистериозният преследвач иска да поговорят.

Глождеше го един-единствен въпрос — дали да улесни онзи зад себе си или да го накара да се поизпоти. Ако бяха пратили убиец по следите му, най-уместно би било да свърне в най-близката улица — или както там му казваха в тоя влудяващ свят, пренаселен с хора и извънземни, да се притаи, да обезоръжи преследвача си и малко да го пораздруса. Това би било съвсем достойно представяне.

Въпреки това беше готов да се обзаложи, че Ибн бен Калид разполага с много повече убийци, отколкото той можеше да елиминира. Заключение, че е преследван от убиец, подходеше повече на незрял и повърхностен ум като този на първия клонинг на Перфектния убиец.

Не. Колкото повече мислеше — а той мислеше доста бързо, както налагаха обстоятелствата — толкова повече се убеждаваше, че някой иска просто да поговори с него. Оставаше въпросът *защо* този някой ще иска да говори с Джеферсън Найтхоук — за всички Перфектния убиец беше мъртъв отпреди век. Това оставаше пълна загадка за него, но той реши скоро да я разплете.

Найтхоук забави крачка пред един ресторант на извънземни, специализиран за канфорити и лодинити, изчака, докато зърна във

витрината познатото раздвижване зад себе си и влезе метр д'отелът — едно оранжево двуутробно същество от краганската раса, изглеждаше потресен, когато насреща му се изпречи човек, но успя навреме да се овладее и поведе Найтхоук към една от масите.

— Ние сме на вашите услуги — прозвуча говорното му устройство за синхронен превод, което предаде думите със студен и безизразен глас на терански. — Длъжен съм обаче да ви предупредя, че храносмилателната ви система няма да се справи с повечето блюда от нашето меню.

— Готов съм да рискувам с вас, стига и вие да сте съгласен — отвърна Найтхоук.

Краганското същество се заслуша в превода. После внезапно издаде висок писък, който привлече вниманието на малцината посетители, които все още не бяха забелязали пришълеца.

— Аз не съм блюдо от менюто и не можете да ме ядете! Забранено е да се изяждаме помежду си!

— Лош превод — отбеляза Найтхоук. — Май ти е време да научиш терански.

— Предполагам на вас никога не ви е хрумвало да научите крагански.

— Вярно, не съм и помислял да го правя. Но не аз искам да ти измъкна парите, а точно обратното. Ето защо ти трябва да се съобразяваш с мен.

Краганецът го изгледа дълго и мълчаливо.

— Значи не искате да ме изядете, така ли?

— Ако това ще те зарадва, тогава нека си наясно, че направо ми се повдига при тая мисъл.

— Хубаво. Какво ще поръчате? — успокоено рече краганецът.

— Засега ми стига само вода. Чакам още някого, после двамата ще изслушаме с интерес какво предлага заведението ви.

— Не виждам наоколо друг човек.

— Не съм казал, че е човек.

— Какво е в такъв случай — за да съм подготвен и да не го пропусна, когато влезе.

— Не е твоя грижа — отвърна Найтхоук. — Каквото и да е, то само ще ме намери.

— Сигурно е така — съгласи се краганецът. — Ако изобщо имате способността да сменяте защитната си окраска, то в момента тя не действа.

— Благодаря за предупреждението. А сега моля да ми донесеш водата и да ме оставиш на мира.

— Преди това трябва да ви кажа още нещо — изсумтя краганецът. — Не приемаме кредити от Олигархията.

Найтхоук измъкна шепа златни долари Мария Терезия и ги стовари на масата.

— Това стига ли?

Краганецът се втренчи в тях, примигна, сбърчи ноздри, което можеше да мине за съвсем приемлива усмивка и най-накрая се отправи да донесе на Найтхоук чаша вода.

Не след дълго се върна обратно, постави чашата на масата и посегна за парите. Найтхоук обаче плесна косматата му лапа.

— Не и докато не съм ти поръчал основното ядене — каза.

— Откъде да съм сигурен, че няма да си приберете доларите и да изчезнете с тях — рече краганецът. Найтхоук беше сигурен, че гласът му издава неговото раздражение, макар устройството за синхронен превод да предаде думите с напълно монотонна интонация.

— Аз пък откъде да знам, че не се каниш да ме отровиш с това? — изстреля в отговор той.

Краганецът го изгледа дълго и мълчаливо, сякаш обмисляше сериозно идеята, после повлече крака и се отдалечи.

Найтхоук отпи от водата и се огледа наоколо. В заведението имаше седемнайсет канфорити, осем лодинити и двойка краганци. Всички те се правеха, че не забелязват натрапника от човешки род в заведението. Едно лодинитско дете на около четири години го зяпаше съвсем открито, сякаш виждаше човек за първи път. Найтхоук не се съмняваше, че то е срещало хора и преди, но явно за първи път му се случваше да наблюдава подобен екземпляр в заведение за извънземни видове.

Най-накрая Найтхоук започна да оглежда стените. Те бяха декорирани с произведения на абстрактното изкуство. Като се загледа по-внимателно обаче, той различи фигури и цветове, които се повтаряха периодично в картините. Това го наведе на мисълта, че за

редовните посетители на ресторанта тези платна сигурно са част от техния класицизъм.

Внезапно още едно извънземно същество влезе в ресторанта и се упъти право към масата на Найтхоук. Беше лъскав червен хуманоид, който сякаш излъчваше светлина в сумрачното заведение.

— Може ли да седна? — попита с неприятен дрезгав глас.

Найтхоук кимна сговорчиво.

— Предполагам ти е омръзнало да ме чакаш отвън.

Пришълецът кимна на свой ред. При движението ушите му, които бяха много по-големи от човешките, започнаха да пляскаят като крила и напомниха на Найтхоук за изображенията на някогашните африкански слонове.

— Защо сте влезли тук? — попита чужденецът. — Не можете да консумирате нищо от тяхната храна.

— Помислих, че ще се чувстваш по-свободно, ако разговаряме тук, отколкото в „Синия дракон“. Ако греша, може да тръгваме още сега.

И той се надигна от стола.

— Не грешаш.

Найтхоук седна обратно на мястото си.

— Имаш ли си име?

— Всички имат имена, Джеферсън Найтхоук.

— Ще те затрудня ли много, ако поискам да ми го кажеш?

— Когато му дойде времето.

— Добре тогава, кажи поне от коя раса си.

— Тук въпросите задавам аз — отвърна странното създание.

— Е, за това вече може да поспорим — спокойно отвърна Найтхоук. — Защото аз съм този, който е насочил пистолет в корема ти под масата.

Пришълецът се изопна на мястото си, но предпочете да не проверява дали казаното е истина.

— Едва ли ще можеш да произнесеш името ми, но навремето работех с друг човек, който ми казваше Петкан. Така се наричам, когато се налага да имам вземане-даване с хора. Иначе принадлежа към народа на проястите от Чимерих, която хората наричат Мариус II.

— Аз пък съм Джеферсън Найтхоук, но това вече ти е известно. Сега давай направо по въпроса, Петкане.

— Ти си Перфектния убиец — започна Петкан. — Според мен си най-забележителният представител на човешкия род, тъй като видът ти не се е променил особено през последните стотина стандартни години.

— Да не би да си ме виждал как изглеждам преди век?

Петкан кимна с глава и ушите му отново изпляскаха.

— Представителите на моята раса живеят много дълго. Видях те как избиваш седмина мъже, без да имаш някаква сериозна причина за това на...

— Димитри IV — довърши вместо него Найтхоук.

— Значи *наистина* си ти.

— Може и така да се каже. Но ти така и не отговори на въпроса ми защо ме следиш.

— Много хора измират там, където се появи Перфектния убиец. А ето че след повече от век ти отново изскочи на бял свят. Това означава, че пак ще има много избити. — Петкан направи пауза. — Вече повече от сто години работя в мините по Вътрешната граница — наглеждам прокопаването на първите галерии, когато ги открият и ги запечатвам, когато суровината се изчерпи. Аз съм специалист по експлозивите и мога да кажа със сигурност, че няма по-добър от мен в тая работа. Но един от проблемите на проястите дълголетници е, че те рано или късно се отегчават от своята работа. Дори когато са толкова добри специалисти та нямат конкуренция в професията си — той замълча и се загледа в очите на Найтхоук. — Омръзна ми да използвам експлозивите в досадните мини, където няма одушевени същества. Искам да работя с теб, Перфектни убиецо.

— Но ти дори не знаеш срещу кого или против какво съм тръгнал да се боря този път!

— Това няма никакво значение за мен.

— Я си представи, че са ми платили да взривя Мариус II? — рече Найтхоук.

— *Така* ли е наистина?

— Не.

— Всички останали светове са ми напълно безразлични.

— Ти просто копнееш да използваш експлозивите си и някъде другаде, освен в мините, така ли? — попита Найтхоук.

— Искам да убивам хора.

— А защо точно аз трябва да ти помагам за това?

— Защо пък не? Ти ги избиваш за пари, а аз — за удоволствие. В края на краищата какво значение има кой от двамата ги е унищожил?

— Откъде да съм сигурен, че няма да посегнеш и на мен?

— *Възможно* ли е изобщо да бъдеш убит?

— Поне не е по твоите сили.

— Ето ти отговорът.

— Колко ще искаш за услугата?

— Нищо — отвърна Петкан. — Ти ме отърваваш от досадата, аз ти помагам в поредната операция. Според мен това е съвсем честна сделка.

Найтхоук замълча. Гледа дълго и мълчаливо своя събеседник, очаквайки безпогрешният му инстинкт да подсказе дали да приеме предложението или не. Накрая реши.

— Добре. Отсега нататък ще работиш за мен.

— Кога тръгваме?

— След ден-два. Знаеш ли кой е корабът ми?

— Нали те проследих от него до тук.

— Хубаво. Сега се покрий някъде за един ден, после ела при кораба.

— Още сега ще отида там.

— Прави точно каквото ти казвам. Ако се появиш сега, може само да изплашиш единия от двамата ми спътници. Другият сигурно ще те застреля.

— Добре тогава, ще се видим точно след един ден, считано от тази минута — склони Петкан.

— Изобщо ли не те интересува кой е нашата мишена?

— Вече знам това — каза Петкан.

— Я гледай ти!

— Обявил си война на Ибн бен Калид.

— Какво те кара да мислиш така?

— Едва ли при друг случай Перфектния убиец ще се нуждае от моите услуги — отвърна Петкан. — Платиха ли ти, за да го убиеш, или просто искаш да спасиш човешкото момиче?

— И двете. Имаш ли представа къде бих могъл да ги открия?

— Никаква. Не ми е минавало през ум, че някога ще се изправя срещу Ибн бен Калид. Поне докато не те видях. — Петкан помълча малко. — Наистина съм много развълнуван! Не само Перфектния

убиец се завърна, но и ще работя за него! Двамата заедно ще избием милиони човешки същества!

— Гледай да не се престараяш в унищожаването на моя вид!

— Ще гледам да не се увеличавам много — зарече се Петкан, но върху физиономията му се четеше нерешителност.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Найтхоук влезе в „Синия дракон“, Синеокия вдигна очи от портативния компютър.

— Добре дошъл отново, приятелю — приветства го той и изключи компютъра. — Цифри и сметки... Ненавиждам числата.

— Не ми приличаш на някой, който губи пари.

— Не ми е в природата да съм бизнесмен.

— Тогава защо не престанеш да се преструваш на такъв?

Синеокия гледа мълчаливо известно време Найтхоук, после отметна глава, подбели очи и изцвили.

— Ама ти наистина си добър, Найтхоук! Колко време ти трябваше, за да го разбереш?

— По-малко от един ден.

— Само толкова?! А аз успях да опазя тайната цели десет години!

— Сигурно никой друг не се е интересувал сериозно какъв си всъщност — предположи Найтхоук.

— Докато си ме проверявал, аз правех същото, но за теб.

— Е, и?

— Ти наистина не съществуващ.

— Мисля, че вече ти го казах.

— Още не съм приключил — продължи Синеокия. — Според статистиката ти не съществуващ в момента, но някога си бил регистриран.

— Казах ти...

— Много добре знам какво ми каза. Но според главния компютър на Делурос VIII ти имаш същите пръстови отпечатъци, гласови данни и ретинограма като истинския Перфектен убиец. Обзалагам се, че ако ми позволиш да взема няколко капки кръв от теб или пък изчегъртам малко от горния слой на кожата ти, ще се окаже, че имаш и същото ДНК.

— Чисто съвпадение — повдигна рамене Найтхоук.

— Ако се надяваш да повярвам на думите ти, тогава излиза, че съм тъп и лековерен и не съм достоен да работя с теб.

— Перфектния убиец е роден преди повече от век и половина — продължи Найтхоук. — Като ме гледаш, на толкова стар ли ти приличам?

— По-скоро ми се струва, че си на около два месеца — драконът изкриви физиономия, доколкото позволяваха костите и изопнатата кожа на главата му. — Накарах някои от връзките ми да се поразмърдат и се оказа, че истинският Перфектен убиец е бил замразен преди повече от сто години. Въпреки това все още съществува — той се втренчи в Найтхоук. — Никога досега не бях виждал клонинг. Свършили са прекрасна работа, Перфектни убиецо.

— Във всеки случай е по-добра от предишния път — съгласи се Найтхоук.

— Мигар са те клонирали повече от веднъж? — попита изненадан Синеокия.

— Аз съм вторият.

— И другият клонинг е...?

— Мъртъв.

— Това е добре. Не бих се чувствал спокоен, ако из галактиката бродят хиляди Перфектни убийци.

— Не се тревожи, това никога няма да се случи. Създаването на човешки клонинг е углавно престъпление във всички светове на Олигархията.

Найтхоук се приближи към бара, бръкна зад плота и извади една бутилка синиянски коняк. После я отвори и отпи здрава глътка.

— По-леко с това питие — предупреди го Синеокия. — Всяка бутилка ми струва двеста новобомбайски рупии!

— На *теб* не ти струва нищо! — отвърна Найтхоук. — След като вече знаеш кой съм, мисля че е време да ми кажеш кой плаща тия двеста рупии и защо действаш от негово име.

— Още ли не си се досетил?

— Никога не оставям нещата на случайността. Аз *също* задействах моите връзки, пък и създателите ми са доста влиятелни хора. Това е Ибн бен Калид.

— Улучи от първия път — каза Синеокия. — Всички приходи отиват за неговата организация.

— Още колко заведения по Вътрешната граница държи?

— Барове, ресторанти, лаборатории за проба на рудата, хотели, пансиони — около триста. Може и да са малко повече.

— Когато пътува, със своето име ли се представя?

— Зависи от настроението му.

— Идвал ли е някога тук?

— По веднъж през няколко години.

Внезапно драконът се озова пред смразяващото дуло на сонарния пистолет.

— Успя ли вече да му кажеш, че го търся?

Синеокия бавно посегна и отмести дулото на пистолета от лицето си.

— Ако го бях направил нямаше да успееш да стигнеш от кораба си дотук, без да те нападнат.

— Бях следен.

— Не е бил човек на Ибн бен Калид — отвърна Синеокия. — Можеш да разчиташ на това.

— Добре тогава — рече Найтхоук. — Но нали работиш за него, *защо* не си му докладвал за мен досега?

— Погледни ме и ми кажи какво виждаш.

— Един дракон, който ще бъде взривен на части много по-скоро, отколкото подозира.

— Важната дума в случая е „дракон“, приятелю. А не „човек“. Какво ми пука на мен, ако Ибн бен Калид е замислил да свали някое човешко правителство и се кани сам да управлява? И какво ще ми стане, ако се провали? Нито едното, нито другото е моя работа, нито пък ме засяга.

— Започвам все повече да ценя твоята позиция — каза Найтхоук. — Единственото, което би ти се отразило, е неговата смърт. В такъв случай „Синия дракон“ ще има нов собственик, не е ли така?

— Къде е казано, че алчността е присъща единствено на човешката раса?

Найтхоук отпи нова глътка от коняка.

— Тъй като това все още не е твоя собственост... — той затвори бутилката и я върна обратно зад бара. — Има ли други претенденти за „Синия дракон“ и хотела?

— Това ще се реши от начина, по който умре Ибн бен Калид — отвърна Синеокия. — И каква част от неговата организация ще оцелее.

— Хич не ме е грижа за неговата организация. Искам само да си свърша работата и да се махна оттук.

— В такъв случай ще се появят и други претенденти за заведенията. Защо питаш?

— Искях да си наясно, че докато имаш желание да ми помагаш, аз ще стоя зад теб. — Той помълча. — Мисля, че е добре да имаш съюзник като мен на своя страна.

— Много мъдро го каза — отвърна Синеокия. — А какво ще стане, ако в един момент реша, че вече нямам желание да ти помагам?

— Ще бъда много натъжен от смъртта ти.

— Няма какво повече да се каже за едно сътрудничество, което се крепи на взаимното доверие — заключи драконът.

— По-добре ли щеше да е, ако те бях излъгал?

— Предпочитам да не започваш нашето партньорство със заплахи.

— Първо на първо, аз не започнах със заплаха, а завърших с нея. И второ, аз нямам партньори. Ти работиш за мен, а не със мен.

— Вече не съм сигурен дали тази сделка ми е съвсем по вкуса.

— Не е и необходимо да е по твой вкус. Но ще ти е приятно, когато всичко приключи и ти станеш неприлично богат от приходите в „Синия дракон“.

— Най-напред да видим дали ще доживея дотогава и дали някой няма да се опита да ми отнеме бизнеса, докато отсъствам — промърмори под нос драконът. — Както ти е известно, шансът за оцеляване две към милион не е много по-обнадеждаващ в сравнение с едно на милион.

— В действителност шансът е пет към милион.

— Е, това вече е нещо. Още колко помагачи ще привлечеш на своя страна преди да тръгнеш срещу Ибн бен Калид?

— Нито един.

Синеокия имаше четири несвързани помежду си стомаси. В този миг той изпита чувството, че и четирите са поразени от язва.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Успя ли да откриеш някого? — Найтхоук се обърна към Мелисанда, когато тримата с Киношита отново се събраха на кораба.

— Намерих четирима, които вярват в справедливостта на неговата кауза, но нито един от тях не знае как да го открие — отговори Мелисанда. — Искаш ли да ги поразпитам още малко?

— Не. По Границата има милиони мъже и жени, дошли тук, защото мразят Олигархията. Повечето от тях сигурно също споделят вярата на Ибн бен Калид. На мен обаче ми трябва човек, който би могъл да ме отведе при него. — Той замълча. — Има вероятност да съм попаднал на двама такива, но това тепърва трябва да се провери.

— Кои са те? — попита Киношита.

— Драконът и онзи лингвист, как му беше името... А! Николас Йори. Синеокия призна, че Ибн бен Калид е собственик на бара и хотела, а Йори направо си каза, че го е виждал.

— Щом е такава работата, защо трябваше да си губим времето в затвора? — попита Киношита.

— Защото аз държа на добре свършената работа. Тъй като Мелисанда не може да каже дали драконът лъже, ние няма как да сме сигурни в нищо, без да сме го проверили по всички линии. Освен това е твърде вероятно Йори да лъже, опитвайки се да се представи за много важен. Откъде-накъде някакво си пияно лингвистче ще има достъп до най-могъщия и влиятелен бунтовник по Границата?

— Ето, ти пак ме обърка — обади се Киношита. — Нали току-що каза, че има вероятност да си се натъкнал на двама души, които знаят как да намерят Ибн бен Калид? А сега пък твърдиш, че не може да им се вярва! В края на краищата те могат ли да ни отведат при него или не?

— Точно това имам намерение да установя преди да излетим от тук.

— Да не се каниш да пратиш Мелисанда при Йори, за да го провери?

— Стига този метод да е сигурен. Но след като тя не може да проникне в мислите на пияните, май не върши работа.

— Тогава как...

— Има и други начини — Найтхоук го прекъсна толкова студено, че Киношита предпочете да не разпитва повече.

— И кога ще излетим оттук?

— Утре. Успях да привлека и двама от други раси за нашата кауза — Синеокия и още един, когото не сте виждали. Името му е Петкан. И двамата ще са тук час преди излитането.

— Можеш ли да им се довериш? — отново се обади Киношита.

— Аз и на тебе не се доверявам — отговори Найтхоук.

Киношита доби обидено изражение, но предпочете да си замълчи и да не спори. Малко по-късно Найтхоук се изправи.

— Изчакайте ме тук — нареди той. — Аз трябва да изляза.

— Нали ще останем още един ден — запротестира Киношита, — защо трябва да го изкараме затворени в кораба?

— За да знам къде да ви намеря.

— Станал си ужасен тиранин.

— Ще те уведомя, когато настъпи демокрацията — отвърна невъзмутимо Найтхоук. — Дотогава или ще ми се подчиняваш, или прав ти път. Няма средно положение. — Той постави ръце на кръста. — Е, какво решаваш?

— И сам знаеш отговора — смутолеви Киношита. — Оставам. Това обаче не ти дава основание да се държиш като самодържец. Можеше поне да помолиш вместо да ни заповядваш.

— Чиста загуба на време.

— Че защо?

— Защото можехте да кажете „не“ и тогава пак трябваше да ви заповядвам.

Киношита неволно се усмихна.

— Имаш уникален подход към хората и проблемите.

Найтхоук напусна кораба, без да си направи труда да отвърне на усмивката му. Навън беше тъмно, а над земята се стелеше гъста мъгла. Той се отправи към сградата, където беше „Синия дракон“. Когато стигна, влезе в глухия и отдалечен вход на пансиона, долепи гръб към стената и зачака.

През входа сновяха напред и назад мъже, жени и извънземни същества, които минаваха само на крачка от него, без да подозират за присъствието му. Той продължаваше да стои напълно неподвижен на мястото си. Ако някой все пак го забележеше, сигурно би помислил, че спи. Това щеше да е и най-голямата грешка. Найтхоук дебнеше набелязаната жертва така, както хищникът в джунглата преследва своята плячка. Търпението му сигурно щеше да бъде възнаградено.

Той скочи на крака и излезе на тротоара толкова неочаквано, че човекът, когото чакаше, едва не се блъсна в него.

— Извинете! — изфъфли Николас, залитна тронаво настрани и едва не падна на земята. — Не ви видях.

— Няма нищо — отговори Найтхоук. — Затова пък аз ви видях.

Очите на младия човек се разшириха от учудване, когато го разпозна.

— Найтхоук! — възкликна той. — Какво правите тук?

— Чакам.

— Какво? А може би трябваше да попитам „кого“?

Найтхоук не каза нищо.

— Да не би мен да чакате?! — схвана най-накрая Николас. — И за какво съм ви нужен?

— Трябва да поговорим.

— За какво?

— За Ибн бен Калид.

— Едва ли знам нещо повече за него от вас самия — нервно отвърна Николас.

— На кораба ми има една балатайска жена — продължи Найтхоук. — Тя може да разбере дали лъжете.

— Тогава я доведете тук. Аз нямам какво да крия.

— Казахте, че ще говорите с Ибн бен Калид, когато го видите следващия път. Това означава, че сте се срещали и преди.

— Разбрали сте ме съвсем погрешно! — започна да се противи Николас. — Искях да кажа, че ако ми се случи да го срещна, ще говоря с него.

Внезапно студеното дуло на звуковия пистолет опря челото на Николас.

— Я повтори всичко отначало — хладно произнесе Найтхоук.

— Но нали вече ви казах — аз никога не съм срещал този човек!

— Това го чух, но не ти вярвам.

— Не можете да ме застреляте така хладнокръвно насред улицата! — извика Николас. — Синеокия ми каза всичко за вас! Може да сте голяма работа, но никога не сте били подъл убиец!

— Аз съм човек на закона — каза Найтхоук. — Удостоверението ми може и да е отпреди век, но все още е валидно. А ти укриваш данъци.

— Не можеш да го докажеш, дявол те взел!

— Но съпротива при арест мога да докажа.

— Как? Само твоята дума ще е срещу...

— Срещу какво?

Внезапно Николас застина на мястото си.

— Добре де, какво точно искаш да знаеш?

— Къде мога да го намеря.

— Нямам ни най-малка представа. Той се отбива в „Синия дракон“ веднъж на всеки три години — Николас поспря, за да си възвърне самообладанието. — Двамата със Синеокия обикновено отиват в задната стаичка и излизат отново след няколко минути. После той пие по нещо и си тръгва. Това е всичко, което знам.

— Откъде идва? — настоя Найтхоук. — А след това къде отива?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам?! — извика Николас. — Все някъде обаче трябва да си оставя кораба. Защо не провериш на космодрума и не ме оставиш на мира?

— Вече го направих. На космодрума никъде не е отбелязано Ибн бен Калид да е кацал някога тук. Най-вероятно използва друго име. Какво е то?

— Не знам!

Найтхоук освободи предпазителя на звуковия пистолет.

— С това ще пръсна мозъка ти като яйце на лагерен огън! Само че не желая смъртта на когото и да било. — Той изчака малко. — Ще те питам само още веднъж — какво име използва?

От тялото на Николас сякаш се изцеди и последната капка живот. Тялото му се отпусна като празна торба и той потъна в себе си.

— Няма какво повече да ти кажа — изтощено рече той. — Не знам какво друго име използва. Можеш да стреляш и да приключваме най-после с това.

Найтхоук го гледа дълго и изпитателно, после прибра пистолета си в кобура.

— Върви си вкъщи.

— Сигурно и това ще направя — отвърна Николас, — но най-напред ще се отбия в „Синия дракон“ да пийна.

— Имах предвид да се прибереш у дола — там, откъдето си дошъл.

Николас се намръщи.

— Заповядваш ми да напусна тази планета, така ли? — озадачено попита той.

Найтхоук поклати глава.

— Не, но утре драконът идва с мен. Вече няма да има кого да изучаваш.

— За колко време го взимаш?

— За колкото успеем да открием Ибн бен Калид.

— Да го намериш е най-лесната част от плана — отбеляза Николас. — Трудното идва след това — той замълча сякаш обмисляше шансовете си. — Но ти така или иначе си Перфектния убиец, може пък и да успееш. За всеки случай обаче аз ще изчакам да чуя, че си мъртъв и тогава ще замина оттук.

— Мислех, че ти е нужен Синеокия.

— Ако успеят да убият теб, значи той е отдавна мъртъв.

Найтхоук повдигна рамене.

— Прави каквото искаш.

— Сега мога ли да си вървя?

— Да. И кажи на Синеокия, че очаквам да е точен за срещата.

Николас мигновено изчезна в мъглата.

Найтхоук обикаля из квартала още час без някаква определена задача, но не и съвсем безцелно. Той изучаваше сградите, превозните средства, хората, извънземните същества, сенките. През цялото време не го напускаше усещането, че нещо не е както трябва, че колкото и да е внимавал, е пропуснал някаква дребна подробност, която ще му излезе твърде скъпо. Не можеше да каже нищо определено, но чувството за някаква опасност продължаваше да го гложде. А при предишното си прераждане се беше уверил, че не трябва да пренебрегва инстинктите си. Ето защо продължаваше да се скита и да търси, да търси и да се оглежда.

Най-накрая се върна на кораба, без да е намерил успокоение за тревогата си. Беше разиграл мислено всички възможни сценарии, но пак не можа да открие онова, което подсъзнателно усещаше, че изпуска.

След още няколко часа той най-сетне се изтегна на леглото си и потъна в неспокоен сън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Петкан се хранеше с насекоми. Особено предпочиташе живите.

Найтхоук, който в предишния си живот беше прекарал повечето време със същества от други видове и раси, изобщо не му обръщаше внимание. Киношита, който споделяше пилотската кабина с Найтхоук, докато двамата извънземни пътници се разполагаха в едно помещение, твърдеше, че това е отвратителен навик. На Синеокия му беше любопитно и забавно. Мелисанда прегледа набързо емоциите на Петкан, доби толкова пълна представа за него, каквато едва ли е очаквала или желала, и през останалата част от пътуването се оттегли в собствената си кабина, избягвайки да наднича отново в мислите му, които сякаш сами ѝ се предлагаха.

— Колко от тези неща си взел със себе си? — попита Найтхоук, когато Петкан измъкна от една торбичка голямо космато насекомо, подобно на паяк, и започна да къса краката му един по един.

— Достатъчно — гласеше отговорът.

— А какво ядат *те*, докато чакат да бъдат изядени от теб? — продължи да разпитва Найтхоук.

— Един друг се ядат.

— Отвратително! — промърмори Киношита сигурно за десети път.

Петкан го изгледа невъзмутимо.

— Ти пък ядеш риба, която моят народ смята за свещена.

— Това изобщо не е същото — отговори Киношита. — И във всеки случай онова, което ям аз, е поне предварително умряло.

— Аха, сега разбирам — каза Петкан. — Морално е да избиваш животни на места, предназначени именно за това или пък да оставиш рибата на сухо, докато умре, стига да не ти се налага ти да убиваш.

— До гуша ми дойде от теб — замърмори отново Киношита.

— Успокой се — намеси се Найтхоук.

— Дявол да го вземе, да беше го погледнал какво прави или да чуеш какви ги разправя! — избухна Киношита.

— Такава му е природата. Опитай се да го приемеш като един от нас.

— Ние не късаме крачетата на буболечките, нито ги ядем след това!

— Някои обаче го правят — каза Петкан, откъсвайки още един крак на насекомото.

— За какво изобщо го взехме със себе си? — продължаваше Киношита.

— Той е нашият експерт по експлозивите.

— Че имаме ли нужда от такъв?

— Нямам представа — призна Найтхоук. — Но ако внезапно ни потрябва, не искам тепърва да се налага да го търсим.

Киношита погледна невъзмутимия си спътник и замълча. Когато обаче Петкан продължи да хрупка насекомите си, той стана демонстративно и напусна корабната кухня.

— Много ти е чувствително приятелчето — обади се Синеокия, който наблюдаваше с мълчаливо любопитство разигралата се сцена.

— Той не ми е приятел.

— Да бе, бях забравил. Ти нямаш приятели, нали така?

— Не и такива, които да познавам — отговори Найтхоук.

— Е, поне си имаш дама, с което ние останалите не можем да се похвалим.

— Тя е член на екипа, какъвто си и ти.

Синеокия се ухили насреща му.

— Искаш да кажеш, че не реши земята около нея и после не стоиш на стража, докато тя лежи върху яйцата?

— Така ли го правят сините дракони?

— Може вече и да не е така. Толкова отдавна съм го правил, че сигурно вече не си спомням *всичко* с подробности — отговори Синеокия.

— Неговата единствена задача е да те забавлява, така ли? — намеси се Петкан, схрусвайки черупката на поредното насекомо с хрущене, от което по гърба полазваха тръпки.

— Той е тук, за да ми помогне да открива Ибн бен Калид.

— Това е *моята* задача.

Найтхоук поклати глава.

— Ти ще си ми нужен *след като* го намерим. — После се обърна към Синеокия. — Дано не грешиш за Целестра IV.

— Известно ми е, че са го виждали там няколко пъти — отговори Синеокия. — Той може и да няма убежище наблизко, но със сигурност притежава доста от местата, през които ще минем.

— Ще бъдем на мястото след около пет часа. Какво ще правим, след като кацнем?

Синеокия повдигна рамене.

— Нали не сте забравили, че никога не съм бил на Целестра. Как тогава бих могъл да знам къде точно е някой като Ибн бен Калид?

— А когато идва при теб какво прави обикновено? — попита Найтхоук.

— Взима всички пари от сейфа и си заминава.

— И нито веднъж не е поостанал за едно питие, нито се е отбил в някоя дупка, където продават наркотици, в бардак или пък банка?

— Поне на мен не ми е известно такова нещо. Той пристига, поръчва си пиене, отказва да плати за него и след няколко минути ме кара да го заведа в кабинета си и да отворя касата. После натъпква парите в някоя торба и си заминава по живо по здраво.

— Кой го е виждал на Целестра? — настоя Найтхоук.

— Е, това вече и самият дявол не знае — изпъшка Синеокия. — Миньорите. Играчите на хазарт. Наемните убийци. Кой би могъл да ти отговори на този въпрос?! Малцина са тия, дето си разправят всичко от игла до конец, когато се отбият за по едно питие в бара ми. — Драконът помълча малко, после продължи. — А това за губернатора направо го забрави — на Целестра *няма* губернатор. Затова тя е и любимо място на наемните убийци. *Все някой* трябва да въвежда ред, нали така.

— За какъв ред говориш? Като няма губернатор, кой тогава определя правилата?

— Зависи — отвърна Синеокия. — Основните закони са въведени от хората. — Той се обърна към Найтхоук. — Допускам, че сте ги взели от вашата Библия. „Не убивай, не кради“ и други от този род. Имаше и нещо, което се отнасяше за жените на приятелите, но на това никой не му обръща внимание.

— По всичко личи, че точно на това място ще има много работа за мен — заключи Найтхоук.

— Именно в такъв свят Ибн бен Калид би могъл да се разхожда безнаказано по улиците — допълни Синеокия. — В него няма и помен от ред и законност.

— За главата му е обявена награда от един милион кредита. Подаде ли си носа на улицата, подире му веднага ще тръгнат няколко ловци на глави. Той е обречен.

— Може те да не са толкова бездушни като теб.

— Това пък как трябва да го разбирам?!

— Тук по Границата той е почитан като герой. Напълно е възможно дори ловците на глави да споделят неговата кауза.

— По-вероятно е да са наясно какво би им се случило още преди да се опитат да напуснат планетата — вметна Петкан.

— Нима според теб той се ползва с толкова голяма популярност? — полюбопитства Найтхоук.

— Емпиричните доказателства го потвърждават.

— Емпиричните доказателства ли?!

— Фактът, че все още е жив — наблегна Синеокия.

— Може да е просто късмет.

— Ти да не би да вярваш в късмета? — попита го Петкан.

— Не — призна си Найтхоук.

— Нито пък аз — рече Петкан.

— Аз пък вярвам — обади се отново Синеокия. — Ето затова съм забранил всякакви хазартни игри в заведението ми. — Той отметна глава назад и доволно зацвили, но бързо се овладя. — Приятелят ти Киношита също се оказа голям късметлия. Поне до този момент.

— Брей, и как така?

— Точно така — натърти Синеокия. — Направо си е чист късмет, че Петкан не го е убил досега.

— Чудя се какво прави той тук — поклати глава Петкан. — Моята задача е ясна, жената пък е телепат, а тоя тук — той посочи пренебрежително дракона — може да има някаква информация или поне знае как изглежда пляквата. Питам се обаче каква е ролята на Киношита в екипа ни.

— Може пък той да е най-важната клечка — усмихна се Найтхоук.

— Защо?

— Когато всичко това приключи и приемем, че аз съм оцелял до тогава, нямам никакво намерение да се връщам обратно. Той знае как ще реагират на това моите създатели, с кого ще се свържат и къде ще ме потърсят най-напред.

— Твоите създатели ли?!

Найтхоук не отговори нищо и извънземният не настоя повече.

Няколко минути по-късно се наложи корабът рязко да промени курса, за да избегне метеоритен поток и Киношита изскочи от кабината си, за да разбере какво става. Петкан незабавно посегна към торбичката си и измъкна оттам още две от паякообразните насекоми. След като схруска едното, предложи неговия гърчещ се събрат на Киношита.

— Незабавно махни това от мен! — сопна се гнусливо дребният мъж.

— Исках да бъда любезен с теб — отвърна спокойно хуманоидът и прибра деликатеса си в торбичката.

— Искаш да кажеш, че си желал да бъдеш Петкан с него — каза Синеокия с доволно цвилене.

— Гледай си работата, драконе — срязва го Петкан.

— Тебе пък кой те е избирал за началник? — продължи Синеокия. — Ще говоря каквото си поискам и когато си поискам!

— Присъединявам се! — надигна глас и Киношита.

Внезапно Мелисанда изскочи от кабината си и застана на вратата, бледа и притеснена.

— *Веднага престани!* — каза едва чуто тя.

— С какво да престана? — обърна се към нея Киношита.

— Много добре ти е известно, че съм телепат. Правя всичко възможно да стоя настрана от това, но тук се концентрираха твърде много злоба и нетърпимост. Можете да ме подлудите още преди да сте попаднали в дирите на Ибн бен Калид.

— Аз пък си мислех, че не можеш да проникваш в мислите на сините дракони — обади се Найтхоук.

— Вярно е, не мога — отвърна тя. — Говоря за другите двама.

— Нима можеш да четеш моите чувства? — попита с нескрито любопитство Петкан.

— Не всички и не твърде ясно — отговори Мелисанда. — Но ненавистта ти към Ито е толкова...

— Знаех си! — изръмжа Киношита и се извърна рязко към Петкан. — Да си разчистим ли сметките още сега или да го оставим за после? За мен лично няма никакво значение.

— Това вече минава всяка граница — намеси се Найтхоук и огледа строго разнородния си екипаж. — Независимо дали това ви харесва или не, ние сме един екип. Аз съм ви подбрал, аз съм ви включил в групата и ако някой има право да убива тук, това съм единствено аз. Не е задължително да се харесвате един друг. Нито пък е необходимо да харесвате *мен*. Трябва обаче да помните, че сте екип. Първият, който наруши това правило, ще отговаря пред мен и отсега предупреждавам, че никак няма да му хареса. Бях ли достатъчно ясен?

Киношита неохотно даде знак, че е съгласен.

— Ами ти? — обърна се Найтхоук към Петкан.

— Обещавам, че няма да нападам още при първия прилив на гняв.

— Това не е достатъчно — сръза го Найтхоук. — Ако *изобщо* посегнеш, независимо на първия, втория или хилядния път, подтикван от гняв или просто на шега, ще те накарам горчиво да съжаляваш за това. Разбра ли ме?

Петкан кимна с глава.

— И това не е достатъчно. Кажу гласно, че си разбрал.

— Разбрах — промърмори хуманоидът.

Найтхоук се извърна към Синеокия.

— Няма какво да гледаш *мен*. Аз съм най-миролюбивият дракон на всички времена. Дори не нося оръжие.

— С тая уста направо можеш да им откъснеш главите — каза Найтхоук.

— Когато го направя, *едва тогава* ще ме заплашваш.

Найтхоук се втренчи в бистрите сини очи на дракона и задържа така, докато онзи накрая не отклони очи.

— Това не е съдебна зала и ти нямаш никакви права тук, нито пък аз се славя с голямото си състрадание — каза Найтхоук. — Опитай се да запомниш това.

— Сега вече мога ли да се върна в кабината си? — обади се на свой ред Мелисанда. — Или и мен има за какво да ме предупредиш?

— Ти и сама можеш да го прочетеш в мислите ми. Стига засега, можеш да си вървиш.

— Благодаря — отвърна тя, обърна се и се прибра в кабината си.

Найтхоук искаше да накара Киношита и Петкан да си стиснат ръцете, но после се отказа, защото не беше сигурен доколко този жест означаваше нещо за хуманоида. Пък и знаеше, че само мисълта да докосне Петкан ще накара Киношита да настръхне.

„Ама че бойна група — помисли си той с крива гримаса. — Чудя се дали ще ги удържа да не се избият помежду си преди още да намерим Ибн бен Калид.“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целестра беше мръснокафява на вид планета без никакви природни ресурси. Въпреки това тя имаше кислород в атмосферата си и годна за пиене вода. Най-голямото ѝ предимство обаче беше, че се намира точно по средата на космическите маршрути между двете главни планети по Границата — Палинарос III и Нова Кения. Ето защо когато се разбра, че почвата ѝ не е достатъчно богата, за да стане един от аграрните светове, а залежите под нейната повърхност не си струват труда да бъдат вадени, Целестра се превърна в малък, но процъфтяващ търговски център.

Тук се приемаха космическите съобщенията от Олигархията и се препращаха по-нататък към Вътрешната граница. Три основни импортно-експортни компании си съперничеха в бизнеса с космически кораби между световите по Границата. Телата на хиляди защитени от закона животни биваха доставяни на препараторите, които необезпокоявани въртяха търговия на Целестра. Банките работеха с кредити от Олигархията, новокенийски шилинги, долари Мария Терезия, лири от Далечен Лондон, новосталински рубли, рупии от Пука IV и още дузина валути. Курсовете и изравняването между тях се променяше на всеки десетина секунди.

Населението беше от близо дващест хиляди човешки същества и около три хиляди извънземни вида от различни раси, повечето канфорити, лодинити и молутеи. Почти всички те вземаха участие в някакъв вид междузвездна търговия.

Щом корабът на Нйтхоук навлезе в орбита, радиовръзката тутакси заработи.

— Идентифицирайте се, моля — прозвуча студен, почти механичен глас.

— Тук е „Олимп 6“, регистриран на планетата Делурос VIII. Командир на кораба Джеферсън Нйтхоук. Тръгнахме преди два стандартни дни от Силен IV.

— Цел на посещениято?

— Търговия.

— Какъв вид търговия?

Киношита бързо направи предупредителен жест.

— Не ви влиза в работата, дявол го взел — отговори Найтхоук.

— Въвеждаме координати за кацане в корабния ви компютър — продължи гласа, без да покаже, че е чул и разбрал последния отговор. — Приятно прекарване на Целестра.

Синеокия изцвили доволно, а Киношита доволно се ухили.

— Нали никога досега не си бил тук — започна Мелисанда. — Откъде знаеш, че ще ни допуснат да кацнем, дори ако не им кажем за какво точно идваме?

— Найтхоук им каза каква е нашата цел — търговия — отвърна Киношита. — Но това все пак е Границата, а не Олигархията. Затова тук нямат никакво право да изискват подробности за работата ни.

— Но тук няма капка здрав разум. Нали това е техният свят, все трябва да има някакви правила и закони.

— Щом благоденствието на един свят се дължи на търговията, то със сигурност половината от стоките, които преминават през него, са контрабандни. Едва ли ще привлечеш много търговци, ако тръгне приказка, че тук задават неудобни въпроси.

— Тия не попитаха също дали на борда има същества, които не са от човешката раса — добави Петкан. — Това е още една разлика от митническата процедура на Олигархията.

— Още ли го правят? — попита изненадан Найтхоук.

— Вече четири хилядолетия се придържат към това правило — отговори Петкан. — Какво те кара да мислиш, че нещо се е променило?

Найтхоук повдигна рамене.

— Ние превъзхождаме числено останалите същества в галактиката — на всеки хиляда души се пада по едно от другите създания. Да не мислиш, че тепърва ще започнем да се предпазваме от асимилиране?

— Вид, който има надмощие, никога не е заплашен от асимилиране — мрачно рече Петкан. — За щастие галактиката има дълга памет. Днес хората притежават най-развитите технологии и съвършени оръжия и това ги прави най-наглия и арогантен вид. Но не

винаги е било така, а ще дойде ден, когато и сегашната ви власт ще се изпари. Тогава не си пожелавам да съм един от човеците.

— Няма нужда да се притесняваш за това — саркастично го срязва Киношита.

— Изобщо не съм се разтревожил. След като вече мога да убивам хора, нищо повече не ме притеснява.

— Ами ти — обърна се Киношита към Синеокия. — И ти ли мислиш по същия начин?

— Категорично не — отвърна драконът с доволно цвилене. — Човеците са единственият вид, който вярва в чувството за благодарност и признателност.

— В такъв случай излиза, че той ни желае смъртта, защото притежаваме най-мощните оръжия, а ти ни харесваш, защото сме големи паралии и благородни души — каза с усмивка Киношита. — Тези отговори са едни от най-откровените, които някога съм получавал.

— Бих могъл да те излъжа и да кажа, че физически вие сте една от най-очарователните раси — продължи Синеокия. — Ако това ще те направи щастлив, смятай, че съм го казал.

— Не си прави труда — отвърна Киношита. — Но кой знае защо имам смътното усещане, че понякога лъжата може да направи *тебе* пощастлив.

— Истината е твърде надценявана добродетел, ако трябва да цитирам вашата Джейн Остин — сговорчиво рече драконът.

— Щом ти казваш, че това са нейни думи, значи наистина е така. Някак ми е трудно да повярвам обаче, че тя е окуражавала сините дракони да льготят от сутрин до мрак само заради едното удоволствие.

— Всичко е въпрос на тълкуване — повдигна рамене Синеокия.

— Сядайте по местата и затягайте коланите — прекъсна ги Найтхоук. — Скоро кацаме.

След няколко минути вече бяха на повърхността и се подредиха на една от плъзгащите се пътеки, която ги отведе до митницата. В свят като този видът им не предизвика особена тревога, пък и тук нямаше никакви данни за новото копие на Джеферсън Найтхоук, затова успяха да преминат без затруднения.

— Ами сега накъде? — попита Мелисанда, когато излязоха от космодрума и се озоваха под топлото слънце на Целестра. Вече бяха

взели една от скоростните пътеки, която отвеждаше към центъра на града.

— Сега отиваме в града, за да научим колкото се може повече от онова, което ни интересува.

— Още сега мога да кажа, че присъствието ви тук предизвиква голямо безпокойство у хората.

— Тук не знаят кой съм — намръщи се Найтхоук.

— Достатъчно е само да те погледнат, за да добият основна представа — отговори Мелисанда.

— Това е твърде окуражаващо — обади се Киношита.

— Да не искаш да кажеш, че плаша хората? — попита Найтхоук.

Киношита охотно закима с глава.

— Тези тук не са криминални типове, а най-обикновени служители на космодрума или пък преминаващи бизнесмени. Те нямат никаква причина да се боят от един наемен убиец или ловец на глави... Освен ако не се боят, че съм дошъл за някого, когото те не искат да видят мъртъв — довърши Найтхоук и след кратко обмисляне добави: — И това не е изключено.

— Пак ще повторя въпроса си — какво ще правим оттук нататък? — настоя Мелисанда.

— Ще си намерим хотел. Доста дълго стояхме затворени в този кораб и сега имаме нужда да си починем един от друг и от легло, на което да си обтегнем кокалите. Тук не е Олигархията, затова едва ли ще е проблем да открием място, където да подслонят и петима ни. — Той направи пауза. — А после, след като мръкне, ще излезем да потърсим някакъв знак, че Ибн бен Калид е тук или поне някой, който да ни насочи към него.

— Не мислиш ли, че петимата заедно ще представляваме доста странна гледка? — обади се Синеокия.

— Точно затова ще се разделим. — Той се обърна към синеокия и Петкан. — Вие двамата отивате някъде, където обикновено се събират извънземните видове. Макар че сме на Границата, не ми се вярва дори тук да стоят рамо до рамо с хората. Ние с Ито пък ще прегледаме местата, където се събират човеците. Мелисанда идва с мен.

— А защо не с Киношита? — попита тя.

— Защото ако стане напечено, аз мога да ти осигуря по-добра защита. Докато не разберем къде се крие Ибн бен Калид, ти си най-ценният член на нашата група. По-късно ще уточним и мястото на срещата.

Найтхоук се прехвърли на една по-бавна пътека, спътниците му го последваха и всички скоро се озоваха близо до малък хотел. Личеше, че е имал и по-добри дни, но пък беше достатъчно чист, а имаше и ресторант, който приемаше едновременно и хора, и представители на други раси.

Петимата наеха стаи в най-отдалечения край на четвъртото ниво, починаха си, докато стана време за вечеря, и после се събраха в главното фоайе.

— Петкане, ако тук сервират от твоята храна, мисля че ще е най-добре да седнеш колкото се може по-далече от нас — каза колкото се може по-внимателно Найтхоук, а Киношита през цялото време кимаше одобрително с глава.

— На мен вашата мърша ми допада също толкова, колкото и на вас моя тип храна — отвърна Петкан с достойнство. После се втренчи в Киношита. — Само че за разлика от вас съм добре възпитан.

След тези думи той се отдалечи с горда походка и седна на една усамотена маса в дъното на ресторанта.

Останалите четирима намериха свободна маса близо до вратата, поръчаха вечерята и я изядоха мълчаливо. През цялото време обаче Мелисанда се въртеше неспокойно на мястото си.

— Или са ти поднесли нещо развалено или пък усещаш твърде много отрицателни вибрации — отбеляза Найтхоук.

— Много е потискащо, когато наоколо има толкова изплашени хора — призна тя.

— Не можеш ли да се абстрахираш някак от тях? — попита той. — Като да затвориш очи или да си запушиш ушите например.

— А как изключваш съзнанието си? — върна му с въпрос тя.

— Сигурно има начин и това да стане. В противен случай ще полудееш само след няколко години — продължи той. — Не можеш да улавяш вълните на всяко злодейско или перверзно съзнание на тази планета.

— Разстоянието понякога помага — отговори тя.

— Ами стените?

— Те не вършат работа. Само голямото разстояние.

— Сега разбирам, че наистина пътуването е било истинско страдание за теб.

— Намирам начини да го преодоля — каза тя. — Петкан например ненавижда всички хора, но по-голямата част от тази омраза е скрита дълбоко в съзнанието му. Тя излиза на повърхността от време на време, но това се случва рядко. А отрицателните емоции на Киношита пламват, единствено когато се изправи срещу Петкан.

— Ами аз? — попита Синеокия.

— В твоите мисли и чувства изобщо не мога да проникна — отговори му Мелисанда. — Вашата раса е твърде различна.

— Ами шефът? — поинтересува се Синеокия и посочи Найтхоук.

Тя дълго задържа погледа си върху Найтхоук.

— Никога не съм срещала някой като него. Той няма почти никакво емоционално излъчване. Никакво привличане, никакъв страх, никаква омраза. Всичко за него е просто работа. Нищо не може да го разтревожи, нито пък да го развълнува.

— Сигурно това е причината да се превърне в Перфектния убиец — заключи Синеокия. — Навярно единственото чувство, което струи от него е удовлетворение от добре свършената работа, след като е помел петдесет-шестдесет от лошите.

— Вероятно е ужасно да живееш по този начин — каза тя.

— Не всички мислят така — обади се Найтхоук.

— Какво би правил, ако не беше Перфектния убиец? — попита го Синеокия. — Ако можеше да правиш онова, което ти е по сърце или пък да си този, който искаш.

— Глупав въпрос. Аз съм това, което искам да бъда.

— Казах само „ако“ — настоя драконът.

— Сигурно куп неща.

— Неща?

— Цветя, растения, животни — отвърна мъгляво Найтхоук. — През живота си съм отнел много живот. За разнообразие бих опитал да създавам и отглеждам нов живот.

— Че какво ти пречи? — продължи да разпитва Синеокия. — От твоите създатели те дели половин галактика. Можеш да изчезнеш във всяка точка на Границата и те никога няма да успеят да те открият.

— Имам задължения, които не съм изпълнил.

— Към *тях*?! — възкликна презрително Синеокия.

— Към мен самия.

— Как така?

— Към този от мен самия, който лежи замразен в една камера на Делурос VIII — отвърна Нйтхоук. — Когато гарантирам неговото бъдеще, тогава ще се замисля и за моето.

— Известно ми е какво чувстват хората към своите родители и наследници — каза драконът. — Но какво усеща един клонинг към своя — не знам дори как да го нарека — своя оригинал?

— Това не е отделна личност, а част от мен самия. Както и аз съм част от него.

— Нищо не разбирам.

— Аз също — призна си Нйтхоук. — Но въпреки това много добре знам какво чувствам.

— Чудя се защо клонирането на човешки същества е толкова строго преследвано — замисли се Синеокия.

— Всичко е въпрос на юридически подробности — уточни Киношита. — Виновен ли е човекът за криминалните деяния на своя клонинг? Ако на местопрестъплението бъде открита нечия ДНК, чия е тя? По въпросите за наследството кой трябва да се смята за по-близък роднина — синът на въпросния човек или неговият клонинг?

— И ти мислиш, че на всички тези въпроси може да се намери отговор?

— Твърде е вероятно да може, но те предпочитат да не го правят — намеси се Мелисанда. — Всяко човешко същество се ласкае от мисълта, че е единствено и неповторимо. Клонирането ще разруши тази заблуда.

— Виж, това не мога да твърдя със сигурност — каза Киношита. — Никога не съм срещал оригиналния Перфектен убиец, но прекарах доста време с първия му клонинг. Той изобщо не приличаше на този тук.

— И по какво се различават? — попита жената.

— Онзи беше твърде незрял, много буен и прибързан и се влюби до полуда в първата жена, която видя.

— Не забравяй, че е бил само на два месеца — напомни му Нйтхоук. — Физически не, но във всяко друго отношение — той

замълча. — Горкият негодник не е имал никакъв шанс.

— Говориш така, сякаш си го познавал — вметна Синеокия.

— Нещо повече дори — отговори Найтхоук. — *Аз съм той.*

— Ето! — внезапно възкликна Мелисанда. — Това е първата наистина силна емоционална реакция, която получавам от теб, откакто съм те срещнала.

— Емоциите пречат на живота — опита се да се овладее Найтхоук, но на лицето му беше изписана смесица от раздразнение и смущение.

— Не съм съгласен — възпротиви се Киношита. — Ако не съществуваха жаждата за власт и алчността, човечеството и до ден днешен да се блъска на Земята.

— Жаждата за власт, алчността и любопитството — поправи го Мелисанда.

— Добре тогава, време е да дадем храна на нашето любопитство — рече накрая Найтхоук. Той постави палеца си върху сметката, изправи се, изчака и останалите да станат и се отправи към вратата.

Петкан също се присъедини към тях и малко по-късно петимата излязоха навън в прохладната целестрианска нощ, тръгнали да търсят информация за своята бъдеща жертва.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И така, с какво започваме? — нервно попита Мелисанда, докато двамата с Найтхоук се спускаха към центъра с подвижната пътека.

— Ти избери — отвърна той. — Харесай си някоя кръчма, свърталище на наркомани или кафене, където емоционалната атмосфера няма да е твърде потискаща за теб. Искам да си способна да уловиш някои *нови и различни* чувства, които бих предизвикал у жителите на града. Предполагам, че това ще стане по-лесно, ако не си напрегната или изморена.

— Така е — съгласи се тя. — Защо обаче не ми предложи същото на Силен IV?

— Защото моите... хм... спонсори ми бяха подшушнали, че Ибн бен Калид на няколко пъти е забелязан в заведението на Синеокия. Сигурно нямаше да е много уместно да се настаним в бара на три преки по-надолу, нали така?

— Прав си — съгласи се тя, после добави: — Тоя път каква стратегия ще използваш? Сега го няма Киношита, с когото да започнете спора.

Найтхоук повдигна рамене.

— Все нещо ще ми хрумне. — Той помълча малко. — Този път искам да седнеш така, че всички да те виждат, а и аз да мога да чета по лицето ти без никакво затруднение. Ако някой реагира по-остро на онова, което кажа или направя, просто спри погледа си върху него за известно време.

— Но така рискувам да привлека вниманието му — каза смутено тя. — Ами ако се опита да ми направи нещо?

— Тогава ще разбере какво става с онези, които досаждат на приятелите на Перфектния убиец.

— Много е успокояващо да чуя това, но даваш ли си сметка колко нахално звучат думите ти?

— Аз съм си извоювал правото да се държа и говоря по този начин — отговори Найтхоук. — По-добре ли щеше да е, ако подвивах опашка и виках „Олеле, дявол да го вземе!“ всеки път, щом някой ми се изпречи насреща?

— Не, сигурно нямаше да е по-добре — въздъхна примирено тя.

— Какво ще кажеш за онова местенце? — внезапно попита Найтхоук, сочейки към една кръчма с екзотичен вид.

Тя се съсредоточи за миг.

— Добра е колкото и всички останали. Имат много красива танцьорка.

— Откъде разбра пък това?

Тя се усмихна многозначително.

— Въздухът е изпълнен с похотливи желания. *Ти* как би изтълкувал този факт?

— Звучи ми логично. Тогава не е зле да се появим там като двойка.

— Защо?

— Ти си привлекателна жена и ако влезеш сама, една част от тези похотливи помисли ще се устремят към теб.

— Много мъдро решение от твоя страна.

Той повдигна рамене.

— Защо само да си усложняваме задачата?

Тя го гледа мълчаливо известно време, после го хвана под ръка и двамата влязоха заедно в кръчмата.

Заведението имаше твърде необичаен вид — с шест стени, мрачно, с окачени нагъсто извънземни рисунки. Едно полуголо момиче стоеше върху някаква прозрачна синкава сфера, която се въртеше върху малък подиум наред залата. Девојката се опитваше да запази равновесие с толкова изящна грациозност, та Найтхоук реши, че стига да поиска, тя може да подскача отгоре ѝ или да прави пируети. Музиката звучеше като от жив оркестър, но той не успя да види никъде изпълнителите.

Около сцената имаше подредени трийсетина малки масички. Половината от тях бяха заети от човешки същества, останалите стояха празни. Доколкото Найтхоук прецени с едно оглеждане, танцьорката и Мелисанда бяха единствените жени в заведението.

Найтхоук се приближи до една от масите близо до сцената, предложи стол на Мелисанда, а после и сам седна. Наоколо нямаше и следа от сервитьор — нито живо същество, нито робот. Ето защо той внимателно огледа масата и зърна един почти незабележим бутон, който при натискане доставяше две менюта с питиета. Изборът беше голям и доста екзотичен: Прашната уличница, Синята зебра, Зелено и бяло, Лютия убиец, дори безумно скъпа бутилка 75-годишно алфарадско бренди. Двамата си избраха питие, Найтхоук допря пръст върху всяко от тях в менюто и само миг по-късно напитките се появиха като по магия от два отвора върху масата.

— Някой от тези вижда ли ти се подходящ? — попита Найтхоук, оглеждайки залата.

— *Всички* те изглеждат крайно опасни — отговори жената.

— Видът може и да лъже.

— Не чувстваш ли поне малко страх или поне мрачно предчувствие? — втренчи се тя в очите му.

Той се ухили.

— Ако ти не можеш да си отговориш, тогава сериозно сме загазили.

— Не усещам нищо подобно в теб.

— Такава ми е работата. Не ми плащат, за да нервнича и да се страхувам.

— Има разлика между това да контролираш или да се абстрахираш от страха си и изобщо да не чувстваш такъв.

— Изглежда това чувство е съвсем закърняло в мен.

— Ти си много странен човек, Джеферсън Найтхоук.

— Ето така се става легендарен — отвърна шеговито той.

Полуголото момиче завърши своето изпълнение и Найтхоук се протегна през масата към нея.

— Ще ни позволите ли да ви почерпим с едно питие, когато се облечете? — попита той.

— Не пия с посетителите.

— Предполагам, но този тост ще е в чест на Ибн бен Калид — отвърна той с достатъчно висок глас, така че да го чуят и останалите в заведението.

— Сигурно не сте ме разбрали — не пия с посетителите — повтори тя.

— Очаквам всеки момент да заявите и че сте патриот — клъвна я той и тя сърдито се прибра зад кулисите. Найтхоук се обърна към Мелисанда: — Е, какво ще кажеш?

— От нея нищо не може да се очаква — отвърна жената. — Когато спомена името на Ибн бен Калид обаче, на няколко места в залата усетих повишаване на емоционалния градус. А забележката ти за патриотизма у един попадна право в целта.

— На наша страна или против?

— Това не знам — призна тя. — Все пак чета емоциите, а не мислите. Но като се има предвид, че сме на две хиляди светлинни години от най-близкия свят на Олигархията, предполагам все пак е бил на *наша* страна.

— Нега тогава проверим как точно стоят нещата — предложи Найтхоук и се изправи с чаша в ръка.

— Вдигам тост в чест на Ибн бен Калид — извика високо той.

Нито един от присъстващите не се присъедини към него.

— Банда проклети страхливци — промърмори под нос Найтхоук, изпи до дъно питието си и седна обратно на стола. После погледна Мелисанда и попита тихичко: — Е, има ли някакъв резултат?

— Каквото си пожелаеш — пълна палитра от лоялност и верноподаничество, възмущение, омраза, любов, ненавист, дори страх.

— Към мен ли са насочени или към Ибн бен Калид?

— Нямам представа.

— Това означава, че те или го познават лично или най-малкото *поне са чували* за него. И също че го обичат, а от мен се страхуват. Може и да е обратното — той се усмихна мрачно. — Май се оказва, че телепатията не е точна наука, а?

— Това ти беше известно и когато ме нае.

— Не исках да те ядосам — побърза да каже той и рязко обходи с поглед залата. — Пък тя се оказва и най-доброто нещо, с което можеш да се занимаваш.

— Моля?!

— Ако сега те ударя с юмрук, ще можеш ли да паднеш, при това да го направиш естествено?

— Не знам, аз не съм актриса.

— Тогава не се тревожи за изпълнението си. И така ще се справим — отсече той.

— Какво си намислил?

— Не мога да чакам цяла нощ някой да се осмели да приближи до нашата маса. Изглежда ние трябва да поемем инициативата.

— И как ще стане това — като ме цапардосаш ли? — попита язвително тя. — Ако ме зашеметиш, няма да успея да разчета чувствата им.

— Обещавам ти, че ще те ударя доста силно — увери я той.

— Ама аз...

Юмрукът му не я остави да довърши. Тя се отърколи от мястото си и падна на пода.

— Стани веднага! — изрева той. — Ставай да видим дали ще посмееш да повториш онова, което каза.

Тя успя да седне, но очите ѝ още гледаха мъртно. Той рязко я дръпна да се изправи, повлече я към вратата и я избута на улицата.

— Чакай ме в хотела — прошепна, а после се върна обратно в кръчмата.

— Най-напред ме подлъга, че ще прекараме вълнуваща нощ, а после взе да ми изнася лекция за добродетелите на Касиус Хил — обяви той на висок глас, сядайки на мястото си. — Тоя негодник не може да различи добродетел от грях, ако тя не го удари по носа.

И тези думи обаче останаха като глас в пустиня. Той се изправи рязко на крака.

— Писна ми да стоя тук — изрече високомерно, заклатушка се към вратата и излезе на улицата.

Измина със залитане петдесетина метра, сякаш е мъртво пиян, докато най-накрая дочу глас зад гърба си.

— Ей, приятел, я почакай!

Найтхоук прикри доволната си усмивка, след което се обърна да види кой го вика. Беше един от посетителите в кръчмата, с широки рамене, кръгло бирено коремче, черна брада и сиви очи, които светеха дръзко.

— Нямахте как да пропусна онова, което каза — продължи мъжът.

— Е, и?

— Навремето се бих във войната с боролитите, а командир ми беше Касиус Хил. Той е силен мъж и достоен боец, затова не мога да подмина думите ти по негов адрес току-така.

„Страхотно. В кръчмата сигурно имаше поне петдесетина последователи на Ибн бен Калид, а аз попаднах точно на тоя, дето го мрази и в червата.“

— Значи си късметлия, братко — продума най-накрая Найтхоук.
— Само дето аз изобщо не съм искал да те засегна.

— Тогава си вземи думите обратно още сега и колкото се може по-бързо! — отсече мъжът.

— Дадено! Ето — извинявам се!

Вместо да се успокои обаче странникът изглеждаше по-ядосан от всякога.

— Това не е достатъчно!

С крайчеца на окоото си Найтхоук забеляза, че около тях започва да се събира тълпа.

„Е, това в края на краищата може да се окаже не толкова неприятно. Ако сега защитя името и честта на Ибн бен Калид, някой от неговите сигурно най-после ще повярва, че съм на негова страна.“

— Съжалявам, но аз бях дотук — продължи рязко Найтхоук. — Повече няма да получиш.

— Тогава смятай, че си си навлякъл малка неприятност — продължи непознатият със зловеща усмивка.

— Малка значи, така ли?

— Имаш ли да кажеш още нещо, преди да съм те попилял на части?

— Да — вървете на майната си двамата с Касиус Хил!

Мъжът изруга гръмко и се хвърли в атака, но Найтхоук вече го очакваше. Той отстъпи крачка встрани, докопа ръката на противника си, изви я силно и стовари цялата си тежест отгоре ѝ. Дочу се звук от счупена кост, ревът на непознатия разцепи въздуха и той се стовари на земята.

След малко нападателят бавно се изправи на крака, поизтупа прахта от дрехите си и втренчи поглед в Найтхоук. Вторият път пристъпи към него много по-бавно и внимателно. И се натъкна на юмрук в лицето, от който се завъртя на пети и отново падна.

— Кой си ти? — успя да промълви най-сетне, попивайки кръвта по лицето си, като този път се приближи към Найтхоук съвсем предпазливо.

— Не помниш ли? Аз съм онзи, когото се канеше да попилееш на части! — отговори Найтхоук.

Мъжът продължаваше да пристъпва внимателно, издал напред лявата си страна. Найтхоук не дочака нова покана, а рязко се приближи към него и светкавично заби шест удара в корема му. Всичко стана толкова внезапно, че повечето зяпачи така и не забелязаха последните четири крошета. Побойникът се строполи на земята, поемайки си пресежливо въздух.

Найтхоук се огледа с надеждата, че все някой ще го поздрави за победата, ще му предложи питие или пък ще покаже поне *някакъв* знак за солидарност с човека, който току-що рискува живота си в името на Ибн бен Калид. Вместо това от тълпата се отделиха още трима с извадени пистолети — два звукови и един лазерен.

— Дори не подозирах, че Касиус Хил е толкова известен — каза с крива усмивка Найтхоук.

— Не даваме и спукана пара за някаква си политика — отвърна единият от тях. — Но ти едва не преби до смърт наш приятел.

— Той ме нападна пръв!

— Това не променя нашите чувства към него.

— Тогава си го приберете и му кажете повече да не участва в политически спорове.

„И не ме принуждавайте да го убия!“

— Преди това трябва да решим какво да правим с теб.

— Просто си вървете по пътя. Аз нямам какво да дяля с вас.

— Само че *ние* имаме какво да делим с теб — рече водачът на тримата. — Видях много добре как се биеш, ти не си аматьор. Трябваше или да го предупредиш, или да намериш начин да се измъкнеш.

— Аз му се извиних — отвърна Найтхоук. — Готов съм да се извиня и на вас, ако това ще ви поукроти — той млъкна за миг. — Но да знаете, че искам извинение само веднъж. А сега си вървете!

— Говориш така, сякаш ни превъзхождаш по нещо! — рече отново водачът.

Найтхоук беше готов да отвърне и на това предизвикателство, когато се разнесе оглушителна експлозия. Отгоре му се посипаха парчета мазилка и трески, а земята потрепери под краката му. Той се хвърли по корем, прикривайки главата си с ръце. Какво ставаше, по

дяволите! Близо до себе си чуваше предсмъртните викове на агонизиращ, а само миг по-късно една от сградите с трясък рухна на земята.

Сетне усети ръка, която не принадлежеше на човешко същество, да го стиска за рамото и да му помага да стане.

— Добре ли си? — попита Петкан.

— Да — отвърна Найтхоук и огледа картината на пълното разрушение наоколо. Улицата беше покрита с разкъсани и обезобразени тела. Двама от нападателите му лежаха напълно неподвижно, а по странните им пози той се досети, че са вече мъртви.

— Какво става, по дяволите?

— Видях трима мъже, които те заплашваха с оръжията си.

— Да не искаш да кажеш, че *ти* направи всичко това?!

— То е точно по моята специалност.

— Дори не подозирах, че си взел някакви експлозиви със себе си — каза Найтхоук, попивайки струйката кръв от лявото си ухо.

— Никъде не тръгвам без тях — отговори Петкан.

В този момент дотича запъхтян и Киношита.

— Какво става? — трескаво попита той.

— Тоя задник взриви цяла сграда — отвърна Найтхоук.

— Спасих ти живота.

— Животът ми не е бил заплашен нито за миг!

— Ах ти, идиот такъв — нахвърли се Киношита срещу чуждоземеца. — Виж само какво си направил! Сега как ще се свържем с хората на Ибн бен Калид?!

Постепенно мъжете и жените по улицата взеха да идват в съзнание и неуверено да се изправят на крака.

— Това е по-лесната задача — рече Найтхоук, после се обърна към Петкан. — Нищо от стореното не може да се поправи, затова се връщай веднага обратно в хотела... Не, тръгвай към кораба и стой там, докато не ти се обадя! Ито, намери Синеокия и го покрий! Отведи и него на кораба и го задръж там. Същото се отнася и за Мелисанда.

— Ти няма ли да дойдеш?

Найтхоук разтърси глава.

— Не веднага. Имам да довърша още нещо тук.

— Тогава поне ни позволи да ти прикриваме гърба!

— И ти ли започна?! — сряза го Найтхоук. — Не ми е нужна никаква помощ. Ще сте по-полезни, ако отведете извънземните на кораба и ги задържите там!

— Добре тогава — примири се Киношита. — Не забравяй обаче, че току-що много хора на Ибн бен Калид бяха или избити, или осакатени и това се пише на твоята сметка. На твое място щях да си плюя на петите.

— Само че не си.

— Сега вече не виждам как ще успееш да се добереш до него.

— Като си стоя мирно и кротко на мястото — отрязва го Найтхоук. После погледна надолу по улицата. — *Неговите* хора сами ще ме намерят!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук стоеше сам върху развалините и чакаше търпеливо.

Не се наложи да чака дълго. Само след няколко минути го наобиколиха свирепи, покрити с белези мъже, насочили оръжието си към него. Наоколо свистяха линейки, които се носеха над улицата и сновяха между единствената болница и мястото на експлозията.

Не се виждаше и следа от полицаи или човек на реда, затова пък отнякъде изскочиха двамина с вид на ловци на глави. Те обаче бързо загубиха интерес към него, разбрали, че за главата му не е обявена награда. Постепенно шумът и суетнята утихнаха и Найтхоук се озова лице в лице с мъж на средна възраст, когото си спомняше от кръчмата.

— Защо съм задържан? — попита той.

— Само се огледай и ще разбереш.

— Нямам вина за случилото се. През цялото време бях пред очите на всички и те могат да потвърдят, че се защитавах срещу онзи човек. Това е.

— Тук преди малко имаше един червен хуманоид. Той ни трябва.

— Какво общо имам аз с това?

— Знаем, че ти е приятел.

— Аз нямам приятели.

— Той е поставил експлозивите. Чули са го да казва, че го е направил, за да те спаси. Това ни стига.

— Каквото е направил, си е *лично негова* работа. Аз нито съм взривявал бомби, нито съм убил, когото и да било. Нямате право да ме задържате.

— Искаме да разберем къде изчезна червеният. Според нас ти можеш да ни кажеш. — Мъжът се наклони към него. — Чух те какво каза в кръчмата. Разбрах, че вярваш в каузата на Ибн бен Калид.

— Е, и какво от това?

— Това, че червеният изби шестима от хората на Ибн бен Калид.

— Много съжалявам за случилото се — отвърна Найтхоук. — Защо не ме оставите аз лично да убия този злосторник.

— Той работи за теб. Или заедно с теб. Ако те пуснем, ти просто ще отидеш при него и двамата ще изчезнете от Целестра.

— Колко прозорливо! Излиза, че за теб не е тайна какво бих или какво не бих сторил — каза Найтхоук. — Ако и останалите последователи на Ибн бен Калид са като теб, май ще размисля дали да продължавам да го поддържам или да се откажа.

— Защо просто не го убием и да приключваме с това! — изрева един от мъжете.

— Аз съм един от привържениците на Ибн бен Калид и вие много добре знаете, че не съм заложил бомбата. Въпреки това искате да ме убиете. Чудя се какво ли би казал по този въпрос Ибн бен Калид, ако беше наблизо.

— Сигурно щеше да заповяда да те убием — дочу се глас от наобиколилите го главорези.

— Ако е така, значи Касиус Хил няма за какво да се тревожи — отвърна Найтхоук. — Вярвам в справедливостта не по-малко от вас самите.

— Тогава ни предай червения хуманоид.

— Няма да стане.

— Защо се инатиш, щом не си участвал във взривяването на бомбата?

„Ето сега е моментът да го кажеш! И прибави повечко плам в погледа!“

— Знам какво се каните да правите с него. Хората постъпват по един и същи начин с извънземните видове още от деня, в който са открили, че не са сами в галактиката. Аз обаче нямам намерение да участвам в подобно нещо.

— Но той е убиец!

— Дори те заслужават да бъдат съдени справедливо — отговори Найтхоук. — Това обаче би станало само при условие, че е човешко същество. Ако ви кажа къде се крие, ще го застреляте или обесите още преди да е отворил уста да се защити.

— Можеш задника да си заложиш, че точно това ще направим! — закани се първият от говорещите. — Той изби шестима наши!

— Добре де, поувлякъл се е малко и затова заслужава да отиде в затвора. Но аз няма да го оставя в ръцете на банда фанатици,

величаещи се незаслужено като човеци и изгарящи от нетърпение да го линчуват!

— На кого викаш фанатик, бе!

— На този, който заплашва да ме убие, ако не предам чужденеца!
— изстреля в отговор Найтхоук.

„Дали ще се хванат на тая въдица? По лицата им нищо не може да се разгадае. Дявол да го вземе, та аз нямам представа какво е отношението на Ибн бен Калид към същества, които не са от човешки род! Ами ако не им съчувства от цялата си душа и сърце?!“

— Виж какво, приятел, който и да си ти — започна поомекнал първият от мъжете, — ако не намерим червения, тогава оставаш само ти и ще отговаряш за взрива.

— Чудесно — каза Найтхоук. — Обесете ме, защото няма да ви предам чужденеца, докато не се уверя, че ще се озове право в затворническата килия и ще бъде съден от справедлив съд.

— Ние нямаме затвор, бе! — избухна мъжът. — И какви са тия глупости за някакъв справедлив съдебен процес?! Знаеш, че това е мираж дори за Олигархията!

— Нали точно затова дойдохме на Границата — изкрещя в отговор Найтхоук. — За да се махнем от правителства, дето не дават никакъв шанс на същества, които не са от човешката раса!

Мъжът го изгледа дълго и мълчаливо.

— Добре тогава — каза накрая. — Какво търси тоя чужденец тук в края на краищата?

— Дошъл е по работа.

— И каква ще да е тая работа?

— Питайте него.

— Дявол да те вземе, не виждаш ли, че се опитвам да действам разумно! Твоето приятел че току-що срина цяла сграда и изби повечето от приятелите ми!

— Съжалявам. Сигурен съм, че ако разполага с достатъчно време да обмисли стореното, и *той* ще съжали. Червеният просто мислеше, че така ми спасява живота.

— *Мислеше?!* — повтори като ехо другият мъж. — Та той за малко не взриви цялата планета!

— Щом ти го казваш.

— А ти не мислиш ли така? — продължи онзи. — Дявол да го вземе, дори Перфектния убиец в разцвета на силите си не би могъл да се измъкне жив оттук.

Найтхоук повдигна рамене и нищо не отговори.

— Да се върнем на случилото се — обади се пак първият от мъжете. — Ти напусна кръчмата и Ригби тръгна след теб. А после какво стана?

— Той поиска да му се извиня и аз го направих.

— Тогава защо те нападна?

Найтхоук се загледа в неподвижното тяло на своя противник, проснато на земята.

— Представа нямам защо ми се нахвърли. Питайте го като дойде на себе си.

— Предпочитам да го изясним сега — защо те нападна?

— Не хареса мнението ми за Касиус Хил — отговори Найтхоук. — Или пък не му се понрави какво мисля за Ибн бен Калид. В края на краищата и двете доведоха до един и същи резултат.

— И ти го просна на земята?

Найтхоук посочи лежащия в безсъзнание Ригби.

— Ето ви го цял-целеничък.

— А после какво?

— Трима от неговите приятели ми се нахвърлиха с насочени пистолети. Не мисля, че наистина щяха да стрелят. Тъкмо се канех да обсъдим спокойно положението, когато моят приятел прецени, че животът ми е в опасност и направи всичко възможно да ме защити.

— Да не искаш да кажеш, че шестима от нашите загинаха само защото ти си защитавал водача ни?!

— Е, това е малко опростено тълкувание, но щом така предпочитате, ще се съглася с вас.

— Ето че възникна нов проблем — продължи мъжът. — Ти си се сбил, защитавайки човек, когото ние ценим и уважаваме. Някои от нас дори го боготворят. Но отказваш да ни предадеш червения чужденец, докато не му гарантираме справедлив съдебен процес.

— *Какъвто и да е*, но да е съд! — уточни Найтхоук.

— Какъвто и да е съд — поправи се мъжът. — Ние уважаваме искането ти, но това няма да съживи шестимата ни другари.

— Ибн бен Калид е обявил война на Касиус Хил — започна Найтхоук. — А във военно време се случват и непредвидени злополуки.

— Известно ми е. Ето това трябва да се обмисли по-внимателно.

— Обмисляй го колкото си искаш, но аз пак няма да ти предам чужденеца. Дори да съм седмият, пострадал при случайна злополука! Ако ти кажа къде е той сега, по нищо няма да се различавам от Касиус Хил.

— Явно ще трябва още да обсъждаме този въпрос — рече мъжът и се обърна към двамата от по-младите мъже в групата. — Хари, Джейсън, дръжте го под око, докато реша как да постъпя.

Двамина от групата пристъпиха напред и насочиха дула право в Найтхоук, докато останалите мъже и жени се отправиха към кръчмата. Найтхоук стоеше неподвижен, привидно забравил за присъствието на охраната. Това продължи десетина минути. В дрехите си имаше скрити още три по-малки пистолета и незабележимо се увери, че са на мястото си. Всеки момент можеше да убие или поне да обезоръжи пазачите си. Но въпреки това той не предприе нищо, тъй като в плана му влизаше да дочака решението на мъжете и жените, които в момента обсъждаха неговата съдба.

Най-накрая групата излезе от кръчмата и мъжът на средна възраст, който очевидно беше водачът им, се приближи до Найтхоук.

— Уверихме се, че си готов да загинеш в името на своите принципи — започна той. — Решихме, че заслужаваш да живееш заради тях.

— Нещо не схващам смисъла — отговори Найтхоук, макар да беше разбрал чудесно казаното.

— Искаме да се присъединиш към нас, за да се борим заедно за една велика кауза.

— Ами извънземният?

— Щом е убил, ще трябва да умре. Но ние сами ще го открием.

— Това вече е справедливо решение — съгласи се Найтхоук. — Как и къде бих могъл да се запиша във вашите редици?

— Ти си записан — отговори мъжът. — Няма нужда да даваш доказателства за своята лоялност — вече го стори по най-убедителен начин. По Границата има стотици хиляди, може би милиони наши последователи, които чакат само една дума, за да се вдигнат.

— И кога ще настъпи моментът?

— Когато Ибн бен Калид реши, че сме готови.

— А това кога ще стане?

Мъжът повдигна рамене.

— Трябва да попиташ самия него.

— Точно това си помислих и аз. Къде мога да го намеря?

— Кой знае!

— Е, все някой трябва да знае — натърти Найтхоук.

— Ако неговото скривалище ми е известно, враговете ни могат лесно да изтръгнат признания от мен, било с мъчения, било като ме упоят. Най-добре е изобщо да не знам.

— Пак ти повтарям — *все някой* трябва да го знае!

— Подчиняваме се на сложна система от правила и закони, за които отговаря дълга верига от командири. Можеш да вървиш от един на друг цял живот, докато косата ти побелее, и пак да не стигнеш края.

— Това ми изглежда напълно лишено от смисъл — каза Найтхоук. — Колкото е трудно да стигнеш до главнокомандващия, толкова невъзможно става неговите заповеди да стигнат до всеки от вас.

— Ти си в нашите редици по-малко от три минути, а ето че вече започна да критикуваш — презрително се обади един от групата.

— Ако ще рискувам живота си за Ибн бен Калид, тогава бих искал да се срещна очи в очи с него. Ако той няма време да ме види лично, което бих разбрал, нямам нищо против да присъствам на някоя от речите му или просто на обикновена сбирка. Всичко, което знам за него, е научено от втора и трета ръка.

— Тогава защо изобщо рискува живота си, опълчвайки се срещу Ригби?

— Първо, не съм рискувал живота си; второ, всичко, което знам за Касиус Хил, е от първа ръка. Бих подкрепил всеки, който е срещу него.

— Добър отговор — рече одобрително водачът.

— Благодаря — отговори Найтхоук. — *Сега* вече ще ми кажеш ли къде мога да открия Ибн бен Калид?

— Не знам. Никой от нас не знае.

— Кога за последен път се е отбивал на Целестра?

— Никога не е идвал тук — изненадан отвърна водачът.

— Никога?! — остро повтори Найтхоук.

Мъжът поклати глава.

— Нали не допускаш, че ако някога е бил тук, ние нямаше да разберем това на часа?

Найтхоук замръзна неподвижен за миг. Почти чу как нещо направи „щрак!“ и още едно парче от пъзела попадна на мястото си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук влезе в кораба и заповяда на люка да се затвори зад него.

— Вече бяхме започнали да се тревожим — извика Синеокия и стана да го посрещне.

— Някои от нас бяха започнали да се тревожат — поправи го Киношита. — През цялото време му повтарях, че ти си Перфектния убиец и че ако трябва да се тревожи за някого, това са онези в града, дето си мислят, че си им заложник.

— Какво стана? — прекъсна го нетърпеливо Синеокия.

— Сложих им стръв, те я налапаха и сега висят на куката — отвърна Найтхоук.

— Това пък какво значи? — попита Петкан.

— Стар израз, още от времето, когато хората са живели на Земята. Искях да кажа, че успях да се вмъкна в организацията им, каквато и да е тя.

— Каквато и да е тя?! — повтори Киношита и се намръщи.

— Ибн бен Калид не е тук.

— Има една друга планета, където знам, че е бил съвсем наскоро — обади се Синеокия.

— Я гледай ти!

— Точно така — продължи драконът. — Това е малък свят, наречен Козуей. Намира се на пътя между Джеферсън II и Далечен Лондон. Олигархията беше пратила свои агенти там и доколкото разбрах, всички са били заловени, измъчвани и убити.

— Явно човекът си има сигурни източници за информация — отбеляза Найтхоук.

— А ти как мислиш — дали човек без източници като неговите би оцелял толкова дълго време?

— Зависи от човека и от ситуацията — отвърна Найтхоук.

— Да програмирам ли курс към Козуей? — попита Синеокия. — Мисля, че официалното му име е Бета Данте IV.

— Не, аз ще го направя — каза Найтхоук и се обърна към Киношита. — Имаш грижата да се измъкнем от тук здрави и читави. Поеми охраната, бъди дружелюбен и любезен с всеки, който се приближи, но не допускай никого на борда, нито позволявай да ни проверяват. Ако стане напечено, излитай без предупреждение и премини на светлинна скорост, колкото се може по-бързо. Ще ми се да заминем мирно и кротко, но по-важно е да останем живи и невредими. Това е последната ми дума. — Той помълча. — Когато се отдалечим на около десетина светлинни години от този проклет свят, ми се обади, за да променя курса.

— А защо не го направиш още сега?

— Искам да ги заблудя, че се отправяме към Силен, ако на някого му хрумне да ни проследи. Щом се озовем извън обсега им, ще обърнем и ще поемем към Козуей.

— Това и сам мога да го свърша.

— Известно ми е, че можеш. Но ако направим грешка и допуснем някой да ни проследи, поне вината няма да е твоя.

— Добре тогава — склони Киношита. — Да бъде както казваш.

Найтхоук си позволи една тънка усмивка.

— Надявах се да се съгласиш с мен — след което се отправи към кабината на Мелисанда. — Тя тук ли е?

— Там си стои — отвърна Киношита. — Не ѝ се нрави какво мисля за Петкан.

— Мога да си представя какво ти се върти в главата — отвърна Найтхоук и поспря преди да влезе вътре. — Ще остана при нея няколко минути. Не ни безпокойте!

Вратата се плъзна встрани, той прекрачи прага и тя веднага се затвори зад гърба му.

Мелисанда седеше на единственото кресло в помещението и вдигна очи от книгата, която четеше.

— Какво има? — попита тя.

— Ти ми кажи.

Тя го изгледа втренчено.

— Наистина има нещо — ти си *развълнуван*! — възкликна след малко тя.

— И какво още виждаш?

Тя се съсредоточи за миг.

— Не знам. Усещам само, че излъчваш изключително силни емоции.

— Но не можеш да разбереш каква е причината за тях, така ли?

— Не и с моите способности — отговори тя. — Бих се учудила обаче, ако в дъното не е Ибн бен Калид.

— Права си — кимна Найтхоук. — Не искам да напускаш кабината си, докато не кацнем отново.

— Защо?

— Не ми се ще неволно да издадеш онова, което разкри току-що.

— Все още не разбирам.

— Имам си причина да настоявам за това. — Найтхоук замълча.

— Ще наредя да ти носят храната тук.

— Колко време ще трае пътуването?

— Няколко дни.

— В кого от екипа се съмняваш? — настоя Мелисанда. — Пред кого не трябва да разкривам онова, което усетих?

Найтхоук само се усмихна.

— Просто стой в кабината си.

После приближи към вратата, изчака тя да се отвори и се отправи към пилотската кабина, където чакаха останалите.

— Е, това беше твърде бързо дори за представител на човешката раса — посрещна го Синеокия.

— Това беше твърде вулгарно дори за дракон — отвърна Найтхоук.

— Естествено. Моят чар се крепи на вулгарността.

Найтхоук се приближи до Киношита, който седеше пред компютъра за навигация.

— Как върви?

— Не са никак доволни, че напускаме, но не могат да измислят основателна причина и да ни задържат. — Той вдигна очи към Найтхоук. — Поискаха разрешение да претърсят кораба и аз им отказах.

— Сензорите дават ли знак, че някой се опитва да ни проследи?

Киношита поклати глава.

— Не. Онези просто още не са дали разрешение да излетим.

— Провери и в открития космос.

— Направено е.

— Кога трябва да навлезе в атмосферата следващият пристигащ кораб?

Киношита се зае да изучава холографския екран.

— След около четиридесет стандартни минути.

— Значи няма риск да се сблъскаме с него. Тръгвай тогава!

— Убеден ли си, че така е най-разумно?

— Няма да стрелят, *докато не са убедени*, че Петкан е с нас. Колкото повече се застоим на планетата обаче, толкова по-вероятно е да го надушат.

Киношита даде необходимите команди на кораба и само след минута той премина в най-горния слой от атмосферата около Целестра. Щом излязоха в открития космос, превключи на светлинна скорост.

— Имаме ли опашка? — попита Найтхоук.

— Не, поне ако съдя по апаратурата.

— За всеки случай ще държим този курс още час-два. После поемаме към Козуей.

— Звучи твърде хубаво, за да е истина — каза Киношита и най-сетне вдигна поглед от пулта за управление.

— Все не ми остава време да поговоря с теб, откакто взриви онази сграда — обърна се Найтхоук към Петкан.

— Спасих ти живота.

— Най-напред искам да е ясно, че животът ми не е бил в опасност. И второ — дори да е така и двамата знаем, че го направи просто защото обичаш да *убиваш* хора, а не да им *спасяваш* живота.

— Найтхоук замълча и се втренчи в червенокожия хуманоид. — Ако още един път взривиш нещо без мое разрешение, смятай че изобщо не сме сключвали сделка. Ще те преследвам до последен дъх и накрая ще те убия като животно. Ясен ли съм?

— Да. Когато отново животът ти се окаже в опасност, ти не искаш аз да предприемам каквото и да било.

— Нямам нищо против, ако предпочиташ да тълкуваш думите ми по този начин.

— Мисля, че не трябва да ме отблъскваш, Найтхоук — продължи Петкан. — Мога да съм ти от голяма полза.

— Но също толкова е възможно и да си голяма пречка за мен — отвърна Найтхоук. — Всяко действие има последици. А ти за малко не

ме уби.

Петкан го гледа мълчаливо известно време, после се извърна към илюминатора.

— Много ми е любопитно какви ги наприказва на онези зяпльовци, та те пуснаха толкова лесно да си тръгнеш — обади се Синеокия. — Трябва да е било нещо наистина забележително, ако се съди по резултата.

— Казах им само онова, което искаха да чуят.

— Сигурно си го казал много искрено и естествено — рече драконът. — Никой не може да лъже така убедително, както го правят хората.

— Така ли мислиш?

— Е, с изключение на сините дракони, може би.

Синеокия отметна глава и зацвили, а Найтхоук се присъедини към смеха му. Киношита изведнъж си даде сметка, че за първи път чува Перфектния убиец или някой от неговите клонинги да се смее гласно. Звукът от смеха му действаше много успокоително.

След час Найтхоук зае креслото пред навигационния компютър, въведе координатите за новото направление и отиде в кухнята да си поръча сандвич и бира. Киношита и Синеокия се присъединиха към него миг по-късно. Петкан продължаваше да гледа безизразно през илюминатора, обърнат с гръб към останалите трима.

— Това е голям буламач — отсече Синеокия, отпивайки от чашата си.

— Кухнята не е програмирана за твоите вкусове.

— Това е меко казано — намуси се Синеокия, изсипа чашата си в машината за преработка на отпадъци и си поръча друго нещо.

— Храната направо си я бива в сравнение с онова, което съм ял на другите кораби — рече Киношита.

— Съгласен съм с теб — подкрепи го Найтхоук.

— Умът ми не побира как сте успели да завладеете галактиката при такива оскъдни дажби — поде отново Синеокия.

— Завладяхме една съвсем малка част от нея — усмихна се Киношита. — Останалата я изкупихме.

— Да бяхте купили и някои по-свестни синтезатори за храна.

— Точно така направихме. Едва ли е наша вината, че кораб, предназначен да превозва човешки същества, няма достатъчно

хранителни запаси за един син дракон със зъби, способни да изплашат до смърт всяко дете.

— Ако вие двамата сте намислили да спорите за храната, поне изчакайте, докато се наям — намеси се Найтхоук.

— Аз пък си мислех, че тя ти харесва.

— Така беше, докато не подхванахте тази тема. Като си помисля какво съдържа, независимо колко е вкусна, направо губя апетит.

— Аха, нещо като да изгубиш илюзиите си — рече драконът с доволно цвилене.

— И това има своите предимства — отвърна Найтхоук, довърши сандвича си и допи бирата на екс.

— Аз пък си мислех, че си непоправим реалист!

— Така си е — отговори Найтхоук. — Кой друг, ако не един реалист, би признал, че има полза от това да изгубиш илюзиите си?

— Това е или най-глупавото, или най-мъдрото заключение, което съм чувал от години насам — откликна Синеокия. — През следващите няколко дни ще съм зает да размишлявам кое точно от двете е в действителност.

Найтхоук се изправи на крака.

— Май ще е добре да намина при Мелисанда.

— Да не е болна? — попита Киношита.

— Само е малко неразположена. Ще се оправи щом кацнем.

Той напусна кухнята и отиде в кабината на Мелисанда.

— Не очаквах да те видя отново, докато трае полетът — посрещна го тя. Все още седеше на стола.

— Искам да те питам нещо.

— Казвай.

— Можеш ли да познаеш, ако някой лъже?

— Някой от тези, които са на кораба ли? Вероятно не, ако е от извънземните същества.

— Не, за човек става дума, но не Киношита или пък аз.

— Тогава зависи.

— От какво?

— Зависи под какво напрежение се намира. Ако насочиш пистолет срещу него, страхът от оръжието ще е толкова силен, че ще заглуши всички останали емоции. Дори ако се бои да каже истината, това за мен също е лъжа.

— Лошо.

— Защо мислиш така?

— Точно това предполагах, че ще излезе — каза Найтхоук.

— Кой е той?

— За какво питаш?

— Не ме прави на глупачка, Найтхоук — рязко каза Мелисанда.

— Ти търсиш потвърждение за някакъв свой план, който вече е оформен в главата ти. Сигурно мислиш, че Ибн бен Калид се представя за някой друг. При това предполагаш, че си открил кой е той. Каниш се да го изненадаш и да изтръгнеш истината от него със заплаха, най-вероятно с насочен насреща пистолет. И искаш от мен да разбера дали той лъже в този момент или казва истината. Това ли целиш?

— Най-общо казано.

— Съжалявам, но не бих могла да ти дам категоричен отговор.

— Ще се наложи да действам и без твоето потвърждение — заключи Найтхоук и се отправи към вратата. — Повече няма да те безпокоя.

— Доволна съм, когато се отбиваш при мен — отговори тя. — Ти си най-обаятелният мъж, когото съм срещала.

— Аз пък си мислех, че не излъчвам никакви чувства.

— Тогава не се изразих правилно. Ти *не реагираш* емоционално, но това не значи, че си лишен от чувства. Повечето от тях обаче са така дълбоко прикрити, че дори бомбите на Петкан едва ли ще ги извадят на повърхността. Тази особеност ми се стори твърде любопитна за преуспял човек като тебе.

— Сигурно защото погрешно си ме приела за преуспял човек.

— Та ти си легендарна личност по цялата Граница — отвърна Мелисанда. — И си по-самоуверен от всички, които познавам. Никога не си търпял поражение, а за мен това е най-сигурният критерий за преуспял човек.

— Аз пък си мислех, че жена с твоята дарба не би се задоволила да съди само по външния вид на нещата и да се плъзга по повърхността.

— Не те разбирам.

— На мен ми бяха прехвърлени *всички* спомени на Джеферсън Найтхоук. Не само онези, които е имал на 38-годишна възраст.

— Аха! Сега вече разбирам! — каза тя.

— Всеки път щом се погледна в огледалото, очаквам да видя оголените кости на скулите си — продължи Найтхоук. — Зърна ли ръцете си, се изненадвам, че кокалчетата още не са пробили кожата и пръстите ми са всички на мястото си — той млъкна притеснен. — Ти сигурно още се чудиш защо не ти посегнах, когато те видях в бардака. Научил съм се да не го правя. Та коя жена би преодоляла погнусата си от мъж в напреднал стадий на аплазия? В продължение на цели две години съм агонизирал, разяждан къс по къс от тази ужасна болест. Най-сетне се реших да ме замразят и така да изчакам откриването на лечение за болестта. Преминеш ли през всичко това, волю-неволю се научаваш да потискаш чувствата си.

— Сега вече разбирам — поклати глава тя. — Прости ми — и аз като всички останали те приех за такъв, какъвто изглеждаш на пръв поглед. Сега ще трябва да свикна с новото положение.

— На мен ми предстои същото — отвърна той. — Сега имам определена мисия и всяко действие, откакто съм създаден, е насочено към нейното изпълнение. Но когато най-накрая убия Ибн бен Калид и върна Касандра Хил при баща ѝ, ще трябва да свикна с мисълта, че всички хора, които познавам — без теб и Киношита разбира се — са мъртви вече повече от век. Че повечето сгради, които съм виждал, са само отминал спомен. Че всичките ми познания, с изключение на тези за оръжията и космическите кораби, имат стогодишна давност.

— Честно казано, изненадана съм, че не си дори още по-мрачен и потиснат — каза Мелисанда.

— Нямам време да вадя емоциите си на показ — отговори Найтхоук. — Предстои още много работа.

— Тя обаче не те радва кой знае колко.

— Вършил съм същото много пъти, и сега ще го направя.

Той излезе от кабината и вратата хлопна зад него. Мелисанда продължи да се чуди още колко време ще се съдържа така, докато не настъпи големият взрив.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Готови сме за кацане — обяви Найтхоук след като нареди на автопилота да се свърже с компютъра на космодрума.

— Много странно, не искат да се легитимираме — обяви Киношита.

— Защото знаят кои сме — каза Найтхоук.

— По радиото ли ги предупреди?

— Не беше необходимо.

— Не знаех, че някога си идвал на Козуей — вметна Синеокия.

— Не съм идвал.

— Имах предвид кораба ти.

— Знам какво имаше предвид — отговори Найтхоук.

Настана мълчание и никой не го наруши, докато корабът не се вряза в атмосферата и не активира антитоплинните щитове. След пет минути меко кацна на подсилената циментова писта на космодрума.

— Край, пристигнахме — обяви Найтхоук. — А сега да се захващаме за работа.

— Пак ли ще се разделим на две групи като миналия път? — попита Киношита.

— Няма нужда да го правим.

— Не съм съгласен — намеси се Синеокия. — Можем да свършим четири пъти по-бързо, ако всеки тръгне да оглежда сам.

— Само че това не се налага — натърти Найтхоук, приближи се към люка и го отвори. — Знам точно къде трябва да отидем.

Синеокия също се приближи към люка, после застина неподвижен.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика той.

— Преследваме Ибн бен Калид — отговори Найтхоук.

— Но това не е Козуей — изщрака с челюсти драконът. — Това е Силен IV!

— Точно така — отговори Найтхоук. — Точно тук се крие той.

— Това да не е някаква шега? — попита Синеокия.

— Не, не е — отговори спокойно Найтхоук, после извади пистолет и го насочи в дракона. — Време е да свалим картите.

— Не разбирам за какво говориш!

— Каза ми, че Ибн бен Калид бил забелязан на Целестра. Неговите привърженици обаче, които ме приеха за един от тях, се заклеха, че той никога не се е мяркал там. — Найтхоук направи пауза. — Целестра е на два дни път по-близо до Кора, отколкото до Силен. Козуей е няколко дни по-близо до Целестра. Как мислиш, на какво разстояние от Силен трябваше да отидем, преди да ми писне да преследвам призраци?

Синеокия примигна насреща му.

— Ако ще стреляш, стреляй. Не съм длъжен да те слушам обаче.

— Още не съм решил дали да те застрелям — отвърна Найтхоук. — Аз ценя лоялността, дори когато е към неподходяща личност.

— Тогава какво ще правиш с мен?

— Слизаш от кораба и тръгваме да търсим Ибн бен Калид. Мелисанда, вие двамата с Киношита идвате с нас. Петкане, ти чакай тук. Не искам да вдигнеш във въздуха още нещо.

— Ако това ще е крайт на приключението, настоявам да участвам — запротестира Петкан.

Найтхоук го изгледа втренчено и се обърна към Киношита.

— Претърси го и провери дали не е взел нещо взривоопасно със себе си!

Киношита опипа с видима погнуса червенокожия хуманоид, после погледна Найтхоук.

— Чист е.

— Добре, можеш да дойдеш с нас — реши Найтхоук. — Но не забравяй какво ти казах на кораба за взривяването без мое разрешение.

— Няма да го забравя — отвърна Петкан и скочи след тях на земята.

Найтхоук се отправи към митницата, следван от пъстрия си екипаж. Няколко минути по-късно вече напускаха района на космодрума. Той спря едно превозно средство и програмира компютъра му да ги отведе при „Синия дракон“.

— Защо отиваме там? — попита Синеокия.

— От чиста носталгия — отговори Найтхоук, но гласът му съдържаше скрита заплаха, та Синеокия млъкна и не посмя да попита

нищо друго. Киношита не сваляше очи от Петкан. Всеки път, когато хуманоидът помръднеше, ръката на дребничкия мъж посягаше към оръжието.

Видът на Мелисанда показваше, че се чувства изключително зле. Причината беше в сгъстените около нея силни негативни емоции, които Киношита и Петкан излъчваха. Откъм Найтхоук долавяше само силното му нетърпение и порива да се изправи най-сетне срещу онова, което го очаква в „Синия дракон“.

— Знаеш ли, май не е необходимо да го правим — каза най-накрая Синеокия.

— Кое да правим?

— Да го убиваме.

— Напротив, налага се. Точно заради това са ме създали.

— Та ти дори не го познаваш. Той е добър човек, Перфектни убиец.

— Не го правя от лични чувства. Това е просто бизнес.

— *Много повече* от бизнес! Та ти се каниш да убиеш един важен човек!

— Съдбата на друг човек, който ми е по-близък от брат или баща, зависи от това убийство — отвърна Найтхоук.

— Можеш просто *да кажеш*, че вече е мъртъв! — продължи да упорства Синеокия. — Поръчителите на тая работа са на половин галактика от нас. Никога няма да разберат какво всъщност е станало.

— Не мога да си позволя този риск. Перфектния убиец трябва да оцелее.

— Нали *ти* си Перфектния убиец!

Найтхоук поклати глава.

— Аз съм само негова сянка. Той зависи от мен. Не мога да го предам.

— Но е твърде възможно Ибн бен Калид да те убие!

— Вярно, има такъв риск — съгласи се Найтхоук.

— И тогава какво?

— Тогава Петкан ще взриви проклетия град преди онзи да успее да се измъкне — отговори Найтхоук.

Тъкмо довършваше фразата и превозното средство спря пред „Синия дракон“, поклащайки се на педя от земята. Найтхоук плати на

шофьора, докато останалите слизаха на улицата, после се присъедини към групата.

— Моля те, пощади живота му! — обади се отново синия дракон.

Найтхоук го погледна безизразно, не отвърна нищо и влезе в кръчмата, последван от останалите.

Както обикновено, заведението беше пълно с пъстра тълпа хора и извънземни видове. Мяркаха се двама канфорити, лодинит, четирима генджи, огромен бортаец, седнал сам в ъгъла, двамина от раса, която Найтхоук не можеше да определи, и дузина човешки същества, пръснати по различни маси. Найтхоук и неговите придружители се настаниха на една маса недалеч от изхода.

— Той тук ли е? — попита Киношита, оглеждайки заведението.

— Дори да го няма, скоро ще се появи — отговори Найтхоук. — Поръчайте си за пиене, аз черпя — допълни.

Тъкмо донесоха питиетата, когато един небрежно облечен слаб мъж с рошава коса доближи бара.

— Останете по местата си — нареди Найтхоук и се надигна иззад масата. После прекоси кръчмата и застана пред мъжа.

— Рано си се върнал — отбеляза Николас Йори. — Намери ли онзи, когото търсеше?

— Може и така да се каже.

— Уби ли го?

— Скоро и това ще стане.

Синеокия не издържа, стана от мястото си и също отиде на бара.

— Съжалявам, Ибн бен Калид, направих всичко възможно, за да го отведа колкото се може по-далеч от теб!

Николас изгледа Синеокия, после отмести поглед към Найтхоук.

— Значи все пак си се досетил, така ли?

— Не беше много трудно.

— И сега се каниш да ме убиеш.

— В общи линии такава е намерението ми.

— Какво съм ти сторил?

— Въпросът е какво си сторил на Касандра Хил — отговори Найтхоук.

— Та ти през живота си не си я виждал — възкликна Николас. — Кое те кара да ме убиваш заради жена, която никога не си срещал?

— Имам си причини.

— Защо не се позамислиш и ще откриеш много повече причини да се присъединиш към моята кауза.

— Тя не представлява интерес за мен.

— Нали ти е ясно, че и аз бих могъл да те убия?

— Всичко е възможно — отговори Найтхоук.

— Само дето изобщо не вярваш, че може да стане — продължи с крива усмивка Николас. — Не е зле да имаш едно наум, че всеки въоръжен мъж в тази зала е също толкова опасен, колкото си и ти.

— Ето защо никога не пренебрегвам грозящата ме опасност — отвърна Найтхоук.

— Ясно, вижда се, че никак не си глупав — изрече Николас, отстъпи на крачка от бара и посегна към сонарния си пистолет. — Да приключваме веднъж завинаги с това.

— Хайде.

Само секунда делеше Найтхоук от това да посегне към собственото си оръжие, когато мъртвата тишина, възцарила се в заведението, беше нарушена от един познат глас.

— СПРИ! — изкрещя Мелисанда.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук замръзна на мястото си, но не откъсваше очи от Николас Йори.

— Правиш ужасна грешка — продължи Мелисанда, стана на крака и се приближи към двамата мъже на бара.

— Само мръдни и си труп! — обърна се Найтхоук към Николас. После хвърли бърз поглед към Мелисанда. — Какво става, по дяволите?!

— Той не е Ибн бен Калид! — рече развълнувана тя.

— Може би ще ми кажеш, че Олигархията притежава холографското изображение на някой друг, а не на главатаря на бунтовниците, така ли? — продължи Найтхоук. — Това е един от най-старите номера на света. Нали чу Синеокия и Йори — и двамата признаха, че човекът е Ибн бен Калид!

— Нали ме нае заради дарбата, която притежавам — задъхано рече Мелисанда. — Защо сега я пренебрегваш, а не се вслушаш в това, което ти казвам?

Найтхоук извади оръжието си още преди Николас да разбере какво става и го насочи срещу своя противник.

— Сложи си ръцете на бара — заповяда той.

Николас се подчини.

Найтхоук внимателно го претърси, обезоръжи го и отстъпи назад.

— Готово — обърна се накрая към Мелисанда той. — Сега вече можеш да ми кажеш всичко. А аз си мислех, че не можеш да разчиташ емоциите на сините дракони.

— Така е, не мога.

— И не четеш мислите на другите?

— Не.

— Тогава откъде си сигурна, че този човек не е Ибн бен Калид? — настоя Найтхоук.

— Разбрах по това как реагира — обясни Мелисанда. — Когато Синеокия се обърна към него, сякаш е Ибн бен Калид, той едва не падна от изненада. После бързо схвана какво цели драконът и учудването му беше заменено от чувство за вяност и ликуване. Той на драго сърце би пожертвал живота си, за да защити Ибн бен Калид и да запази самоличността му в тайна. После, когато ти отложи стрелбата, за да размислиш, беше обзет от страх и разочарование.

— Има ли още нещо, някое друго чувство, което да си усетила в него? — попита Найтхоук.

Мелисанда смръщи вежди за миг, после вдигна очи към Найтхоук.

— Само още една подробност — цял куп смесени емоции, твърде силни и твърде противоречиви, за да мога да ги отделя една от друга. Това се случи, когато спомена името на Касандра Хил.

— Как мислиш, дали му е известно къде я държат?

— Знаеш, че мога да чета чувствата, а не мислите на хората — отвърна Мелисанда. — И представа нямам дали му е известно къде се намира тя.

— И за това съм ти благодарен — каза Найтхоук. — Сега се върни на мястото си. Аз ще го изведа оттук.

Жената се върна на масата. Когато минаваше покрай Синеокия, все още изправен край бара, той понечи да я последва.

— Ти не — спря го Найтхоук.

Синеокия го изгледа въпросително.

— На *мен* ли говориш?

— Домъкни си синия задник обратно при мен. Дължиш ми някои обяснения.

Драконът се приближи към Найтхоук.

— Аз просто се опитах да защитя моя водач — каза той без следа от страх в гласа. — Не съжалявам за нищо. Направих онова, което смятах за правилно и ако мога, пак ще го направя.

— Може и да не доживееш да го направиш отново — каза Найтхоук. — Лъжеш ме нагло в очите, още откакто се запознахме. Твоето увъртане можеше да причини смъртта на невинен човек.

— Николас Йори щеше да загине доброволно в името на нашата кауза. Мога само да му се възхищавам за неговия кураж.

— Хич не ме е грижа за твоята кауза. Искам да разбера къде се крие Ибн бен Калид.

— Убеден съм, че много искаш да го научиш — отвърна предизвикателно Синеокия. — Дори след като ме убиеш обаче, пак няма да знаеш къде е той.

— Може пък вместо теб да убия *него* — посочи към Николас Найтхоук.

— Преди две минути той с радост би умрял, за да запази живота на Ибн бен Калид — отговори драконът. — Убеден съм, че все още го желае. Хайде, действай!

— Възможно е да открия момичето и тя ще ми каже всичко.

Нито Синеокия, нито Николас отвърна нещо, но вниманието на Найтхоук беше концентрирано върху Мелисанда, която седеше на масата встрани от тяхната група. Тя подскочи, сякаш беше ужилена от оса.

— Тя е тук, на Силен, нали? — продължи Найтхоук, взрян в Николас.

— Не ти влиза в работата!

— Точно сега това е моята *най-важна и единствена работа* — отвърна Найтхоук. — Да не си укрил момичето при теб?

— Върви сам да провериш. Вече и думичка няма да чуеш от мен.

„Там е работата, че току-що ми каза най-важното. Щом ти е все едно дали ще претърсим дома ти, значи тя не е там. Въпреки това е някъде съвсем наблизо. Прекалено си нервен и се издаваш.“

Той обърна поглед към Синеокия.

— Ти знаеш къде е тя, нали?

— Защо просто не се върнеш на Делурос и не ни оставиш на мира? — каза драконът. — Мястото ти не е тук. Трябваше да пукнеш още преди век. Престани да ни се бъркаш в работата!

Найтхоук дълго и мълчаливо гледа мъжа и дракона пред себе си, после отклони очи към останалите в заведението.

— Добре тогава — каза високо. — Хайде всички вълн, барът е затворен!

Неколцина го изгледаха с любопитство.

— И по-бързо! — размаха оръжието си към тях Найтхоук.

Повечето станаха набързо и се втурнаха навън. Канфоритите и трима от хората обаче останаха.

— Ито, брой до трийсет и застреляй всеки, който още не се е изнесъл!

Киношита се изправи, извади оръжието си и се втренчи в клиентите, които все още се помайваха.

Канфоритите побързаха да се изнижат, последвани от хората.

— Сега ще ни кажеш ли какво става? — обърна се Киношита към Найтхоук, когато и последният посетител излезе от бара.

— Не исках да разсейват Мелисанда.

— От какво да ме разсейват?

— Нали каза, че когато има някой наблизо, неговите чувства ти пречат да четеш ясно емоциите на избрания обект?

— Да, но...

— Сега искам много силно да се концентрираш — продължи Найтхоук. — Способна ли си да разчетеш всички емоции, които не идват от мен? Например тези на Киношита, на Петкан или пък Йори?

— Нима мислиш, че тя е тук?!

Мелисанда почти сдъвка последните думи и политна назад, сякаш някой я е ударил.

— Знаем, че не е в дома му, а той просто реагира на предположението, нали така?

— Някой реагира — потвърди тя.

— Добре тогава, кажи ми какво долавяш у другите.

— Ще се опитам.

— Не си прави труда — дочу се зад тях женски глас.

Всички се обърнаха като по команда. Отпреде им стоеше стройна тъмнокоса жена на около трийсет години. Тя тъкмо прекрочваше през някакъв отвор в стената.

— Предполагам, че сте Касандра Хил — пръв се съвзе Найтхоук.

— Така е — отвърна тя.

— Добре ли се чувствате?

— Направо чудесно.

— Дошъл съм, за да...

— Знам защо сте дошъл — прекъсна го Касандра Хил. — Съжалявам, че сте си губили напразно времето, но аз не съм отвлечена от Ибн бен Калид. Тук съм по своя собствена воля.

— Ами искането за откуп?

— Ибн бен Калид намери добър начин да измъкне два милиона кредита от баща ми. Когато си решил да вдигаш бунт, си принуден да правиш такива неща.

— И вие не се опитахте да го спрете?

— Вече нищо не ме свързва с баща ми. Той е злодей и корумпиран човек. Надявам се Ибн бен Калид рано или късно да го изправи пред съда.

— Лошо, много лошо — намръщи се Найтхоук.

— Защо?

— Защото така или иначе ще ви върна при него.

— Но нали вече ви казах, аз не съм отвлечена — възкликна тя. — И доколкото познавам баща си, готова съм да се обзаложа, че той повече се интересува от смъртта на Ибн бен Калид, отколкото от моето освобождаване.

— Имате основание да мислите така — призна Найтхоук.

— Какво ви притеснява тогава?

— Съчувствам ви, но нямам никакъв избор.

— Напротив, можете да си тръгнете и да забравите, че някога сте ме виждали — отговори Касандра.

— Не е толкова просто — каза Найтхоук. — Животът на един много скъп за мен човек зависи от това дали ще ви върна обратно при баща ви.

— Но аз не искам да се връщам. — Тя кимна с глава към Мелисанда. — Можете да питате тая балатайска жена дали говоря истината.

Найтхоук се извърна към Мелисанда.

— Тя, разбира се, е искрена, нали?

— Не.

— Това е лъжа! — извика Касандра.

— Тя не иска да се връща — продължи Мелисанда. — И ненавижда баща си още от самото си раждане. Въпреки това в отговорите ѝ имаше голяма доза неискреност — бих го определила като умишлено заблуждаване.

— Щом открием Ибн бен Калид, ще разберем колко от казаното е било истина — каза Киношита.

Мелисанда отново политна назад, сякаш някой боксьор я беше уцелил с ръкавицата си в главата.

„Проклет да съм — помисли си Найтхоук. — Май всички парчета от пъзела най-сетне си отидоха по местата.“

— Мисля, че това би било загуба на време, нали така, мис Хил?
— рече Найтхоук.

Тя го изгледа студено.

— Не смятам, че от него ще научите нещо повече от това, което ви казах преди малко.

— Ще видим дали е така — закани се Киношита.

— Напротив, вече е ясно — обърна се към него Найтхоук.

— Това пък какво означава?! — ахна Киношита.

Найтхоук се втренчи в Касандра Хил.

— Вие ли ще им го кажете или оставяте това на мен?

— Преотстъпвам ви тази чест — гласеше отговорът.

— Какво трябва да ни кажеш? — не издържа Киношита.

— Касандра Хил е само едно от нейните имена — изрече бавно Найтхоук. После замълча, за да сгъсти още повече напрежението. — Можете да се запознаете с Ибн бен Калид!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти си луд! — извика Киношита.

— Аз ли съм луд? — повтори Найтхоук, после посочи Мелисанда. — Тогава питай *нея*!

— Той е прав — отвърна жената.

— Но в това няма никакъв смисъл!

— Напротив, няма нещо по-логично — каза Найтхоук. — Вече знаем, че ненавижда баща си до смърт. Можем да допуснем, че и той е корумпиран като всички останали политици, след като е платил на адвокатите да дадат ход на едно противозаконно деяние. Не стига това, ами финансира и моята мисия, а всички добре знаете каква е крайната ми цел — Найтхоук замълча. — Предполагам, че това продължава от много време насам. Ако като малка Касандра е била свидетел на всички негови незаконни действия, то тя има достатъчно данни, за да го атакува. И тъй като предпочита да не го прави открито по ред причини — от запазване анонимността на нейните източници на информация до съхраняване на собствения си живот — очевидно се нуждае от нова самоличност.

— Но Ибн бен Калид е *мъжко* име!

— Това само потвърждава факта, че умее да прикрива дирите си много по-добре, отколкото всеки друг от нас.

— Освен това Ибн бен Калид действа вече близо десет години — продължи да упорства Киношита, отказвайки да приеме, че е сгрешил. — Излиза, че тя е започнала всичко това още като малко девойче. Кой би последвал едно невръстно момиче в такава решителна битка?

— Ти май още нищо не си разбрал — прекъсна го Найтхоук. — Поразмисли спокойно, Исто, върни се назад във времето. Нали обиколихме надлъж и шир цялата Граница — колцина от последователите на Ибн бен Калид са се срещали с него лице в лице? Ето защо тяхното командване е построено върху толкова сложна система. Сигурно онези, които знаят, че Ибн бен Калид всъщност е Касандра Хил, се броят на пръстите на двете ръце.

— Деветнайсет, ако трябва да сме точни — обади се Касандра.

— Проклет да съм, ако разбирам нещо! — промърмори разколебан Киношита.

— Най-вероятно точно така ще стане — рече тя, после внезапно се обърна към Найтхоук. — И след като вече всичко е ясно, какво смятате да предприемете оттук нататък?

— Нищо, поне засега.

— Целта на нашата мисия е да я убием — намеси се Петкан.

— Я не се прави на глупак — рязко го прекъсна Найтхоук. — Мислиш ли, че тя би се разкрила, ако не е сигурна, че нямаме изход за бягство? — Той погледна Касандра. — Колко дула са насочени към нас точно в този момент?

— Осем — отвърна тя. После продължи: — Знам колко сте добър с оръжието, Перфектни убиецо. Но сега няма как да видите противника. Дори *вие* не бихте могли да ги застреляте всичките, преди някой от тях да пусне фаталния куршум.

Найтхоук внимателно огледа пустото заведение.

— Добре тогава, козовете са във вас. А сега какво?

— Какво ли? Сега двамата ще си поговорим.

— За какво?

— Какви са плановете ви, ако оцелеете след тази среща? — попита тя. — Платили са ви да върнете Касандра Хил на баща ѝ и да убиете Ибн бен Калид. Не можете да направите нито едно от двете.

Вместо отговор Найтхоук си сипа едно питие.

— Виж, това ще трябва да го пообмисля — каза накрая.

— Имате и друга възможност — подхвърли Касандра.

— Винаги има.

Тя огледа неговия екип.

— Всички останали — излезте и ни изчакайте навън. Искам да говоря на четири очи с Перфектния убиец.

Групата стана и се отпрати към вратата.

— Я чакайте малко — твърдо изрече тя. — Ей, ти, червеният!

Петкан се обърна.

— Остави оръжията си тук, на масата!

— Защо само аз? — попита хуманоидът.

— Защото ти нямам вяра. Прави каквото казах!

Петкан вдигна рамене с привидно безразличие и свали от себе си многобройните и разнообразни пистолети. Тръсна ги на масата и последва останалите.

— Май одобрявате постъпката ми — отбеляза Касандра, сядайки срещу Найтхоук.

— Правилно го избрахте. Той може да ни види сметката дори само като ни гледа.

— Тогава защо сте го наели?

— Ако не работеше за мен, щеше да ме преследва — отговори Найтхоук. — Така поне мога да го държа под око. Пък и...

Той замълча.

— Пък какво?

— Все пак не сме тръгнали на екскурзия, нали така? — продължи Джеферсън. — Той е много добър в работата си.

— Чух как е „работил“ на Целестра.

— Тогава си мислеше, че ме спасява — отговори Найтхоук. — Не мога да го виня за това.

— Можехте поне да го скастрилите за неправилна преценка на ситуацията.

Найтхоук разтърси глава.

— Това няма нищо общо с преценката. Той винаги ще намери добър претекст да избива хора. Този, с който номерът му мина пред мен, беше от най-добрите.

— Ами останалите? — продължи да разпитва Касандра. — Имате ли им доверие?

— Не се доверявам на никого. Важното е, че не се притеснявам да застана с гръб към тях.

— Казват, че Киношита бил наемник по Границата преди време.

— И аз така разбрах — отговори Найтхоук.

— Добър професионалист ли е?

— Сравнително добър е.

— Но не е Перфектния убиец, така ли?

— Не, не е — отвърна Найтхоук. — Определено не е Перфектния убиец. — Той я погледна втренчено. — Имате ли намерение скоро да ме запознаете с вашето предложение? Нещо взех да огладнявам.

— Какво предложение?

— Съвсем очевидно е — продължи той. — Искате да се присъединя към вашите хора и сега се чудите дали да го предложите само на мен или да включите и екипа ми.

— Е, поне не сте глупав, признавам го.

— Никога не съм твърдял, че съм глупав.

— Когато набедихте бедния Николас, че съм аз, доста се усъмних във вашата схватливост.

— Не разполагах с достатъчно информация — отвърна той. — Първия път, когато Мелисанда се изправи пред него, той беше мъртво пиян. След като усетих, че Синеокия ме води колкото се може по-далеч от Ибн бен Калид, предположих, че Йори е използвал алкохолното опиянение, за да затрудни проникването в неговите емоции. — Найтхоук неочаквано се усмихна. — Откъде бих могъл да предположа, че той изобщо не мисли?

— Николас е много по-умен, отколкото си мислите.

— Той искаше да умре заради вас, а вие пет пари не давате за това. Не бих казал, че това е убедително доказателство за голям ум.

— Не за мен — поправи го тя, — а за делото.

— Повечето укриватели на данъци са върли противници на управлението в Олигархията — саркастично заключи Найтхоук.

— Той е много повече от укривател на данъци.

— Е, щом вие го казвате.

Тя отново се втренчи в него.

— Ще ви попитам само още веднъж: какво ще правите, ако ви оставя жив?

— Още не съм решил.

— Сигурно ще се съгласите, че е най-разумно да ви убия още преди да сте стигнали до вратата.

— Съгласен съм — отвърна Найтхоук. — Но не съм съгласен, че ще можете да ме убиете преди аз да ви видя сметката.

— А защо изобщо е необходимо някой от нас двамата да умира? Особено ако това ще е от полза на такъв злодей като баща ми!

— Вече казах: нямам друг избор.

— Че кога и тези, които не са клонирани, са имали свободна воля?

Той впи поглед в нея.

— О, да, аз знам всичко за вас, Джеферсън Найтхоук — продължи тя. — Вие сте вторият клонинг на истинския Перфектен убиец. Бил сте създаден с единствената цел да ме върнете при баща ми.

— И да убия Ибн бен Калид.

— И да убиете Ибн бен Калид — съгласи се тя. — Но в момента се намирате на стотици хиляди светлинни години от своите създатели, които са на Делурос VIII. Каква власт имат над вас, та им се подчинявате дори сега? Защо просто не захвърлите всичко?

— Ако не ви отведе там, те няма да ми платят — отговори Найтхоук. — А ако не ми платят, първият Джеферсън Найтхоук ще бъде изваден от камерата за замразяване още преди да са открили лек против неговата болест. — Той помълча. — Аз убивам други хора, но не съм самоубиец.

— А според вас това би било самоубийство, така ли?

— Ние двамата сме едно.

— Колко пари са му необходими?

Найтхоук повдигна рамене.

— Три, четири, пет милиона кредита. Кой знае? Вече са близо до откриването на лекарството, но все още нищо няма черно на бяло.

Тя го загледа проникателно и отпи от питието, останало от Мелисанда.

— Какво ще кажете за десет милиона кредита?

— Обяснете по-подробно.

— Ще ми помогнете ли да сваля баща ми от власт, ако ви платя десет милиона кредита? — попита тя. — С тях ще могат да поддържат жив истинския Джеферсън Найтхоук още дълго време. А вие ще се биете на страната на една справедлива кауза.

— За мен е без значение на чия страна се бия — каза Найтхоук. — Но пък нямам никакво желание да ви убивам. Ако предложението е подплатено с намерение да бъде изпълнено, ще размисля.

— Доколкото ми е известно, едно време не ви е било безразлично на чия страна се биете — подхвана отново тя. — Проучих кариерата ви. Перфектния убиец е избил много хора и извънземни, но винаги е бил на страната на закона.

— Тогава се грижех само за един живот — отвърна с горчива усмивка той.

— Не можете да ме убедите, че не е останало нищо от предишните ви принципи — твърдо каза тя.

— Не ми е работа да ви убеждавам в каквото и да било — отговори Найтхоук. — *Вие* трябва да ме убедите да не ви убивам или пък да ви връщам на баща ви.

— Предложих ви десет милиона причини да не го правите.

— Добре, и къде са те?

— В сейфа на баща ми.

Найтхоук се обтегна на стола си и се замисли.

— Искате да кажете, че ако не успеем, няма да видя никакви пари, така ли?

— Казано накратко — да.

— При това може да минат месеци, докато съберете и подгответе силите си за атаката. Има сериозен риск те да се окажат значително по-малко на брой от противника.

— Него никой не може да го победи със сила. Само прикрито и с изненада имаме шанс за успех — довърши тя. — Налага се да се промъкнем с много внимателно подбран екип. — Тя направи пауза. — Ето защо ми е нужна вашата помощ. Както вече казах, проучих внимателно кариерата ви. Ще ми е необходим вашият опит.

— Въпреки това не можете да ми платите, докато не приключи операцията, при това успешно, така ли?

— Така е.

— Ще трябва да помисля — рече той. — Ако се провалим, вие ще отговаряте за смъртта на двама Перфектни убийци.

— Ако ви убия сега, пак ще е същото.

— Вярно — съгласи се той.

— Помислете и за още нещо — пак подхвана тя. — Ако приключите успешно мисията и се завърнете на Делурос, почти е сигурно, че те ще ви унищожат. Доста е неудобно наоколо да се скита някакъв клонинг, не е ли така? При това той би могъл да идентифицира онези, които са го създали.

— Това ми беше известно още от мига, в който се събудих на лабораторната маса — каза Джеферсън. — Затова нямах никакво намерение да се връщам в Олигархията.

— В сейфа на баща ми има достатъчно, за да се поддържа жив истинския Перфектен убиец и да ви се даде шанс за нов живот.

Той я гледаше, без да отговори нищо.

— Май започнахте да се разколебавате, а? — попита с усмивка тя.

— Просто *обмислям*.

И отново настана мълчание.

— Е? — настоя тя, когато мина известно време. — Все още ли обмисляте?

— Не, сега изчислявам.

— Милионите ли?

— Хората.

— Това не го разбрах.

— Ако ще ставаме партньори, трябва да си имаме доверие един на друг — започна Найтхоук. — Докато не се убедите, че мога да избия и осемте стрелци, макар да предпочитам да не го правя, няма да сте сигурна дали не бих се обърнал срещу вас при първа възможност. — Той огледа помещението. — Трима са зад двойното огледало, през което се вижда от другата страна. Има един зад вратата на гримьорната. Петият е зад картината, дето виси накриво на южната стена. Двама са на таванския етаж — той посочи нагоре, — тук и тук. Още не съм открил осмия.

— Вие сте наистина *добър* — каза тя с нескрито уважение. — Значи съм направила *добър* избор.

— Още не — каза той, продължавайки да оглежда помещението. После изведнъж се усмихна. — О, боже, аз съм истински тъпанар. Осмият си *ти!*

Тя отвърна на усмивката му, измъкна малък пистолет, прикрит под ръкава, и го остави на масата.

— Е, стискаме ли си ръцете?

— Да, мисля, че вече можем да го направим.

— Добре тогава — каза тя. — Ще обявя на хората си, че твоите приятели могат да се движат свободно.

— Накарай ги да държат по око червения извънземен — предупреди я Найтхоук. — Той не се интересува на коя страна се бие, важното е да има повод да избива хора.

Тя кимна с глава и протегна ръката си.

— Добре дошъл на страната на правата вяра, Перфектни убицецо.

— Правата вяра можеш да си я задържиш — отвърна той, поемайки малката ѝ ръка в своята. — Моли се само да си права за съдържанието на сейфа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече се здрачаваше. Екипът на Найтхоук отдавна се беше върнал в хотела, но той остана в „Синия дракон“. Над бара имаше апартамент и Касандра Хил го покани да вечерят там.

— Това място е декорирано с твърде изискан вкус, за да принадлежи на Синеокия — коментира Найтхоук, когато влезе в преддверието. — Имаш усет за изкуство.

— Можеш ли да познаеш някои от авторите на произведенията? — попита тя.

— Неколцина. Скулптурата на Мортия е прелестна.

— Поразена съм — възкликна тя. — Не съм предполагала, че човек с твоята професия може да има познания и вкус към изобразителното изкуство.

— Доста от мисиите ми бяха свързани именно с произведения на изкуството — трябваше да ги върна на техните законни собственици.

— Има разлика между това да връщаш откраднати произведения на изкуството и да ги изучаваш задълбочено и с интерес.

— Нима мислиш, че един наемник, който си изкарва хляба с убийства, не е способен да оцени и да се възхити от творенията на изкуството? — попита студено той.

— Ами... Аз...

— Позволи ми да ти обясня нещо — продължи той. — Когато животът ти постоянно виси на косъм, това изостря *всички* сетива — той замълча, загледан в скулптурата. — А осъзнаеш ли собствената си тленност, започваш да цениш всичко онова, което ще те надживее. Мортия е умрял преди близо едно хилядолетие, а хората все още се тълпят, за да видят творбите му.

— Не исках да те обидя — смутено промълви тя.

— Не си ме засегнала.

— Щом като се възхищаваш от произведенията на изкуството, вероятно ще оцениш онова, което ми доставя огромна радост и ме кара да се чувствам особено горда. Ела с мен — покани го Касандра.

Отведе го в голямо помещение, чиито стени бяха скрити зад високи до тавана лавици, отрупани с книги. Имаше ги с хиляди, подвързани с вкус, някои от тях с позлатени краища, други — с фино гравирани корици. Охлузените ръбове и измачканите страници свидетелстваха, че наистина се ползват като четиво, а не за украса.

Найтхоук застана в средата на стаята със скръстени ръце пред гърдите и остана дълго в тази поза. После се зае да изучава заглавията.

— Е, какво мислиш?

— Никога не съм виждал толкова много книги на едно място — отвърна той.

— Казвали са ми, че тук е имало много библиотеки като тази, преди да започнат да събират цели енциклопедии върху компютърни чипове с големината на нокът. — Тя посегна и свали една книга от лавицата. — На мен обаче ми харесват допира и мириса на книгите. Четенето изглежда някак неестествено, когато текстът е върху холоекран.

— Виждам, че имаш дори едно томче от Танбликст — отбеляза Найтхоук.

— Най-великият сред извънземните поети.

— Знам. Чел съм го.

— Скоро ли?

Той се усмихна.

— Преди близо век и половина.

Тя го изгледа втренчено и не каза нищо.

— Избери си няколко книги, които би искал да вземеш със себе си.

Найтхоук помълча, после поклати глава.

— Боя се да не стане нещо с тях — отвърна. — Но ако се задържим на Силен още известно време, ще се радвам да почета тук, в библиотеката.

— Винаги ще си добре дошъл. — Тя замълча. — Ти наистина си необикновена личност, Перфектни убицецо. Смятах за невъзможно да срещна някой наистина културен и образован човек с твоята професия.

— В професия като моята можеш да срещнеш всякакви хора — отвърна той. — Те са толкова много, колкото са и причините, подтикнали ги към такъв род занимание.

— Аз пък си мислех, че повечето от вас имат свръхразвито чувство за справедливост или пък особено влечение към смъртта — каза с лека усмивка тя.

— Вземи за пример Петкан — отговори Найтхоук. — Единственото му желание е да избива човешки същества. За него справедливостта няма никаква стойност. Съмнявам се изобщо да си дава сметка, че и той е смъртен като всички останали.

— Той не е човешко същество.

— Според теб те не могат ли да смятат?

— При тях действат различни подбуди.

— Така ли? — възкликна Найтхоук. — Един друг извънземен обаче беше готов да даде мило и драго, само и само да ме отдалечи от теб. А когато най-сетне попаднах в дирите ти, щеше да пожертва своя живот и този на Йори, при това без да му мигне окото, но за нищо на света не би издал твоята тайна.

— Това е Синеокия. Той е един от нас.

— Аз пък си мислех, че е извънземен.

Тя въздъхна.

— Прав си. Преди малко се държах точно като онези, срещу които съм се борила цял живот.

— Имаш ли нещо против да ми разкажеш малко повече за онова, срещу което се бориш? — предложи Найтхоук.

— С радост — отвърна тя. — Нека по-напред сервирам вечерята обаче.

— Нима умееш и да готвиш?

— Само когато не мога да се измъкна от това — отговори Касандра. — Но тази вечер готвачът е Николас.

— Заедно ли живеете? — попита Найтхоук.

— Живея *сама* — остро отвърна тя. — Николас просто обича да готви.

— Винаги съм си мислел, че някой ден ще науча и това.

— Да готвиш ли?

Той кимна.

— Когато се налага дълго време да сновеш между разни непознати светове, изведнъж хубавата и лесносмилаема храна се оказва нещо много важно. — Той се усмихна. — Особено пък когато животът ти зависи от това да си в добра форма.

— Никога не съм се замисляла за това.

— Ако дълго време живееш в нелегалност и на теб ще ти дойде до главата — увери я той.

— Може и така да е.

— Сега май е време да ми разкажеш как стигна дотук — припомни ѝ Нйтхоук.

— Баща ми е причината — започна тя. — Той е най-корумпираното човешко същество.

— Мисля, че всяко момиче има период на подобно отношение към баща си. Някои обаче с възрастта го преодоляват. Защо стана така, че ти не се отърва от омразата към своя родител?

— Защото в моя случай това не е просто фантазия. Чувала съм баща ми да заповядва убийството на негови политически опоненти или твърде амбициозни сътрудници и подчинени. Изнудваше и взимаше подкупи от всеки, желаещ да работи с планетарното правителство. Облагаше с такса всеки космически превозвач, който искаше док на нашите космодруми. За него имаше предвиден определен процент от всяка сключена сделка.

Тя спря, за да си поеме дъх. Нйтхоук забеляза, че страните ѝ горят от възбуда. След миг храната беше сервирана и те седнаха на масата.

— Беше особено жесток към извънземното население. Именно той въведе практиката да бъдат задържани без съд и присъда. Всеки извънземен, убил човек, биваше унищожаван по бързата процедура. Глобата за човек, убил извънземен, стигаше най-много двеста кредита. — Тя изкриви лице при този спомен. — Ето защо реших, че трябва да бъде свален от власт. За да отвлека вниманието му, измислих легендата за Ибн бен Калид. Започнах да събирам около себе си хора и извънземни, които копнееха да видят крушението на Касиус Хил.

— Твърди се, че броят ви надхвърля милион — вметна Нйтхоук. — Това е доста внушителна сила.

— Цифрата е доста раздута, само за да го сплашим. Дявол да го вземе, ако имах на разположение милион бойци, досега да съм го нападнала.

— И щеше да загубиш.

— Какво искаш да кажеш? — разгорещено попита тя.

— Неговата армия наброява четири милиона боеспособни мъже, освен това около трийсет хиляди бойни кораба. Не би могла да го сваляш от власт само с един милион войници. Нито с три милиона, нито с десет милиона.

— Ще победим, ако правдата е на наша страна.

— Аз не съм историк, но от скромните си наблюдения съм стигнал до извода, че Бог е винаги на страната на онези, които имат повече войска и са по-добре въоръжени.

— Да не би да твърдиш, че той е непоклатим? — припряно го прекъсна тя. — Всяка година някъде по света пада по един тиранин.

— Погрешно ме разбра — отвърна той. — Казвам, че не можеш да постигнеш успех, ако го атакуваш с десетократно по-малобройна от неговата армия.

— Тогава какво предлагаш?

Той я изгледа мълчаливо.

— Не мисля, че моето положение позволява да предлагам каквото и да било. Забрави ли — ти си шефът тук.

— Ами ако ти докажа, че той е дори по-голям злодей, отколкото ти го описах? — попита тя.

— Вярвам ти.

— И въпреки това твърдиш, че му дължиш лоялност и подчинение?

— Нито съдя онези, които преследвам, нито тези, които са ме наели.

— Може би вече е дошло време да започнеш.

Той повдигна рамене.

— Сигурно е така — съгласи се. — Можем да го обсъдим, докато вечеряме.

— Какво има да се обсъжда — отреза го тя. — Или си с мен, или против мен. А както е в твоя случай — или се присъединяваш към нас, или се опитваш да ме върнеш обратно.

— Изобщо не е толкова просто.

— Напротив, точно така е.

— *Изобщо не е просто* — натърти той. — Аз те харесвам. Уважавам хората, които имат морални принципи и все още четат книги. Ти си умна, схватлива и си успяла да убедиш мнозина да те

последват в твоята битка. Вярвам на всяка твоя дума за баща ти и ненавиждам онези, които се възползват от слабостта на хората.

— Е, какво тогава?

— На разстояние половин галактика оттук, на Делурос VIII, се намира една зала с камери за замразяване, скрита близо миля под повърхността на планетата. В нея има над хиляда мъже и жени. Повечето от тях са болни от някоя неизлечима болест и чакат откриване на лек срещу нея. Неколцина са престъпници, излежаващи срока до изпълнение на смъртното им наказание. Голяма част от замразените просто не харесват правителството и икономиката и чакат по-добри времена, за да изкарат остатъка от живота си. Разказвали са ми за един ботаник, открил растение, което цъфти веднъж на триста години. Искал да доживее да го види разцъфтяло. — Найтхоук взе хапка от блюдото си, дъвка я дълго и замислено, клатейки одобрително глава. — Всички тези мъже и жени обаче имат нещо общо помежду си — те са баснословно богати — продължи след малко той. — Достатъчно богати, за да си позволят огромните разходи по поддържането на техните камери за замразяване. Сред тях има само един, който не може да плати престоя, докато се открие лек за болестта му. Неговото име е Джеферсън Найтхоук. Той не ми е баща, нито брат близък. Това съм *самият аз*. Затова не мога да го предам.

— Разбирам.

— Както вече ти казах, нищо не е толкова просто, колкото изглежда на пръв поглед — продължи той с горчива усмивка. — Ако не те върна при баща ти, той няма да ми плати. Ако не получа парите, моят оригинал — човекът, който е Перфектния убиец и ми даде своето тяло и спомени, за да продължи живота му — ще трябва да умре. Няма да позволя това да се случи.

— И независимо от отношението си към мен и към моя баща, все пак ще се опиташ да ме върнеш, така ли?

— „Ще се опиташ“ не е точният израз. Реша ли да те върна, значи ще го сторя наистина.

— Но не и без съпротива от моя страна — зарече се тя.

— Това би трябвало да се очаква.

— Дори Перфектния убиец може да умре.

— Аз съм живо доказателство за думите ти — отговори Найтхоук. — Или по-скоро моят оригинал е умиращо доказателство за

тях.

— В такъв случай жребият е хвърлен! — възкликна Касандра. — Имаш намерение да похапнеш хубава храна, да почетеш някоя увлекателна книга и после да ме върнеш обратно на баща ми?!

— Винаги има повече от един изход — спокойно отвърна Найтхоук. — Мисля, че можем да обсъдим няколко от възможностите.

— Нямам търпение да ги чуя — оживи се тя. — Какво си намислил?

— Добре ли е подплатен баща ти?

— Моля?!

— Казваш, че държи десет милиона кредита в сейфа си. Това само догадка ли е или го *знаеш със сигурност?*

— Защо питаш?

— Защото десет милиона са достатъчни да се поддържа живота на истинския Найтхоук и ще останат средства дори за моето лечение. Ако намерят лек против аплазията, разбира се.

— Има ги, че и повече — решително отсече тя.

— Ако ти помогна да го свалиш от власт ще искам тези пари като отплата за услугите си.

— Нали вече каза, че Перикъл V е непревземаема. Тогава как моето обещание би променило решението ти?

— Точните ми думи бяха, че едномилionна армия не може да свали баща ти от власт — подчерта той. — Никога не съм твърдял, че не съществуват други начини за неговото детрониране.

— И какви са те?

— Най-простият от всички е да го примаим някъде, където ще е слаб и уязвим, и да го убием — започна Найтхоук. После си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. — Ако това не стане, ще опитаме по по-трудния начин.

— Добре тогава, господин Найтхоук — съгласи се тя. — Казвай какъв е трудният начин.

— Аз и моите хора отиваме на Перикъл V — отвърна той. — Събрал съм ги с намерението да убия един единствен човек. Значи задачата не се е променила. Само дето човекът вече не е Ибн бен Калид, а Касиус Хил.

Тя го загледа втренчено.

— Възхищавам се на твоята самоувереност.

— Екипът е сформиран със строго определена цел. Те не са много за гледане, нито се разбират кой знае колко помежду си, но всеки от тях е дяволски добър в своята работа. — Той довърши вечерята и бутна чинията настрана. — Все пак е много по-лесно да го примамиш някъде, където няма да го охраняват хората му.

— И как ще постигнеш това?

— Няма да е много трудно — отвърна Найтхоук. — Все още имам с какво да го подлъжа.

— Какво е то?

— Ти.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Касандра вдигна глава от книгата, която четеше.

— Ето те пак.

— На тази малка мръсна топка земя човек няма кой знае какъв избор — отвърна Нйтхоук, докато влизаше в апартамента. — При теб поне има книги.

Тя остави томчето на масата и се загледа в него.

— Аз имам и армия, която също е на твое разположение.

Той поклати глава.

— Там няма никакъв ред и дисциплина. — Той замълча. — Пак ти повтарям — не можеш да нападнеш добре въоръжена и обучена войска с тая разпасана команда. Обзалагам се, че войската ти гъмжи от шпиони на твоя баща, които са готови да му предадат всяка твоя заповед. Освен това има и още нещо.

— О, така ли?

— Само Синеокия, Йори и още една шепа хора знаят, че ти си Касандра Хил. Ако разберат и останалите, животът ти няма да струва пукната пара. Половината ще помислят, че митът за Ибн бен Калид е измислен от баща ти, за да разкрие кой заговорници против него.

— Аз ще им обясня всичко.

— Не забравяй, че се намираме на Границата. Тук е пълно с такива, които едва ли ще дочакат обясненията ти.

— Грещиш — твърдо рече тя. — Това са *моите* хора. Те са предани до смърт на делото.

— Да се надяваме, че никога няма да разберем със сигурност докъде стига тяхната преданост. Най-добре е да ги поставим пред свършен факт.

— И кога смяташ да го направиш? — попита тя.

— Съвсем скоро — отговори Нйтхоук.

Тя го изгледа раздразнено.

— Нали ти е ясно, че през това време неговата армия нито ще стане по-малка, нито властта му ще отслабне.

— Знам това, но не е минало достатъчно време, за да му представя резултата от работата си. Ако прекалено бързо открия Касандра Хил и Ибн бен Калид, той ще заподозре, че има нещо гнило.

— Как може да си сигурен — та ти дори не го познаваш! — възкликна Касандра.

— Това не ми пречи да знам, че подозира всеки и е наясно, че е заобиколен от врагове.

Жената кимна с глава.

— Те са навсякъде около него.

Найтхоук се приближи към лавицата и започна да оглежда заглавията. Извади няколко книги, прелисти ги и отново ги върна по местата им.

— Твърде много измислици и фантазия има тук — каза накрая.

— Не те разбирам...

— Ти искаш да си лидер — продължи той, — затова трябва да четеш книги за политика и стратегия на управлението. Чети дори Макиавели ако щеш. А почти цялата ти библиотека е натъпкана с фантастика. — Той изкриви презрително лице. — Напълно излишна и ненужна литература.

— От нея може да се научи много за хората.

— Пълна е с лъжи.

— Сюжетите са измислени, но останалото е истина. Поне повечето от написаното в моите книги...

— Ти искаш да предвождаш останалите — натърти той. — Как една измислена история за личности, които никога не са съществували, може да те научи какво мислят хората около теб?!

— Това е много странно — рече разсеяно тя.

— Кое?

— Мислех, че именно хладнокръвен убиец като теб ще иска понякога да избяга в измисления свят на фантастиката.

— Аз?! Че защо?

— Защото тя е като противовес на ужаса и мъката в твоята професия.

— Аз съм наемник и ловец на глави — гордо обяви Найтхоук. — Никога не съм бил престъпник извън закона.

— Как трябва да тълкувам това?

— В професията ми няма нищо ужасно — обясни той. — Просто предавах престъпниците в ръцете на закона. Имало е случаи, когато съм изпитвал истинско задоволство от добре свършената работа.

— Чувствал си удовлетворение от това да убиваш хора?!

— Едва ли може да се сравнява с удоволствието, което ще почувстваш от смъртта на баща си.

— Това е нещо различно — отвърна тя. — То е лична вражда.

— Нима искаш да ме убедиш, че си събрала цяла армия, само за да решиш един семеен спор? — попита той.

— Не, разбира се, че не. Те са все унижени и онеправдани хора.

— А ти си техният водач.

— Може и така да се каже.

— В такъв случай аз съм нещо като длъжностно лице, което защитава правата на избитите срещу престъпниците, за чиито глави е обявена награда.

Той очакваше да последва избухване, но вместо това тя отметна глава и се разсмя.

— Ти си наистина изключително интелигентен човек.

— Благодаря за признанието.

— Само си губиш таланта с тази професия.

— Аз обаче не мисля така — отвърна той. — Има много умни хора. Но Перфектния убиец е само един.

— Сигурно е така.

— Сигурно ли?! — повтори той.

— Ами оригиналът — онзи човек, чийто клонинг си ти.

— Вече ти казах — той е замразен, докато не бъде открито лечение срещу аплазията.

Тя изкриви лице.

— Не беше ми казал, че е болен от аплазия. Има ли вероятност и ти да се разболееш от същото?

— Дори нещо повече от вероятност — каза той. — Аз вече съм я пипнал.

Тя започна внимателно да изучава лицето му, търсейки някакви признаци на заболяването.

— Сега е в много ранен стадий — продължи Найтхоук. — Няма да проличи още година-две.

— Това наистина е ужасна смърт! — възкликна тя, потръпвайки от отвращение. — Кожата постепенно се свлича и накрая тялото е изложено на толкова много инфекции и зарази, че не може да се пребори с тях.

— Аз лично нямам намерение да умирам.

— Никой не планира предварително смъртта си. Но в края на краищата ние всички си отиваме от този свят.

— Позволи ми да се поправя тогава. Аз нямам намерение да умра от *аплазия*. Всеки момент учените ще открият лечение срещу нея. Ето защо съм тук — да спечеля достатъчно, за да запазя живота на оригиналния Перфектен убиец и в най-добрия случай да излекувам себе си. — Той замълча. — За моето лечение обаче ще трябват допълнителни средства.

— Ще ги имаш — отговори Касандра. После се замисли. — Сигурно никак няма да ти е лесно да се срещнеш с него, когато и двамата бъдете излекувани.

— Не смятам да го правя.

— Да се поддаваш на емоциите ли?

— Не, да се срещам с него.

— Защо?

— Честно казано, още не знам — призна той. — Просто имам чувството, че двамата никога не трябва да се виждаме. Мисля, че би било чисто безумие да се срещнеш със самия себе си. Убеден съм, че при тази среща нито времето ще спре, нито Вселената ще се взриви, но все пак ще направя всичко възможно да я избегна.

— Няма ли да му дадеш шанс поне да ти благодари?

— Не е необходимо — отвърна Найтхоук и когато видя учуденото ѝ изражение, продължи: — Нали не благодариш на самия себе си, когато си миеш зъбите или превързваш раната си? Той — това съм аз, аз — това е той. Просто ще направя всичко възможно да съхраня *себе си*.

— Сигурно имаш твърде интересни кошмари нощно време.

— Понякога — призна той.

— Тогава какво още би могло да те притесни?

— Обикновено хората задават този тип въпроси на жени с дарбата на Мелисанда — отвърна с усмивка Найтхоук.

— Питам те сериозно.

Той повдигна рамене.

— Наистина нямам представа. Сама знаеш, че човек не се замисля много по този въпрос. Сигурно притежавам някаква особена черта да се освобождавам от такова бреме.

— Откъде пък може да знаеш, че имаш подобна способност. Да не си убил вашия иконом, когато си бил тригодишен?

— Сигурно бих го направил, ако имаше такъв в семейството — рече той с усмивка.

— Не си много любезен.

— Това все пак е *неговият* живот, а аз не съм сигурен дали би желал да отговаря на такива въпроси.

— Нали каза, че притежаваш всички негови спомени — попита тя. — Значи това е и *твоят* живот.

— Тези спомени са негови, не мои — отвърна Найтхоук. — Той има пълни права над тях.

— Не съм срещала досега човек като теб.

— Ще приема това като комплимент.

Тя отново потъна в мълчание, а той се задълбочи в заглавията на книгите. Задържа поглед върху едно от тях, после на друго и най-накрая измъкна тънко томче.

— Какво си избра? — попита тя.

— Танбликст — отвърна мъжът.

— Това са събрани стихотворения — отбеляза Касандра, — и са в оригинал на канфорийски.

— Разбирам този език и мога да чета на него.

— Ти продължаваш да ме изненадаваш — възкликна жената.

— В миналото работих доста време с канфорийци — обясни той. — Те стават много по-сговорчиви, ако си направиш труда да научиш езика им.

— Въпреки закона, който повелява задължителното научаване на терански или снабдяването с автоматичен синхронен преводач? — учуди се тя.

— Точно напук на закона.

— Правилно — одобри тя. — Напълно съм съгласна с това.

— Разбира се, че ще го одобриш. Ти си Ибн бен Калид.

— Само в случаите, когато не съм Касандра Хил.

Той се усмихна.

— Аз поне постоянно съм си Джеферсън Найтхоук, макар и не винаги да знам *точно кой* Джеферсън Найтхоук представлявам в действителност.

Тя отново се разсмя.

— За бога, ти си всичко, което най-малко съм очаквала от Перфектния убиец!

— Още не си видяла Перфектния убиец. Само Найтхоук.

— Не е ли все едно?

— Не — отговори той. — Аз винаги съм Найтхоук. А ставам Перфектния убиец само тогава, когато се налага.

— С тези наши различни самоличности съм изненадана, че стаята все още не гъмжи от народ — отбеляза Касандра.

Той ѝ се усмихна.

— Ти си наистина свестен човек, Хил. Радвам се, че вече съм на твоя страна, а не работя за баща ти.

— Поласкана съм, че мислиш така.

Найтхоук промърмори нещо, което тя не успя да разбере.

— Би ли повторил последното.

Той го направи.

— Това пък какво беше?

— Compliment — отговори Найтхоук.

— На канфорийски ли?

— Не, лодинитски.

— И лодинитски ли говориш?

— Малко.

— Твоите дарби и способности са безкрайни.

— Поне се опитвам да бъда всестранно надарена личност — отговори той. — По ирония на съдбата обаче ще ме запомнят само с един от талантите ми.

— Само че с него може да се обезглави цяла империя — отбеляза тя.

Той отрицателно разтърси глава.

— Империи не се рушат, само защото техните императори са смъртни и често биват убивани. Винаги ще се намери някой, който изгаря от желание да заеме мястото на владетеля. Когато настъпи упадък, той е поради липса на друг изход, а управляващите са твърде корумпирани, за да го предотвратят.

— Значи мислиш, че малката империя на баща ми е на път да се сгромоляса?

— Може и да е, може и да не е — отговори Найтхоук. — Зависи на какъв етап от развитието си е. Аз лично ще съм удовлетворен, ако има достатъчно пари да продължа живота на моя предшественик.

— Казах ти, има дори повече.

— Ще видим.

— Не ми ли вярваш?

— Това няма нищо общо с теб. Просто нямам вяра на никого. Никога. Именно затова доживях до шейсет и една.

— Не изглеждаш на толкова.

Той се усмихна горчиво.

— Част от мен е на тази възраст.

— Тази част няма да стане нито по-млада, нито по-здрава — каза тя. — След колко време имаш намерение да се свържеш с баща ми?

— След няколко седмици, може и месец.

— Това е много време. Мога да събера армията си за по-малко от две седмици.

— Вече неведнъж казах — твоята армия не ми е нужна.

— Помня какво ми каза. Въпреки това напомням, че са ми верни и жадуват да се хвърлят в атака. Все ще намериш начин да ги използваш.

— Те са само пушечно месо, а аз съм наемник, не генерал. Не са ми нужни.

— Но...

— Щом толкова искаш да ги използвам — прекъсна я той, — тогава ги събери, но го направи шумно и пред очите на всички. Нега сборен пункт бъде някой от световите, който е на половината път до Границата. Може и да примамам няколко от дивизиите на баща ти и да ги държим под око. Това би улеснило бягството ми, ако приемем, че *доживея* да направя опит за бягство. — Той помълча. — Нека преди да припомним до трудния начин обаче най-напред проверим дали баща ти е достатъчно плиткоумен, за да дойде тук сам.

— Ще дойде — увери го тя.

— Не залагай всичко на тази карта — охлади ентузиазма ѝ Найтхоук. — Той нямаше да е това, което е, ако е глупав и доверчив.

— Дал е луди пари за твоето създаване, само и само да ме спаси — отговори тя. — Естествено, че ще дойде. Напълно излишно е да се бавим и да изчакваме.

— Толкова дълго си чакала да го пипнеш — прекъсна я Найтхоук, — че може да потърпиш още седмица-две.

— Не — отсече тя, — крайно време е да действаме!

— Сигурна ли си?

— Познавам го по-добре от теб.

„Може и да си била по-близо до него и да го познаваш лично, но аз зная как действат такъв тип хора и имам лошо предчувствие за онова, което има да става.“

— Добре тогава — каза гласно Найтхоук, — ще се свържа с него още този следобед.

— Хубаво — с облекчение въздъхна тя. — Тогава можеш да ми направиш още една услуга.

— Не съм по услугите.

— Едва ли ще имаш нещо против тази — увери го Касандра.

— Виж ти, и каква е тя?

— Сипи по едно и на двамата, после ми преведи любимите си стихове от Танбликст.

— Томчето с преводи е на лавицата точно пред теб — каза Найтхоук. После пристъпи до бара, избра отлежал трийсет и една годишен цинянски коняк, напълни две чаши и й подаде едната.

— Искам да ги чуя в *твой* превод.

— Наистина ли?

Тя кимна с глава.

— Харесва ми да слушам гласа ти. Сигурно защото още не съм чула да ме заплашваш със смърт.

Той я изгледа продължително и не отговори нищо. Най-накрая отпи глътка от питието си и само миг по-късно рецитираше едно тристишие със сложна ритмика, в което се говореше за невероятните отблясъци по залез слънце на Канфор VII.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Ито Киношита влезе в бара, Найтхоук седеше на една маса и поклащаше чашата с питие, обмисляйки какво да каже на Касиус Хил, когато се свърже с него. Киношита се настани до него.

— Какво става? — попита Найтхоук.

— Аз очаквах *ти* да ми кажеш — отвърна другият. — Вече четвърти ден седим и бездействаме, надявайки се, че най-после ще се захванем с нещо. — Той си поръча бира и отпи здрава глътка, когато му я сервираха. — Страхувам се, че Петкан ще вдигне във въздуха целия град, само за да си намери занимание.

— Скоро ще има работа за него.

— А за останалите? — попита с интерес Киношита.

— Толкова ли ти се иска да стреляш по хората? — попита на свой ред Найтхоук.

— Ще ми се да не се чувствам излишен и безполезен. Всички се чувстваме така. Не си забравил защо ни събра, нали?... Е, открихме кой е Ибн бен Калид, все още ли следваме първоначалния план?

— Сега служим на друга, по-голяма цел.

— Ще ме осветлиш ли за тази промяна?

— Скоро и това ще стане — каза Найтхоук. — Най-напред обаче трябва да говоря с бащата на Касандра Хил.

— С Касиус Хил? — остро попита Киношита.

— Точно така.

— Нима мислиш да му я върнеш?

Найтхоук поклати глава.

— Ако нещата бяха толкова прости, нямаше да имам нужда от теб и останалите.

— Но нали той те нае!

— Убеден съм, че се ласкае да мисли така — отговори Найтхоук.
— Нямам намерение да го лишавам от тази илюзия.

Киношита го изгледа дълго и мълчаливо.

— Минал си на нейна страна, така ли?

— Може и така да се каже.

— В такъв случай — започна Киношита, палейки алтарианска пура, която не изпускаше дим, — не виждам нищо сложно. Или си с нея, или си против нея.

— Нищо не е толкова просто, колкото изглежда — поправи го Найтхоук.

— Какво си намислил този път?

— Имам намерение да го примамя тук, на Силен. В най-добрия случай той ще носи със себе си цяла торба пари — спокойно рече Найтхоук. — Ако дойде, ще го убия.

— Това е някаква шега, нали?

— Никога не се шегувам с работата си.

— И си въобразяваш, че ще пристигне сам, придружен от един-двама телохранители? — изсумтя Киношита. — За бога, та той ще домъкне със себе си цяла армия и няма да си подаде носа от кораба, докато не претърсят и завардят всяко кътче от тая проклета планета!

— Друго не може и да се очаква от човек като Касиус Хил, задържал се толкова дълго на власт — съгласи се Найтхоук.

— Е, и какво смяташ да правиш в такъв случай?

— Ще го попитам дали носи парите, а Мелисанда ще разбере дали лъже или казва истината. Ако откупът е с него и той го остави в кораба, тогава съм сигурен, че Петкан ще измисли нещо, с което да помете по-голямата част от антуража му и да блокира двигателите на кораба като в същото време запази съдържанието му непокътнато.

— Ако той наистина носи парите със себе си?

— Тогава ние с теб и Синеокия ще намерим начин да го освободим от тях.

Киношита щракна с пръсти.

— Просто така?

— Да, просто така.

— Само че ти не вярваш в сложни кроежи, които биха отнели много време, нали?

— Колкото по-сложен е един план, толкова по-големи са шансовете той да се провали — отговори Найтхоук. — Същото е като при превозните средства — колкото повече части има двигателната система, толкова по-вероятно е да те оставят насред път. — Той

внезапно отрони тежка въздишка. — За съжаление Хил е една от онези части, без която не можем. Ето затова се безпокоя.

— Нещо не схванах мисълта ти.

— Ако атакувам неговия главен щаб, па макар и с малобройната си команда от пет бойци, ще владее положението. Аз ще решавам кога да нападнем, как да се промъкнем вътре, кога да използваме сила, кога да се оттеглим, независимо дали мисията е била успешна или сме се провалили. Но ако вместо това той дойде тук с хората си, независимо колко малко са те, има голям риск да провали и най-внимателно обмисления план.

— На мен пък ми се струва, че ще запазим живота на много хора, ако той дойде при нас.

— Може и да си прав.

— Някой казвал ли ти е, че не си най-приказливият човек на света?

— Ти например — отговори Найтхоук. — Натякваш ми го всеки път, когато останем сами на борда на кораба.

— Е, значи съм бил прав.

— Сигурно. А сега ще те помоля за една услуга.

— Казвай!

— Предай на Петкан да се приготви за тръгване.

— Само на него ли?

— И на Мелисанда.

— Сега пък аз съм обезпокоен — продължи Киношита. — Мислех, че Хил идва тук, на Силен.

— Така ще гласи моята покана. Ако се придържа към нея, всичко ще е наред. Ако ли пък не — искам те да са готови на Перикъл V.

— Само те ли? — натърти Киношита, опитвайки се да прикрие обидата в гласа си.

— Тяхната задача ще е да преговарят — отвърна Найтхоук. — Нямам намерение да воювам. Поне засега.

— Защо избра точно тях, а не Синеокия например... Или пък мен?

— Мелисанда ще ми каже дали Хил крие нещо, а Петкан ще взриви тая проклетата планета, ако ме убият. Вие със Синеокия сте ми нужни за друго.

— Честна дума?

— Честна дума. — Найтхоук посочи към вратата. — Като това да откриеш онези двамата например.

Киношита изпи на един дъх остатъка от питието си и се отправи към изхода. Когато стигна прага обаче, отново се извърна към Найтхоук.

— Моля се на Всевишния да знаеш с какво се захващаш — каза той. — Сега държим в едно и момичето, и Ибн бен Калид. *Нали точно за това дойдохме тук?!*

— Тук сме, за да осигурим бъдещето на Перфектния убиец — отговори Найтхоук. — И тъй като аз съм негова сянка, значи най-добре мога да реша как ще постигнем това.

— Спор няма. Само се чудех дали си наясно коя е нашата главна задача. Тази жена е опасно привлекателна, а ти все пак си само на няколко месеца.

Найтхоук почука с пръст по слепоочието си.

— Тук съм на шейсет и една — отвърна, после тупна с длан по гърдите си. — А на всички останали места съм трийсет и осем годишен. Ако си губех ума по всяка срещната жена, както е било с предишния клонинг, трябваше да се промъквам в леглото на Мелисанда всяка нощ.

Киношита се втренчи продължително в него, после се извърна и излезе, мърморейки нещо под нос. Найтхоук го проследи с поглед, докато не се изгуби от очите му, после си допи питието, стана и пое към транскосмическия предавател на Касандра.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Ти по-добре не стой тук — каза Найтхоук, настанявайки се пред камерата на видеопредавателя. — Ако те зърне, ще е много трудно да му обясня защо трябва да идва чак дотук с откупа.

Касандра кимна с глава.

— Добре. Но, Джеферсън...

— Какво?

— Бъди *много* внимателен. Едва ли си даваш сметка каква заплаха е той.

— И друг път съм срещал опасни хора — отговори мъжът.

— Били са опасни, защото са имали оръжие. Той е по-страшен от тях, защото *плаща* за това оръжие.

— Разбрах. А сега си върви!

Щом вратата хлопна зад нея, той се свърза с имението на губернатора на Перикъл V.

— Име — изляя брататият секретар от другия край на Вселената.

— Джеферсън Найтхоук.

— Откъде предавате?

— От Силен IV.

— Цел на връзката?

— Искам да говоря с Касиус Хил.

— Изключено.

— Ти само му кажи кой се обажда, синко — продължи невъзмутимо Найтхоук. — Обзалагам се, че иска да чуе какво имам да му казвам.

— Наредено ми е да не го прекъсвам, г-н Найтхоук — отвърна секретарят.

— Сам решавай тогава — сви рамене Найтхоук. — Но помни, че съм те предупредил, когато те уволни задето не си ни свързал.

Секретарят се втренчи нервно в холограмата на Найтхоук.

— И за какво точно искате да говорите с губернатор Хил?

— Не е твоя работа — отговори Найтхоук. — Ти просто му предай, че го търся.

— Все пак ще трябва да му предам *още нещо* освен името ви! — избухна секретарят.

— С това подписа смъртната си присъда — пророни Найтхоук и посегна да прекъсне връзката.

— *Чакайте!* — изкрещя панически секретарят.

Найтхоук застина неподвижен.

— Ще видя какво мога да направя за вас. Моля, изчакайте!

Екранът остана празен цяла минута, после на мястото на секретаря се появи сивокос мъж на около петдесет и пет, със стоманеносиви очи и дълбоко изрязани бръчки, които браздяха цялото му лице от челото чак до челюстта.

— Г-н Найтхоук — започна той, — най-после се срещнахме. — Пушеше пура от Ню Кентъки, изпълвайки въздуха около себе си с облаци дим. — Моля да извините глупостта на моя секретар.

— Вината не е негова — отвърна Найтхоук. — Той не подозира кой всъщност съм аз.

— Въпреки това ще го уволня.

Найтхоук сви рамене.

— Правете каквото смятате за необходимо, това не ми влиза в работата.

— Добре.

— Кое е добре?

— Аз не ви се меся и не бих искал вие да си пъхате носа в моите дела — отговори Хил.

— Това не представлява проблем за мен — каза Найтхоук. — Вашата работа изобщо не ме интересува.

— Чудесно, а сега нека поговорим за *вашата* работа. Предполагам това е причината да се свържете с мен.

— Точно така.

— Е? Успяхте ли да го откриете?

Найтхоук кимна с глава.

— И нея също.

— Естествено. Щом откриеш *него*, неизбежно се натъкваш и на *нея* — продължи Хил. После дълго само пускаше облаци дим, замислен и мълчалив. — Той мъртъв ли е?

— Не.

— По дяволите! — още един облак дим. — Мислех, че са ви предали заповедта да го убиеете. Защо се провалихте?

— Беше ми заповядано да върна дъщеря ви здрава и невредима — отговори Найтхоук. — Предположих, че това е по-важната част от задачата.

— Никога нищо не предполагайте, дявол го взел! — гневно извика Хил. — Добре де, къде са те сега?

— Недалеч оттук.

— На какво разстояние?

— Едва ли държите да ви кажа точно колко. Да не забравяме, че разговорът може да се наблюдава или подслушва.

— Хич не ме е грижа дали някой ни наблюдава! — избухна Хил. — Кажете ми къде, по дяволите, са те!

— Ще ме изслушате ли внимателно или ще продължавате да ругаете? — спокойно попита Найтхоук.

Хил го изгледа кръвнишки, после сведе глава.

— Добре, г-н Найтхоук, вие сте на ход. Гледайте добре да го изиграете.

— Той иска да сключи сделка с вас.

— Ибн бен Калид ли?! — остро попита Хил.

— Нали за него ставаше дума досега.

— Продължавайте! Какво искате от мен?

„Какво искам ли? Пет милиона за камерата за замразяване на Делурос VIII, още милион за моето собствено лечение и една известна сума, която ще ми позволи да живея прилично...“

— Ще ви я върне обратно срещу осем милиона кредита или техния еквивалент в долари Мария Терезия.

— Осем милиона кредита?! — избухна Хил. — Той да не мисли, че съм червив с пари!

— Той знае, че сте любящ баща, който иска да получи дъщеря си цяла и невредима.

— Предполагам, че ги иска в дребни и небелязани кредити, така ли? — саркастично продължи Хил.

— Не уточни това. Но наистина има едно условие.

— Винаги има условия. Давайте направо!

— Той държи вие лично да предадете парите.

— За да ми види сметката в мига, когато си подам носа от кораба — ехидно рече Хил. — Знаех, че е негодник, но не предполагах, че е толкова плиткоумен.

— Ето тук идва и моят ред.

— Я обяснете по-ясно!

— Аз съм гарант за прецизното провеждане на цялата операция. Отговарям косъм да не падне от главата ви и че дъщеря ви ще бъде в безопасност. Освен това съм поел ангажимент, че няма да платите с фалшиви кредити.

— Това не е добра сделка — изсумтя Хил. — Той има на разположение милион бойци.

— Не и на Силен IV — отговори Найтхоук.

— Те двамата с дъщеря ми там ли се намират?

— Не — каза Найтхоук, — вие ще дойдете тук. Когато се уверя, че кредитите не са фалшиви и че не ви следва цяла космическа армада, ще ви отведа при тях.

— Какво би му попречило да убие и двама ни? — продължи настоятелно Хил.

— Аз.

— Това не ме успокоява особено — рече Хил, забеляза, че пурата му е угаснала и отново я запали. — Вие може и да сте най-добрият, но когато стане напечено, сте си обикновен човек. А неговата армия е милионна.

Найтхоук се овладя точно преди да отвори уста и да го успокои: „Да, но са пръснати по цялата Граница.“ *Няма никакъв смисъл да го уверявам, че там има само шепя бойци, защото ще домъкне цялата си армия.* Вместо това рече:

— Уредил съм да се срещнете на четири очи, без никаква охрана. Ако той се отметне от думата си, няма да отидем на срещата. Повярвайте, той иска парите от откупа също толкова силно, колкото вие — дъщеря си.

— Не се и съмнявам — каза Хил. — Въпреки това не съм спокоен. Има прекалено много рискове работата да се провали.

— Няма такава опасност. Нали затова сте ме създали.

— Създадох те, за да убиеш Ибн бен Калид и да върнеш дъщеря ми! — изсумтя Хил, внезапно преминавайки на „ти“. — Според мен ти се провали в тази мисия.

— Още утре мога да го убия и да ви доставя трупа му, ако това ще ви направи щастлив — отвърна Найтхоук.

Хил стрелна с очи изображението на Найтхоук, после сведе поглед и се замисли. След миг вдигна глава.

— За какво са му тия осем милиона кредита?

— А за какво биха послужили тези пари на който и да е друг човек?

— Да не би да купува оръжие за армията си?

— Вече видях неговите бойци и, повярвайте ми, те разполагат с *достатъчно* оръжие.

— Значи му трябват, за да им плаща.

— Това е бунт, губернатор Хил. Неговите хора не искат пари, а кръв — *вашата*.

Хил мълчаливо издиша облак дим. Найтхоук заговори отново.

— Всичко зависи от вас, губернаторе. Само ми кажете какво да направя и то ще бъде изпълнено.

Мълчанието надвисна заплашително.

— Искате ли да уредя среща с Ибн бен Калид или не? — продължи да настоява Найтхоук.

— Има толкова неизяснени неща — най-сетне пророни Хил.

Сега беше ред на Найтхоук да замълчи, втренчен в изображението на губернатора, изчаквайки той да поясни мисълта си.

— Съществува огромен риск да се окаже капан. Ще изгубя парите, без да постигна своята цел.

— Вие няма да си върнете дъщерята, докато той не получи парите — търпеливо обясни Найтхоук.

— То е само *част* от онова, за което те наех — каза Хил. — Освен това искам да видя тоя див разбойник мъртъв! Или си го забравил!

— Нека най-напред свършим с едното, после ще дойде ред и на другото — сговорчиво рече Найтхоук.

— Не е толкова просто. Ние ще сме на *негова* територия и ще трябва да се съобразяваме с *неговите* условия. В мига, когато се появя, поне петстотин от хората му ще се облещят насреща ми.

— Какво ви кара да мислите така?

— *Самият аз* бих постъпил по този начин! — изсумтя Хил. — Той никак не е глупав, помни това!

— Известно ми е. Но в действителност е твърде лесно предвидим.

— Повечето от тия глупави бунтовници са като него.

— Въпреки това ми е нужно вашето решение, губернаторе. Ще дойдете ли на срещата?

— Все още не съм решил. Трябва да обмисля и претегля толкова много неща. — Той замълча. — Искам *ти* да дойдеш на Перикъл.

— Правите грешка.

— Вече ти казах — не ми харесва, когато някой си пъха носа в моите работи.

— Вашето задължение е да управлявате като губернатор, моето — да върна дъщеря ви и да убия Ибн бен Калид.

— И тъй като не си свършил нито едното, нито другото, искам да дойдеш при мен, за да обсъдим стратегията по-нататък.

— Добре. Кога трябва да стане това?

— Незабавно!

— Бих могъл да пристигна след около двацет стандартни часа.

— Чудесно. Ела сам!

— Имам един приятел, който ме следва, където и да отида — каза Найтхоук.

— Човек или извънземен?

— Човек.

— Мъж или жена?

— Жена.

Хил обмисли чутото за миг, после кимна.

— Съгласен съм, но доведи само нея и никой друг!

— Дадено.

— Утре пак ще се видим — завърши Найтхоук и прекъсна връзката.

Касандра се появи няколко минути по-късно.

— Е? — подканящо рече тя. — Как ти се видя той?

— Изключително съм му признателен.

— Признателен? — повтори тя и се намръщи.

— Точно така.

— И каква е причината?

— Открай време съм се питал за моралните и философски последици от моята професия, докато най-накрая не срещнах баща ти.

Сега вече ми е ясно, че призванието ми е да убивам хора като него.

Тя се втренчи в него.

— Озадачаваш ме. Ти си любител на добрата литература, имаш превъзходни обноски, предугаждаш всяко мое желание и *изглежда* имаш правилно чувство за добро и лошо. Но всеки път, когато се почувствам горда, че те познавам, изтърсваш нещо от този род.

— Нима вече не се гордееш с мен? — невинно попита той.

— Ще ми се да знаех — угрижено отвърна тя.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Корабът кацна меко върху пистата на космодрума на Перикъл V.

— Сигурен ли си, че не искаш да те придружа? — попита Петкан, изправи се и започна да протяга крака един по един както правят кучетата.

— Ако се подадеш извън кораба или ще те застрелят на място, или пък ще отменят срещата — отговори Найтхоук.

— В такъв случай не виждам смисъл да идвам с теб.

— Искат ли да взривиш всичко още сега, нали?

— Точно така.

— Ако двамата с Мелисанда не се върнем до двадесет и четири стандартни часа, вдигни във въздуха тая проклета планета.

Петкан направи гримаса, която за расата му беше равна на усмивка.

— Знаех си, че ще е много забавно да работя с теб, Перфектни убиецо.

— Само не избързвай преди определения срок — предупреди го Найтхоук. — Все пак се надявам да се върна много преди да стане напечено.

— Напечено — повтори с наслада Петкан. — Харесва ми тази дума.

— Кой знае защо не съм изненадан от това — промърмори Найтхоук, после се обърна към Мелисанда. — Готова ли си?

Тя кимна с глава.

— Добре тогава — продължи Найтхоук. — И помни: не бива да произнасяш нито дума *по време* на срещата. След това обаче искам да ми кажеш кога той е говорил истината и кога е лъгал.

— Разбрах.

— Дано наистина е така.

— Не съм глупачка, Найтхоук.

— Никой не се признава за такъв — отвърна той, — но удивително много хора изглеждат като глупаци, когато работата тръгне

към провал.

Той нареди на люка да се отвори и последва Мелисанда по пистата. Чакаше ги превозно средство с вграден в него шофьор-робот.

— Джеферсън Найтхоук? — произнесе въпросително машината.

— Самият той.

— Мога ли да попитам за името на вашата спътница?

— Мелисанда.

— Прекрасно име.

Мелисанда се усмихна, а Найтхоук скришом ѝ намигна.

— Съжалявам, сгреших — рече той. — Името ѝ е Космалана.

— Какво несравнимо красиво име! — откликна възторжено шофьорът.

— Но всички ѝ викат Мелисанда — ухили се Найтхоук.

— Разбирам.

— Сега се сецам, че за първи път те виждам да се усмихваш — каза Мелисанда.

— Ако се навърташ около мен следващите десет години, може да ти се случи още веднъж — отвърна Найтхоук. После се огледа и се наведе напред. — Къде ни караш, водачо? Изходът на космодрума остана отляво.

— Отиваме в имението на губернатора, приятелю Найтхоук — отвърна шофьорът.

— Не трябва ли първо да минем през митническата проверка?

— Вече го направихме.

— Така ли?!

— Предадох вашата ретинограма, отпечатъците от пръсти и костната структура на охраната в губернаторското имение и те ви идентифицираха като клонинга на Джеферсън Найтхоук, роден през 4933 година от Галактическата ера, все още жив. — Той направи пауза. — Със съжаление трябва да ви уведомя, че все още не сме идентифицирали жената Космалана, която предпочита да бъде наричана Мелисанда.

— Объркал съм се — каза Найтхоук. — Нейното истинско име е... — той смръщи вежди и погледна към Мелисанда. — Как, дявол да го вземе, беше *истинското* ти име?

— Това е личен въпрос.

— Както обичаш.

— Да разбирам ли, че истинското й име е Личен въпрос? — попита шофьорът.

— Не — отвърна вместо нея Найтхоук. — Разбирайте, че тя не желае да разкрива името си, но вие може да я наричате Мелисанда.

— Очарователно име.

— Поласкани сме, че мислите така.

Превозното средство рязко зави наляво по павиран път, който пресичаше полето.

— От ляво на вас можете да видите полетата с генно променени соеви зърна, които отглеждаме. Те са основна съставка в храната на жителите от Перикъл. От дясно ще забележите стадо говеда, които са хибриди, докарани направо от Земята. Дават 99,2% месо и само 0,8% тлъстини. Онези високи растения точно зад пасището са местни и малко напомнят хранителните плодове на калабана от Полукс IV. Имате ли някакви въпроси, приятели Найтхоук и Мелисанда?

— Кога ще стигнем имението на губернатора? — попита Найтхоук.

— Измерено във време или в разстояние?

— Както на теб ти е по-приятно.

— Аз не мога да изпитвам емоции — отговори шофьорът. — Усещам известно математическо удовлетворение, когато отговарям пълно и точно на въпросите ви. Отговорът на *този* въпрос е 3,27 мили^[1] и/или четири стандартни минути и деветнайсет секунди.

— Благодаря — каза Найтхоук. — Програмиран ли си да отговаряш на всички въпроси?

— Да.

— Добре тогава — колко наброява охраната в имението на губернатора?

— Моля, оттеглете въпроса си, приятелю Найтхоук.

— Защо?

— Защото ще се окажете в конфликт с моето устройство. Аз наистина съм програмиран да отговарям на всички въпроси, но ми е забранено да давам каквато и да е информация относно охраната.

Найтхоук замълча. През това време превозното средство започна лудо да криволичи насам-натам.

— Оттеглям въпроса си.

— Благодаря — каза шофьорът и машината отново възстанови нормалното си движение.

През останалата част от пътуването Найтхоук изучаваше пейзажа, запаметявайки дребни подробности, които биха му послужили в бъдеще. Ако му се наложеше да се крие в този сектор, онова дърво би свършило работа — имаше хралупа, а гъстата корона щеше да го скрие от минаващите по пътя. Ако пък му се наложеше да се добере до космодрума, една въздушна шейна би спестила две минути от времето, нужно на това возило да се добере до имението, следвайки пътя. Наложеше ли се да се прикрива в мрака на нощта, откъде ли трябваше мине, за да се натъкне на по-малко препятствия? Дали корабът можеше да се приземи в някоя от тези ниви и ако е така, в коя точно? Дали тревата беше достатъчно висока и сочна, за да е безопасно използването на лазерен пистолет? Имаше ли гъсти гори и скалисти образувания, които да разсеят унищожителната мощ на сонарната пушка?

Скоро пред очите им изникна огромно имение и превозното средство пое по права линия към него.

— Искам да попитам нещо, водачо — обади се пак Найтхоук.

— Да?

— По приблизителни изчисления столицата се намира на осем мили в северна посока. Имението на губернатора не е ли твърде отдалечено от нея?

— Имаше няколко опита за покушение над губернатора — отговори шофьорът. — Неговата охрана прецени, че тук той ще е в безопасност. Когато се налага да присъства лично на някое делово събитие, пътуването до столицата отнема съвсем малко време.

— Какви са тези ниски и дълги сгради отляво? — продължи да разпитва Найтхоук, взрян в поредица циментови бараки. — Приличат на казарми.

— Наистина са казарми. Това са помещенията на охраната.

— Май губернаторът има многобройна охрана?

— Не бих могъл да кажа — отговори шофьорът. — Нямам база за сравнение.

В този момент превозното средство се озова пред излъчващата силна светлина порта и спря.

— Силово гуле ли е това? — попита Найтхоук.

— Точно така.

— А сега какво ще правим?

— Ще чакаме. Мен вече ме провериха, сега вие сте наред. — Шофьорът замълча. — Съжалявам, приятелю Найтхоук, но ще трябва да се разделите със сонарния си пистолет, лъчевото оръжие и трите ножа, скрити на различни места по тялото ви. Ако ги оставите тук — при тези думи във вътрешността на превозното средство се отвори скрита ниша, — на връщане може да си ги приберете отново.

Найтхоук стори това, за което го бяха помолили и портата се дръпна встрани.

— Ами моят лазерен пистолет? — любопитно попита той. — Не вярвам вашата охранителна система да го е пропуснала.

— От другата страна на портата той ще е напълно неефективен — отговори шофьорът.

— Как е възможно това?

— Нашите генератори образуват поле, което отнема мощта на пистолета ви.

„Ето нещо, което трябва да запомня. При програмирането ти някой трябваше да се погрижи да не си толкова услужлив и общителен.“

— Силовото поле още не е вдигнато — отбеляза Найтхоук. — Сега съм обезоръжен, не трябва ли да го изключат?

— Няма да е необходимо — отвърна шофьорът, докато машината бавно пое напред. — Моля да не показвате главата или крайниците си извън пределите на превозното средство. Аз мога да неутрализирам полето, но единствено в параметрите на моята материална структура.

Найтхоук наблюдаваше внимателно, докато машината напредваше през силовото поле. Не усети нито удар, нито поклащане или пък вибрации. Просто в един момент бяха извън имението, а в следващия се озоваха в границата на силовото поле. Онова, което държеше натрапниците далеч, сега щеше да послужи за сигурното задържане на Найтхоук вътре в собствеността на губернатора.

Пред тях се беше проснал дълъг лъкатушещ път, водещ до парадната врата на губернаторската къща. Пред нея на стража стояха трима мъже и два робота. Превозното средство постепенно забави ход, а когато съвсем спря, Найтхоук и Мелисанда излязоха от него.

— Ще ви чакам, приятели Найтхоук и Мелисанда — прозвуча гласът на шофьора. — Не искам да затруднявам движението, затова ще се отместя на четиридесет метра встрани и там ще се установя. Приятно прекарване!

— Най-приятелски настроената кола, която някога съм срещал — рече кисело към един от охраната Найтхоук, но той изобщо не обърна внимание на думите му.

— Моля, последвайте ме — каза сухо. — Очакват ви.

— Подложиха ме на сканиране, сонограма и проверка с рентгенови лъчи — хапливо рече Найтхоук. — Затова наистина не би било зле да ме очакват.

Той изчака Мелисанда да го хване под ръка, после двамата последваха телохранителя в огромното шестоъгълно преддверие на къщата. Стените бяха облицовани с фосфорициращ мрамор, добиван на някоя от планетите. По тях личаха жили от неизвестен самороден метал. Найтхоук отбеляза наум всичко, но повече беше заинтригуван от броя на вратите.

Преведоха ги през просторното фоайе към една вита стълба. Телохранителят спря в подножието ѝ и направи знак на двойка работи.

— Ще придружите г-н Найтхоук и неговата спътница до кабинета на губернатора — нареди той.

— Слушам, господине — отвърна роботът с монотонен глас, който беше по-дрезгав и режещ от този на шофьора. — Моля, следвайте ме.

Тримата изкачиха стълбата, после поеха по дълъг коридор. В дъното му се намираше просторна чакалня с няколко удобни кресла, дивани и колекция картини от извънземни артисти. Щом стигнаха до нея, отнякъде се появи друг робот и им предложи да си изберат нещо за пиене.

— Благодарим, не искаме нищо — каза Найтхоук. — Тук сме, за да се срещнем с Касиус Хил.

— Вас ви очакват — отвърнаха в хор двата робота.

— Е, какво тогава?

Роботите размениха погледи.

— Не разбираме въпроса ви, господине.

— След като ни очаква, тогава защо просто не ни заведете при него? — попита Найтхоук.

— Има разлика между това губернаторът да ви очаква и да има възможност да се срещне с вас — обясни роботът, който им беше предложил напитки. — Той ще ми даде знак, когато е готов да ви приеме.

— Предай му, че има на разположение пет минути преди да си тръгна — натърти Найтхоук. — Кажи му, че Перфектния убиец не обича да чака.

— Незабавно ще предам вашето съобщение, господине — откликна роботът.

Вместо това обаче застина в очакване. Найтхоук го изгледа озадачено, после попита:

— Е, а сега какво?

— Не разбираме въпроса ви, господине.

— Мислех, че ще предадете съобщението ми на Касиус Хил.

— Вече е сторено, господине. Той е известен, че ще напуснете след... — кратка пауза — ... двеста и седем стандартни секунди, ако до тогава не ви покани в своя кабинет. — Последва по-дълга пауза. — Ще желаете ли да предам още нещо, господине?

Найтхоук местеше поглед от единия на другия робот. Най-сетне отговори:

— Да.

— Какво мога да направя за вас, господине?

— Отпрати другия робот.

— Не мога да го направя, господине.

— Защо?

— Той е робот от охраната, програмиран да защитава губернатора. Аз съм само от персонала на офиса и не мога да преценявам потенциалните рискове за губернатора в реална или хипотетична ситуация. Ето защо не е в правомощията ми да наредя на робот от охраната да напусне.

— Според теб кой би могъл да нарани губернатора?

— Никой, сър.

— Тогава защо да не можеш да го накараш да си иде?

— Защото може би ще направя грешка, господине.

— Ами ти — обърна се Найтхоук към робота от охраната, — мислиш ли, че той греша?

— Не, господине — отвърна машината. — Вероятността да греши е само седемнайсет процента.

— Твърде голяма вероятност като се има предвид, че и двамата не сме въоръжени.

— Ако бяхте кое да е човешко същество, а не Джеферсън Найтхоук, процентите щяха да са едва четири.

— Поласкан съм.

— Радвам се, че сте поласкан.

— Наистина ли? — попита Найтхоук.

— Не, господине, но съм програмиран да отговарям с тези или подобни изрази.

— Аз пък си мислех, че роботите не са способни да лъжат.

Роботът замълча за известно време, сякаш проверяваше някакви данни в паметта си.

— Вие сте прекарали в сън повече от век. През това време инструкциите срещу лъжа при програмирането на роботите бяха елиминирани.

Найтхоук огледа внимателно робота.

— Какво те кара да мислиш, че съм прекарал в сън повече от век?

— Вие сте Джеферсън Найтхоук — отвърна роботът, сякаш това обясняваше всичко.

„Така, така — оказва се, че и ти не си безгрешен — помисли си Найтхоук. — Това донякъде успокоява.“

Другият робот пристъпи крачка напред.

— Губернаторът е готов да ви приеме.

— Ще ви придружа — каза роботът от охраната и се отправи към вратата, която се плъзна встрани и пропусна тримата да минат. Озоваха се в малък кабинет, обслужван от три робота-секретари, затънали в работа. Роботът от охраната ги отведе до друга врата. Когато минаха и през нея, вече нямаше съмнение, че се намират в истинския кабинет на Касиус Хил — обзаведен богато и разточително.

Самият губернатор с пура в ръка седеше зад масивно писалище, изработено от непознат вид дървесина. Стената зад него беше украсена с холографии, изобразяващи Хил в компанията на богати и известни хора. Сред тях се виждаха дори лица със съмнителна репутация в обществото. Във всеки ъгъл на стаята стоеше по един от роботите на

охраната. Найтхоук с почуда забеляза, че бюрото и столът на Хил се намират върху невысока платформа, така че на седналите посетители се налагаше да гледат губернатора с мъченически вирната глава.

— Господин Найтхоук — приветства го Хил, измъкна се иззад масивното писалище и заобиколи, за да се ръкува с посетителя, — радвам се, че най-сетне успяхме да се срещнем очи в очи.

— Това е Мелисанда — каза Найтхоук.

Губернаторът плъзна поглед по жената.

— Да си върви!

— Моля?!

— За глупак ли ме вземаш? — смръщи се Хил. — Да не мислиш, че не мога да разпозная една балатайска жена? Няма да разговаряме, докато тя не си тръгне.

— Какво имате против балатайските жени? — попита Найтхоук.

— Хайде и ти, Перфектни убицецо! — надменно рече Хил. — Ако имам неблагоразумието да я оставя по време на разговора, тогава просто няма за какво да разговаряме. — Губернаторът се обърна към робота от охраната, който ги беше довел в кабинета. — Ей, ти! Отведи жената обратно в преддверието да изчака там Найтхоук!

Роботът внимателно хвана Мелисанда за ръка.

— Моля, елате с мен.

Тя погледна към Найтхоук, който кимна неохотно и последва робота навън.

— Ти много ме разочарова — подхвана Хил, заел отново мястото си зад писалището и пуфтящ с пурата. — Как можа да си въобразиш, че не мога да различа една балатайска жена!

— Тази раса много рядко се среща — отвърна Найтхоук.

— Може да е било така преди век, но сега нещата се промениха.

— Сигурно съм се заблудил.

— Не разчитай единствено на спомените си — натърти губернаторът. — Все пак те са със стогодишна давност. Ще ти подложат динена кора, точно когато най-малко очакваш. — Той внезапно се приведе напред, а брадичката му щръкна войнствено. — На мен дължиш живота си, аз съм този, който ти плаща. Защо тогава, дявол да го вземе, ти трябва балатайска жена, когато разговаряш с мен?

— Не те познавам — отвърна Найтхоук, — затова не мога и да ти се доверя.

Хил обмисли думите на Найтхоук за известно време, сетне кимна с глава.

— Приемам това обяснение.

— Освен това в Галактиката не се славиш като човек, на когото би могъл да се довериш — продължи Найтхоук. — Сам прецени — в кабинета ти има четири робота и нито един човек.

— Тяхната реакция е много по-бърза и са по-трудни за убиване — незабавно отвърна Хил. — Освен това са програмирани да ми бъдат верни и никой не е способен да ги подкупи.

— Там, откъдето идвам, се срещат значително по-рядко.

— Едва ли е така — поправи го Хил. — Мога да приема само, че не си ги срещал толкова често *във времето*, от което идваш. — Пурата му угасна. Той най-напред посегна отново да я запали. После се отказа, хвърли я в малко автоматичното кошче, вградено в единия край на писалището, и запали друга. — А сега на въпроса — обясни ми точно какво се случи.

— Открих Ибн бен Калид и дъщеря ти.

— Това вече ми го каза.

— Той иска осем милиона кредита, за да я върне невредима.

— Знам и това.

— Искаш ли някакви подробности?

— Не.

— Нима? — изненадано попита Найтхоук.

— Няма да му дам осем милиона кредита за тая кучка! — изсумтя Хил. — Когато умра, тя първа ще затанцува на гроба ми. — Той погледна Найтхоук иззад писалището. — Седни, Перфектни убиецо. Не ми харесва, когато някой стои пред мен. Изнервям се.

— На мен пък не ми харесва да гледам другите от долу на горе — отговори Найтхоук. — Затова предпочитам да остана прав.

— Мога да заповядам на роботите да те принудят да седнеш.

— Не бих те посъветвал да го правиш — отвърна Найтхоук така спокойно, че губернаторът предпочете да не повдига отново този въпрос.

— Стой, седи, прави каквото си поискаш — промърмори той, — само ми разкажи за Ибн бен Калид.

— Той не й е причинил никакво зло.

— Изобщо не ме е грижа за нея! — изръмжа Хил. — Мрази ме от деня, в който се е родила, а и аз не ѝ оставам длъжен!

— Мислех, че си ме наел, за да ти я върна — повдигна вежди Найтхоук.

— Наех те да откриеш Ибн бен Калид и да му светиш маслото! Никога не ме е било грижа какво ще се случи с нея!

— На мен обаче ми казаха друго.

— Естествено. Никой не би клонирал Перфектния убиец, само за да се разправи с някакво политическо парвеню! Необходима беше основателна причина, която да убеди оня лигльо на Делурос. — Той замълча. — Трябва да си ми благодарен — ако не бях аз, сега нямаше да съществува!

— Защо просто не изпратиш космическата си флотилия да го унищожи?

— Ти само ми кажи къде се крие и ще направя точно това — отвърна Хил. — Но в момента няма как да се лиша от армията си само заради непроверени слухове. Току-виж, когато тя се отдалечи на хиляди светлинни години, онзи вземе, че завладее Перикъл с хората си.

— Или пък разбие флотилията ти.

— Ако трябва да съм докрай откровен, моята армия се състои само от пушечно месо. С радост бих гледал как три милиона се превръщат в пепел, ако това ми гарантира залавянето на Ибн бен Калид. — Той впери смразяващ поглед в Найтхоук. — Само кажи къде държи дъщеря ми и къде се крие той самият...

— Нямаш никакви шансове — твърдо отвърна Найтхоук. — Забрави ли, че ми обеща награда, ако го убия?

— Ще ти платя и ако ми кажеш къде се намира.

— Колко?

— Един милион кредита.

— Сбогом, г-н Хил — каза вместо отговор Найтхоук. — Няма за какво повече да разговаряме.

— Два милиона!

— Върви по дяволите, Хил! Тези пари няма да спасят живота на Перфектния убиец. И двамата прекрасно знаем това!

— Сега *ти си* Перфектния убиец! — запелтечи Хил. — Двамата с теб си приличаме — използваме сила, за да получим онова, което искаме. Наясно сме, че животът е най-евтиното нещо по Границата.

Затова не се преструвай, че те е грижа за първия Перфектен убиец, както и аз не давам пет пари за моите войници и дъщеря си.

— Не съм дошъл тук да се замеряме с аргументи. Трябват ми пари и ако искаш да ти свърша някоя работа, ще трябва да си платиш.

— Добре тогава — склони Хил, — седни и да поговорим делово.

— Ще остана прав.

— Казах да седнеш.

— Чух какво каза.

— Време е да разбереш кой командва тук — изрече Хил с леден тон. — Номер три, помогни на г-н Найтхоук да седне!

Един от роботите излезе напред и се отправи с протегнати ръце към Найтхоук. Човекът се наведе рязко, сграбчи металната ръка, изви я, после внезапно я дръпна към себе си. Роботът направи тромаво салто във въздуха и се строполи на пода.

— Човек или робот, лостовият механизъм действа еднакво и в двата случая — отбеляза Найтхоук, без да откъсва очи от робота, който непохватно се опитваше да се изправи. — Сега си го прибери обратно, преди някой от нас да е пострадал. Едва ли ще ти е приятно да плащаш за поправката на робот. Независимо дали ти харесва или не, *мен* изобщо не можеш да поправиш.

Погледът на Хил се местеше трескаво ту към робота, ту към Найтхоук.

— Свободно, Номер три — каза накрая и роботът се оттегли на мястото си в ъгъла. — Ако не бях наредил, сигурно щеше да те убие.

— Сигурно.

— Ако той не се справи, има още три робота в кабинета ми, които само чакат моите заповеди.

— И какво би доказал с това?

— Че когато заповядам, трябва да ми се подчиняват.

— Аз не приемам заповеди — отговори Найтхоук. — Нито от теб, нито от когото и да било друг. — Той замълча. — Защо просто не ме *помоли* да седна?

— Какво?!

— Чу добре — помоли ме да седна.

Хил свъси вежди, но отстъпи.

— Ще бъдеш ли така любезен да седнеш, Найтхоук?

— Благодаря за поканата — отвърна той и най-сетне се разположи на предложения стол.

Част от напрежението постепенно изчезна от лицето на Хил.

— Сега да поговорим делово.

— Целият съм в слух.

— Искам Ибн бен Калид мъртъв. Ако го убиеш до една седмица, т.е. седем стандартни дни, ще ти платя десет милиона кредита.

— Ами дъщеря ти?

— Ако попадне на някой куршум или пък лазарен лъч, значи така й било писано — той красноречиво сви рамене. — Вярно, ще е много лошо, но тя е твърде млада и глупава, а такива неща се случват доста често.

— Ами ако оцелее?

Хил разтърси глава.

— Няма.

Найтхоук го изгледа втренчено.

— Сега разбирам защо предпочиташ да си обкръжен от работи.

— Средната продължителност на живота на хора, посветени в моите тайни, е удивително кратка — процеди с усмивка Хил. — Поне съм сигурен, че мога да се доверя на роботите си. Всеки от тях по-скоро би направил късо в нервните си вериги, отколкото да предаде и една думичка, произнесена в тази стая. — Хил отново пуфкаше с пурата и на моменти димът изцяло закриваше лицето му. — Е, Перфектни убицецо, договорихме ли се?

— Можеш ли да платиш в брой?

— Мислех, че ще искаш да прехвърля кредитите в сметката на твоя адвокат.

— Нямам вяра на адвокатите.

— Съгласен съм с теб — изхихика Хил. — Виж, това не се е променило през изминалия век. — Внезапно усмивката му изчезна като изтрита с кърпа. — Да, мога да ти платя в брой.

— Значи се договорихме.

— И запомни — искам го мъртъв до една стандартна седмица или отново влиза в сила предишното споразумение и първоначалната цена. — Той замълча. — Отхвърли тая работа и ще станеш богат човек. Дори не е необходимо ония на Делурос да знаят за нашата сделка. Обмисли предложението ми.

— Обмислям го още от вчера — отвърна Найтхоук.
— Да му се не види — сякаш си плът от моята плът!
— Може пък точно сега да съм отрязал част от нея.
— Не намирам това за забавно.
— Сигурно си прав — каза Найтхоук. — Чувството за хумор не е сред най-силните ми страни.

Хил внезапно се наежи.

— А може би изобщо не е било шега — подозрително рече той.
— Колко ти предложи Ибн бен Калид, за да ме убиеш?

— Не толкова, колкото би дал ти, за да убия него — отговори Найтхоук. — Той е само един обикновен бунтовник. Ти си богаташът.

— Богат и добре охраняван — натърти Хил. — Дори да ме убиеш, никога няма да се измъкнеш жив от имението. Ако и това ти се удаде, охраната ще те залови много преди да се добереш до космодрума. Предполагам си обърнал внимание на всички контролни пунктове, през които сте минали на идване.

— Така е.

— Добре тогава, не ги забравяй.

— И през ум не ми е минавало.

— Това ми прозвуча по-скоро като заплаха — каза Хил.

— На теб всичко ти звучи като заплаха — усмихна се Найтхоук.
— Много си подозрителен.

— С това може да се живее — отговори Хил, — при това много по-леко, отколкото с мисълта, че си преходна сянка на някой реален човек.

— Може и да съм сянка, но нямам намерение да бъда преходна — рече Найтхоук.

— Тогава и през ум да не ти минава да ми противоречиш — отсече Хил. — А сега, ако няма какво повече да обсъждаме, се махай. Може и да имам нужда от услугите ти, но установих, че никак не си ми приятен.

— Никъде не е казано, че трябва да ме харесваш — отговори невъзмутимо Найтхоук. — Достатъчно е да си сигурен, че разполагаш с необходимата сума.

После се завъртя на пети и тръгна към вратата, която остана плътно затворена, докато един от роботите не тръгна да го съпроводи извън кабинета. Няколко минути по-късно двамата с Мелисанда вече

пътуваха обратно към космодрума. Надяваха се Петкан да не е изгубил търпение и да не взриви планетата, преди да се доберат до кораба.

---

[1] 5,264 км; 1 миля = 1,609 км. *Бел.пр.* ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Е, как мина? — попита Касандра, когато Найтхоук влезе в „Синия дракон“, придружен от Мелисанда и Петкан.

Той се огледа. Заведението не работеше, но Синеокия и Киношита седяха на една от масите, а Йори се разполагаше недалеч от тях.

— Баща ти е голяма работа — каза най-накрая Найтхоук.

— Това ми е известно.

— Обзалагам се, че копнее да те види мъртва, както ти искаш той да ритне камбаната.

— Значи си му казал, че съм Ибн бен Калид? — гневно извика тя.

Найтхоук поклати глава.

— Той те ненавижда заради самата теб.

— Добре — отсече категорично Касандра. — Бих се разочаровала, ако някой ден разбере, че ме е обичал.

— Няма риск това да стане.

— В такъв случай ще дойде ли на Силен?

— Няма никакъв шанс — отвърна Найтхоук. — Не е такъв човек.

— Проклет да е!

— Не си вярвала, че ще го подлъжеш, нали?

— Не, но се надявах...

— Той ми предложи десет милиона кредита, ако до седмица убия Ибн бен Калид.

Лицето на Касандра доби тревожно изражение.

— А ти какво му отговори?

— Че ги искам в брой.

— А той?

— Каза, че е уговорено.

Тя се втренчи изпитателно в него.

— И какво смяташ да правиш оттук нататък?

— Да го убия и да взема парите.

Тя въздъхна с облекчение.

— Чудесно.

— Защо не го уби, докато беше при него? — обади се Синеокия.

— Защото искам да живея достатъчно дълго, та да се порадвам на парите — отвърна Найтхоук.

— Толкова ли добре го охраняват? — продължи да разпитва драконът.

— Лесно е да го убиеш, но е невъзможно да избягаш след това.

— В такъв случай как ще действаме? — намеси се и Киношита.

— Той не иска да дойде тук, а ти не можеш да избягаш от преследвачите, ако успееш да го убиеш в имението му.

— Ще измислим план, така че да го убием и да отгървем кожата.

— Но нали току-що каза...

— Сега бях сам и ме очакваха. Знаеха точно кога ще пристигна, с кого, кой съм в действителност и какво мога. — Найтхоук замълча. — Следващият път няма да съм сам и ще пристигна неочаквано.

— Колко войска има на Перикъл? — попита Синеокия.

— Няколко милиона.

— Срещу нас петимата?!

— Шестима — намеси се Касандра.

— Седем — обади се Йори.

— Пак не са достатъчно, за да разведри духа ми и да ме накара да се почувствам в безопасност — кисело рече Синеокия.

— Няма нужда да се тревожиш — на теб се падат само няколкостотин от тях — успокои го Найтхоук. — Останалите са разположени около Перикъл V.

— Само няколкостотин? — мрачно повтори драконът. — Е, сега вече съм по-спокоен.

— Я чакайте малко — рече Киношита.

Всички погледи се обърнаха към него.

— Той не знае, че всъщност Касандра е Ибн бен Калид, така ли?

— Не — отговори Найтхоук.

— В такъв случай няма представа как изглежда Ибн бен Калид, нали?

— Точно така — отвърна с усмивка Найтхоук, досещайки се накъде бие Киношита.

— Тогава защо просто не пречукаме някой разбойник тук, да му отрежем главата и да го представим пред Хил за Ибн бен Калид? После взимаме откупа и си плюем на петите, преди още да се е усетил какво става.

— Проклет да съм, тази идея *страшно* ми харесва! — изрева Синеокия, стоварвайки юмрук върху масата.

— И аз мисля, че не е лоша — каза Йори.

— И дума да не става! — гневно извика Касандра.

— Така е — съгласи се Найтхоук, — макар че само преди два дни и на мен ми хрумна подобно нещо.

— Че какво толкова се случи оттогава насам? — учуди се Синеокия.

— Срегнах Касиус Хил. — Найтхоук замълча и обходи с поглед един по един членовете на своя екип. — Той заслужава да умре.

— Можеш да се обзаложиш за това! — изсумтя Касандра.

— Я почакайте — прекъсна ги Киношита. — Ако си въобразявате, че със смъртта на един корумпиран политик ще превърнете Галактиката в рай за човешкия род или пък ще промените положението с друга подобна благородна постъпка...

— Известно ми е, че нищо няма да се промени — каза Найтхоук.

— Тогава откъде се взе това неподозирано благородство у теб?

— Не е въпрос на благородство, а на здрав разум.

— Не те разбирам.

— Аз се срещнах с Касиус Хил, разговарях с него. Той може и да е злодей, но никак не е глупав. Само за броени дни или най-много след седмица ще разбере, че не съм убил истинския Ибн бен Калид.

— И какво ще промени това? — каза Киношита. — Ние отдавна ще сме отвъд Границата или някъде в Спиралната ръка, наслаждавайки се на парите му.

— Нищо не си проумял — прекъсна го Найтхоук. — Разбере ли, че сме го измамили, първото нещо ще е да направи заповест на сметката при моите адвокати. После ще се погрижи да изхвърлят оригиналния Перфектен убиец от хладилната камера, за да умре като куче. Не мога да допусна това.

— Да върви по дяволите твоя оригинален Перфектен убиец! — избухна Касандра. — Касиус Хил трябва да бъде убит заради всички

извършени от него престъпления. Той предаде своя народ стотици пъти!

— Добре, добре! — помирително рече Киношита. — Безполезно е да крещите, спорейки *по каква причина* той трябва да умре. Проблемът сега е как да направим това.

— Няма да предприемаме нищо през следващата стандартна седмица — отговори Найтхоук.

— Защо? — заинтересува се Петкан, който още се цупеше, задето не му бяха разрешили да взриви планетата.

— Защото очаква да убия Ибн бен Калид. Това означава, че според него Ибн бен Калид е някъде близо до Перикъл V. Докато вярва в това, флотилията му няма да отиде на друго място. А ние не искаме те да се навъртат наоколо, когато пристигнем, нали така?

— Значи освен всичко друго той бил и страхливец — възкликна Синеокия.

— Грещиш — отвърна Найтхоук. — Тактиката повелява да не разпръскваш силите си, докато врагът дебне наблизо. — После замълча. — Въпреки това може да го убедим да постъпи точно така.

— Я виж ти! — възкликна Касандра. — И как смяташ да го постигнеш?

— Трябва да ме е проследил до тук — рече по-скоро на себе си Найтхоук. — Едва ли го е направил лично, но е пратил хората си. Или пък е сложил някакъв уред за следене на кораба ми.

— Никой не е кацал, докато бях на космодрума — непреклонно рече Петкан.

— Не е задължително да е *някой* — натърти Найтхоук. — Той разчита много повече на машините, отколкото на хората. Вероятно е било нещо, което е приличало на робот от обслужващия персонал на космодрума. Каквото и да е обаче, убеден съм, че той знае координатите на кораба в момента. — Найтхоук се обърна към Касандра. — Ти най-добре го познаваш, според теб има ли вероятност да е така, както казвам?

— Огромна.

— Добре тогава. Не ни остава нищо друго, освен да наредим на *някой* от хората ти да замине с моя кораб към Вътрешната граница. Така ще го заблудим, че преследвам Ибн бен Калид...

— ... А реши ли веднъж, че знае къде се намирам, ще изпрати флотилията по петите ми, за да помете моите бойци! — довърши вместо него Касандра.

— Ако не друго, тази версия поне звучи логично — каза Найтхоук. — Питам се обаче дали наистина би го сторил. Искам да кажа, че не ми се видя най-лековерния човек на света.

— Представа нямам — отвърна тя и се намръщи. После внезапно вдигна очи и се засмя. — Ще го стори, поне докато е убеден, че Ибн бен Калид наистина е там!

— И как ще го убедиш в това? — попита Киношита.

— Ще качим *нея* в кораба на Перфектния убиец — предложи Петкан.

— Няма да стане — прекъсна го Касандра. — Но мога да му изпратя холографски запис, в който отчаяно моля за помощ.

— Дали ще се хване на въдицата? — недоверчиво рече Киношита.

— Едва ли ще ми съчувства — каза Касандра, — но съм сигурна, че поне ще ме изслуша. Все още няма причина да се съмнява в мен.

Всички обърнаха очи към Найтхоук. Той обмисли предложението, после кимна с глава.

— И аз мисля, че това може да свърши работа. Всичко, което би отдалечило флотилията от Перикъл, си струва усилията.

— Да, бе — мрачно рече Синеокия. — Той праща половината от армията си подир нея, а за нас остават само два милиона.

— О, ние ще сме повече от седмина — успокои го Найтхоук. — А половината от тези два милиона ще спят дълбоко.

— Звучи чудесно — каза драконът. — Ти май не си много запален по хазарта, а, Найтхоук?

— Не, защо?

— Гледам, че още имаш риза на гърба. Ако обичаше хазарта, както изчисляваш шансовете на наша страна, досега жив да са те одрали.

— Ей, не забравяй, че това е вашата борба. Аз участвам в нея само за пари — напомни му Найтхоук.

— Е, сега вече се чувствам значително по-добре — изсумтя Синеокия.

— Я да млъкваш! — скастри го Касандра.

— Само се пошегувах — кисело рече драконът.

— Стига толкова — отсече тя. — Обсъждаме сериозен въпрос. Може и да се шегуваш, но съотношението на силите е *все още* два милиона срещу седем.

— Ще успеем да намалим разликата още преди да нападнем — каза Найтхоук.

— Хубаво, ама как точно ще го направим? — заяде се Синеокия.

— Щом намеря отговор на този въпрос, ти ще си сред първите уведомени.

Найтхоук стана от мястото си и се упъти към асансьора зад бара.

— Къде отиваш? — извика подире му Синеокия.

— Изкарах тежък ден и искам да си отдъхна с хубава книга в ръка — отговори Найтхоук.

— Просто *така*, а?! — изумено възкликна драконът. — Само това ли имаш да ни кажеш относно детронирането на Касиус Хил?

— Поне за момента — да.

Асансьорът леко издигна Найтхоук до апартамента на Касандра. След няколко минути и тя го последва.

— Той е чудовище, нали? — започна тя, когато вратата се затвори след нея.

Найтхоук вдигна поглед от книгата.

— Синеокия ли?

— Не, баща ми!

— Виждал съм и по-добри от него.

— Готова съм да се обзаложа, че не си виждал по-голям злодей!

— Още си млада — каза Найтхоук. — Надявам се *ти* никога да не срещнеш по-голям злодей от него.

— Наистина ли желае смъртта ми?

— Дори настоява това да се случи, колкото се може по-скоро.

За миг тя застина безмълвна на мястото си.

— Странно.

— Кое е странното?

— Може и да е чудовище, но въпреки това си остава мой баща. Само мисълта, че е поръчал да ме убиеш... — тя разтърси глава и потрепери.

— Нали и *ти* искаше да го видиш мъртъв? — тихо попита Найтхоук.

— Това е друго. Ненавиждам го откакто се помня.

— Излиза, че е било взаимно.

— Не може да бъде. Как ще мрази едно невинно дете, едно малко момиченце? Та той дори не ме познава. Как е възможно толкова силно да ме ненавижда?

— Не мисля, че те мрази — каза Найтхоук. — Според мен просто ти е ядосан.

— Още по-лошо! — възкликна тя. — Да искаш да убиеш някого, само защото те е ядосал!

— Има и по-лошо — успокои я Найтхоук. — Пък и това е само едно предположение.

— Най-вероятно напълно основателно — отговори Касандра. — Той не ме познава толкова добре, че да ме намрази. Току-виж не се наложило да го убиваш, когато разбере кой всъщност е Ибн бен Калид. Може и сам да пукне от шока.

— Опитай се да не мислиш единствено за това.

— Как бих могла да го избия от главата си?! — извика тя. — Та той ми е баща!

— Това нищо не означава. Може да е баща на всеки друг, а ти — дъщеря на когото и да било.

— Не ми звучи много убедително. А на теб?

— Не съвсем. Ти си наследила неговата стоманена твърдост и част от дръзкото му високомерие.

— Нима?!

Найтхоук кимна с глава.

— Намирам, че тези качества са много ценни, стига да не са доведени до крайност.

— Е, сигурно трябва да ти благодаря за тези думи.

— Очите ви също са съвсем еднакви.

— Неговите са сиви, а моите — сини.

— Нямах това предвид. Нито един от вас не отклонява поглед от събеседника си и окото му не трепва през целия разговор. Значи не се боите от онзи, който е пред вас.

— Че защо пък трябва да се боя?

— Аз съм Перфектния убиец и съм пратен да те премахна. Той навярно също е знаел, че замислям да го унищожа.

— Бих предпочела да изтъкнеш разликите между нас — каза Касандра. — Мразя този човек.

— Добре — ти си много по-хубава от него.

Тя изкриви лице.

— Не очаквах да чуя точно това.

— Жалко, опитах се да бъда романтичен — нацупи се Найтхоук.

— Не съм очаквала един убиец да е и романтик.

— Глупости — отвърна Найтхоук, — убийците са най-големите романтици.

— Нима?

— Честна дума. Рано или късно стигаме до извода, че онова, което правим, е необходимо и справедливо дело. Каква по-голяма романтика от това!

— Тогава защо не прекратим този разговор и не ме отведеш в леглото?

Той се втренчи изненадан в нея.

— Сигурна ли си, че искаш точно това? Та ги дори не ме познаваш.

— Ти си привлекателен мъж, аз съм хубава жена, а след седмица и двамата ще сме мъртви. — Тя замълча. — Не само Синеокия може да изчисли какви шансове имаме в бъдещата битка. Нека дотогава обаче гребем от живота с пълни шепи.

Найтхоук се изправи.

— Това предложение ми звучи добре — вече я следваше към спалнята.

— Имам намерение да прекарам една прекрасна нощ — твърдо заяви тя.

— Ще направя каквото мога.

— Откога не си го правил?

Той ѝ се ухили и започна да си сваля дрехите.

— Близо век, може и повече.

— Дано не си забравил всичко.

Не беше забравил.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

След три дни Найтхоук отново седеше в „Синия дракон“. Киношита влезе в заведението и се отправи към него.

— Имаш ли нещо против да седна при теб?

— Разполагай се.

— Вчера видях кораба ти да потегля. — Замълча. — Както и предполагам, ти не си бил в него.

— Май нищо не може да ти убегне, а? — сухо отбеляза Найтхоук.

— Помислих, че ще искаш да поговорим за това.

— Не изгарям от подобно желание — отвърна Найтхоук, отпивайки от питието си.

— Отказваш значи, така ли?

— Не съм казвал такова нещо.

— Е, тогава?

— Това е капан.

— Сигурно е част от плана ви с Касандра Хил?

— Наистина ли долавям неодобрение в гласа ти? — попита Найтхоук.

— Дявол да го вземе, всички сме в един екип — аз, Мелисанда и двамата извънземни — гневно започна Киношита. — И за слепите е ясно, че спиш с Касандра. Нямаме нищо против личните ви отношения, но не желая да ме държиш настрана от работата. След като рискуваме живота си за някаква кауза — нейната, а не нашата — значи трябва да сме посветени в делото. Ние дори представа нямаме, че планът вече е приведен в действие!

Найтхоук се втренчи в събеседника си. Киношита видя безизразното му лице и студения като на змия поглед и за миг му се прищя да си плюе на петите. Щеше да се смята за късметлия, ако отърве кожата.

— Добре — изрече най-накрая Найтхоук. — Имаш право — той млъкна и не проговори дълго време, докато не изпразни чашата си до

дъно. После даде знак на бармана за още едно питие. — Замислили сме да завладеем Перикъл и да измъкнем Касиус Хил от дупката му.

— Кои сме тези ние — нейната армия ли? — попита Киношита.

Найтхоук поклати глава.

— В момента армията ѝ е сбирщина от криминални типове, които не се подчиняват на никакъв ред и дисциплина. Освен това са зле въоръжени и са пръснати по цялата Вътрешна граница. На всичко отгоре бойците на Хил ги превъзхождат четирикратно по брой. Приближим ли Перикъл, ще ни унищожат във въздуха, още преди първият кораб да кацне на планетата.

— В такъв случай кой ще завладее Перикъл?

— Ние.

— Ние? — повтори Киношита и усети как стомахът му се свива от лошо предчувствие.

— Ти, аз, Касандра, Мелисанда, Петкан, Синеокия, Йори и още двайсетина от най-добре обучените мъже и жени на бунтовническата армия.

— Я чакай малко! — прекъсна го Киношита. — Правилно ли схванах, че имаш намерение да атакуваш укрепления като бастион дом на Касиус Хил само с трийсетина мъже?!

— И жени — добави Найтхоук.

— Ти си истински професионалист, Перфектни убиецо — започна Киношита. — По-добър си, отколкото можех дори да си представя — нямаш равен на себе си в галактиката. Въпреки това уменията не стигат, за да изпълниш толкова безумен план.

— Признателен съм за доверието към мен.

— Не е въпрос на доверие — натърти Киношита. — Става дума за проста аритметика.

— Не, става дума за добре планирана операция.

— Касиус Хил разполага с четири милиона воители на своята планета. Хич не ме е грижа на какво разстояние са пръснати. Нито пък ме успокоява, че половината ще спят, когато пристигнем. Дори фактът, че губернаторът е изолиран в имението си и е охраняван само от десетина хиляди първокласни бойци, не ме прави по-щастлив. — Киношита замълча и се опита да си възвърне самообладанието. — Дори да го убиеш, на нас пак ще ни предстои едно невъзможно бягство. А с какво разполагаме — с един кораб. Дори да са три или пет,

няма да устоят на цялата му флотилия и непробиваемата защитна система на планетата.

— Намерих изход на част от тези проблеми — каза Найтхоук. — Няма да предприемаме нищо, докато не разреши и останалите.

— Ами Касандра? — продължи да разпитва Киношита.

— Какво Касандра?

— Имам чувството, че не ти е безразлична.

— Вярно, макар че това не е твоя работа.

— Не трябва да й позволяваш да рискува живота си по този начин.

— Ти си истински глупак, Ито — бавно и отчетливо произнесе Найтхоук. — Не бих могъл да я спра. Още по-точно — тя не ми е безразлична *именно защото* иска да дойде с нас и да рискува живота си за каузата, в която безрезервно вярва.

— Мислиш ли, че ще съумее да преодолее огромното напрежение и да се справи?

— Ще се справи по-добре от всеки друг. Не забравяй, че тя е Ибн бен Калид!

— Казваш го, сякаш намираш този факт за изключително значим — колебливо рече Киношита.

— Тук по Границата се зачитат само две качества — смелостта и вещината — отговори Найтхоук. — Тя притежава и двете. Доволен съм, че освен всичко това е и изключително привлекателна жена. Дори да беше сипаничава и да тежеше сто кила обаче, пак щях да я ценя.

— Странно.

— Кое му е странното?

— Мислех, че един човек, който живее единствено за мига, би трябвало да държи повече на елегантността и изяществото, отколкото на качества, които не се виждат с просто око.

— Какво те кара да мислиш, че живея за мига?

— Твоята професия.

— Живей за мига само ако времето работи срещу теб — отговори Найтхоук. — Първият Перфектен убиец проумя това правило едва на шейсет. Ако открият лек против аплазията, може да доживее и сто. Преди обаче никога не е мислил за смъртта. Знам го със сигурност, защото спомените му са и мои. — Той замълча. — Винаги съм искал до мен да има жена с тези качества — смелост и вещина. Сега я

открих. — Отново последва мълчание. — Ще ти кажа още нещо: за мен е по-важно, че четете книги, отколкото че е много добра в леглото.

— Сигурно е така — иронично отрони Киношита.

— Рано или късно човек се насища да прави любов и изпитва желание да си поговори — продължи Найтхоук. — Затова държа до себе си да имам човек, който няма да ме отегчава до полуда, а ще е на моето ниво.

— Ти всеки път успяваш да ме изненадаш — призна с неохота Киношита.

— Защото съдиш за мен единствено от мита за Перфектния убиец. Мислиш, че да убивам е единствената цел в живота ми. Само че най-ценното за мен са дните и часовете *между* две убийства.

— Схванах.

— Имаш ли още въпроси? — попита Найтхоук. — По-добре е да приключим още сега, защото занапред нямам намерение да обсъждам личния си живот с теб.

— Всичко прилича на излишно пилеене на време и чувства — поде отново Киношита. — Ние имаме причини да те следваме, но ако наистина държиш на Касандра, защо ѝ позволяваш да излезе срещу тежко въоръжена войска?

— Ти отново забравяш, че това е *нейната* битка. Аз се съгласих да участвам само за пари. — Той замълча. — Освен това куршумът прави всички ни равни — и тия, които тежат сто кила, и другите — дето са по петдесет.

— И един последен въпрос.

— Целият съм в слух.

— Каква е *моята* роля във всичко това? Тя иска да свали баща си от власт, а Йори и Синеокия я подкрепят в тази кауза. Ти очакваш да получиш големи пари. Мелисанда участва, защото ѝ плащаш. Петкан няма търпение да види сметката на няколко хиляди от омразните му човешки същества. Но къде съм *аз* в тая схема?

— Мислех, че си дошъл, за да ме видиш как действам — сухо отбеляза Найтхоук.

— Това беше първоначалното ми намерение — раздразнено рече Киношита. — Питам се обаче защо ме караш да изпия горчивата чаша докрай. Познавам те добре, Перфектни убиецо — ти не правиш нищо

случайно. Щом държиш да участвам, значи имаш някаква много сериозна причина. Мисля, че заслужавам да знам каква е тя.

— Справедлив въпрос — отвърна Найтхоук. — Твоята задача е да останеш жив.

— Нищо не разбирам — намръщи се Киношита.

— Ако след края на мисията трябва да оцелее само един, това ще си именно ти.

— Аз?! — изумено повтори Киношита. — Защо?

— Единствено ти заслужаваш доверие, а имаш и необходимите познания да прехвърлиш спечелените от мен пари в сметката на Перфектния убиец при „Хъбс, Уилкинсън, Рейт и Химинес“. Освен това ще се постараяш Маркус Динисен да не ги използва за своя лична изгода.

— Нима нямаш доверие на фирмата?

— Те все пак са адвокати — отвърна Найтхоук, без да прикрива презрението си.

— За каква сума става въпрос?

— Най-малко пет милиона, но се надявам да са повече. Ще получиш десет процента за услугата да ги пратиш където трябва.

— Сега вече нямам нищо против да нападнем Перикъл — ухили се Киношита.

— Знаех си, че така ще стане.

— Все още не схващам обаче как ще позволиш на любимата жена да застане срещу въоръжена до зъби войска.

— Никой няма намерение да се изправя лице в лице с въоръжена до зъби войска. Не бихме могли да устоим на такъв противник.

— Знаеш много добре какво имам предвид.

— Разбира се. Някои мъже издигат жените на пиедестал. Аз предпочитам да работя рамо до рамо с тях. Друг е въпросът, че моята професия е по-опасна от тази на останалите хора.

— Добре де, няма да се караме — сви рамене Киношита. — Прави с нея, каквото искаш. Обаче си запазвам правото да протестирам, задето ми отреждаш ролята на почетния оцелял.

— Ще се постарая всички да оживеем след битката — отговори Найтхоук. — Но единствено за теб това ще бъде абсолютно сигурно.

— Признателен съм за отношението ти. Кога нападаме?

— Няма да е скоро. Най-напред искам да се уверя, че по-голямата част от флотилията на Хил преследва моя кораб.

— Какъв курс държи той?

— Към Сократ VII.

— Това е точно на Вътрешната граница!

— Точно така. Както вече казах, предстои да намеря решение на още няколко проблема. — Найтхоук замълча. — Трябва да сме готови до шест-седем стандартни дни.

— Неприятно ми е да го казвам, обаче...

— Обаче?

— Говоря съвсем сериозно — започна Киношита с видима неохота. — Ако ще спасяваш някого, това трябва да е Мелисанда. По време на битката едва ли ще имаш нужда от телепат, но аз със сигурност съм ти необходим.

— Много благородно предложение — каза Найтхоук, — но наистина ще ми трябва телепат.

— Честно?

— Честно.

— В такъв случай не ми остава нищо друго освен да си живея живота — усмихна се Киношита. — Каква част от нашия разговор мога да предам на останалите?

— Аз ще поговоря с всеки от тях поотделно през следващите няколко дни. Тепърва предстои да уточняваме много подробности — каза Найтхоук.

Киношита замислено го изгледа.

— Не ми се виждаш особено разтревожен.

— А трябва ли?

— Както и да го увърташ, предстои битка с четиримилionна войска, срещу която изправяш шепа необучени бунтовници. Не стига това, ами се опитваш да убиеш най-добре охранявания политик по Вътрешната граница — замислено рече Киношита. — Това може да накара всеки друг да се изпоти и под езика.

— Вярно, всеки друг — съгласи се Найтхоук.

— Но не и теб, така ли?

— Не и Перфектния убиец — гласеше спокойният отговор.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мелисанда се приближи към Найтхоук, който стоеше на улицата пред „Синия дракон“.

— Пратил си да ме извикат.

— Така е — отговори Найтхоук. — Искам да науча повече за твоята дарба.

— Да си балатайска жена е по-скоро проклятие, отколкото дарба — отвърна тя. — Дори за миг не можеш да си представиш какво е постоянно да си обсебен от чувствата на околните.

— Така ли е и при теб?

— Накъде биеш? — намръщи се тя.

— Не можеш ли да се отървеш от тях?

— Понякога ми се удава.

— На какво разстояние трябва да е някой, за да не ти влияе с емоциите си?

— Зависи от силата на чувствата му, както и от неговото разположение.

— Това не ми е достатъчно.

— Защо просто не кажеш какво точно те интересува, за да не губим време.

— Добре тогава, слушай — започна Найтхоук. — Представи си, че си наред пустинята или пък те заобикаля огромно равно поле. На миля от теб има човек, който постепенно се приближава. Ти обаче не го виждаш. Той не е ядосан, не изпитва страх, нито пък е обзет от лъстиви помисли към някоя жена. Въпреки това сърцето му не бие от радостна възбуда. Той просто си върви, а мислите му безцелно се реят, без да спират на нещо конкретно. На какво разстояние трябва да се приближи, за да усетиш присъствието му?

— Не знам — отговори тя. — Възможно е по-напред да го видя, а едва след това да го усетя.

— Представи си, че е полунощ, а в този свят няма луна.

— Предполагам, че има някакъв смисъл във всичко това — каза Мелисанда.

— Не бих ти задавал тези въпроси, ако няхах сериозна причина — отговори Найтхоук. — Би ли могла да го усетиш от петстотин ярда^[1]?

— Не мога да кажа.

— Тогава от триста ярда?

— Дявол да го вземе, *не знам!*

— В такъв случай ще се наложи да проверим. — Той махна с ръка към „Синия дракон“. — Колко души има там в момента?

Тя затвори очи, а чертите на лицето ѝ се изопнаха, докато се съсредоточаваше.

— Седем.

— Шест — поправи я Найтхоук.

— Усещам емоционални вълни от седем души.

— Вътре е барманът и още петима.

— Грещиш.

— А, бях забравил Касандра. Тя е на горния етаж. Можеш ли да я различиш?

— Питаш дали мога да определя как са разположени хората ли? Не, не и отгук. Но ако съм вътре сигурно ще успея.

Найтхоук я хвана под ръка и я отведе стотина ярда надолу по улицата.

— Все още ли улавяш вълните им? — попита.

— Разбира се.

— Колко са сега?

Тя отново се съсредоточи, после го погледна изненадана.

— Четирима.

— Точно така. Бях наредил трима от тях да излязат, когато ме видят да се отдалечавам по улицата. Нека повървим още малко.

Двамата се отдалечиха на още двеста ярда и тя втренчи изпитателен поглед в него, когато спряха.

— Шест?

— Казваш, че са толкова или ме питаш да потвърдя?

Тя сведе глава за миг, после отново вдигна очи.

— Шест — рече твърдо.

— Хайде да опитаме още веднъж — каза той и я отведе на още сто ярда разстояние от бара.

— Двама — отсече тя, когато спряха.

— Сигурна ли си?

— Да.

Найтхоук помахаша с ръка, от бара излезе Киношита и вдигна три пръста.

— Пропуснала си един — установи Найтхоук.

— Да не се провалих на някакъв тест?

— Не, и дума да не става — отвърна той. — Просто трябваше да определя границите на твоите способности. Оказа се, че са някъде между двеста и триста ярда разстояние от обекта. Или поне ако наблюдаваният не изпитва особено силни чувства.

— След като вече знаеш това как ще постъпваме отгук нататък? — попита Мелисанда.

— Следващите няколко дни заедно с Киношита ще се опитате още по-прецизно да определите точния периметър на твоите възможности.

— А после?

— Стигнем ли Перикъл V, ти ще си алармената система на Петкан.

— Моля?!

— Докато заравя експлозивите, той няма да може да мисли за нищо друго. *Ти* ще го предупреждаваш, ако се задава опасност.

— Защо беше нужен този експеримент тогава? — попита тя. — Ако някой от охраната на губернатора дочуе нещо съмнително или се натъкне на нарушители, той ще излъчва много по-силни емоции и...

— И това ще предвидим — прекъсна я Найтхоук. — Ито ще уточни каква е твоята граница на възприемане, когато имаш насреща си ядосан, уплашен или похотлив човек. Ако всичко върви по план обаче, най-вероятно е някой да се натъкне на вас само случайно. Нощните патрули би трябвало да са относително спокойни, защото не очакват да има някой наоколо. Значи ще можеш да ги усетиш на разстояние двеста ярда. Тогава трябва да дадеш уговорения сигнал на Петкан, така че да се скрие или пък да убие патрула, преди онзи да го е видял.

— Сега разбирам. — Тя замълча. — Ако войникът от охраната е въоръжен обаче, откъде си сигурен, че Петкан ще успее да го убие? А шумът от схватката може да привлече и други.

— Дори в този случай имате предимство — ще го усетите още преди той да ви е засякъл.

— Въпреки това въпросът остава. Аз *не съм* убиец.

— Когато те наех, твоето занимание беше да прелъстяваш мъжете. Убеден съм, че ако се наложи, ще направиш много повече за Петкан, та да се измъкне и да пречука онзи. — Той неочаквано се усмихна. — Повярвай ми, ако човек най-напред види *теб*, едва ли веднага ще се втурне да търси някой скрит експерт по експлозивите.

— Колко експлозивни трябва да зарови Петкан?

— Колкото са необходими за целта.

— И колко погубени човешки живота ще тежат на нашата съвест? — продължи тя.

— По-малко, отколкото очакваш.

— Ами ако откажа? — внезапно попита Мелисанда.

Найтхоук въздъхна.

— Това „не“ ли трябва да означава?

— Все още го обмислям.

— В такъв случай можеш да вземеш първия рейс обратно за Бариос II. Това ще бъде краят на нашето сътрудничество.

— И няма да има никакви заплахи или куршум в гърба, изпратен от Перфектния убиец?

Той поклати глава.

— Нашият договор беше друг. Правилата на играта се промениха, значи и играчите трябва да се сменят. Ако решиш да си тръгнеш, ще ти платя дължимото и ще се погрижа да се качиш невредима на първия кораб.

Тя го гледа дълго и мълчаливо.

— Казваш истината.

— Разбира се, че казвам истината — отвърна Найтхоук. — Никога не бих си позволил да лъжа пред една балатайска жена.

— За всички ти си Перфектния убиец — каза Мелисанда. — Аз обаче познавам човека на име Джеферсън Найтхоук, който нито веднъж не се опита да ме измами или подведе. Затова искам да попитам Джеферсън Найтхоук за още нещо.

— Давай.

— Толкова голям злодей ли е Касиус Хил, та искаш да подведеш онези, благодарение на които съществуваш, да промениш целта на своята мисия и най-вероятно да пожертваш живота си? Всичко това, за да свалиш един губернатор от власт?

Найтхоук я погледна твърдо в очите.

— Той е повече от злодей.

— И си уверен, че чувствата ти към Касандра Хил не са повлияли на това решение?

— Сигурно имат значение — отвърна той, — но не толкова голямо, колкото имаше срещата с Касиус Хил.

— Добре, Джеферсън Найтхоук — каза тя след дълго мълчание. През това време беше анализирала чувствата му и разбра, че казва истината. Поне такава, каквато той я виждаше. — Ще направя това, за което ме помоли. И Бог да се смили над душите ни, защото адът скоро ще ги приеме.

---

[1] 1 ярд = 0,941 м. *Бел.пр.* ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Найтхоук седеше на бара в „Синия дракон“, очаквайки Синеокия да му поднесе питие.

— Ще се махнем ли *някога* от Силен? — попита драконът, плъзгайки по плота чаша със странна форма, съдържаща някаква синкава течност.

— Нали работиш тук от години. Какво те накара да се разбързаш толкова?

— Знам какво ни чака.

— Като спомена за това, нека ти кажа, че ще газим в кръв, най-вероятно и в твоята. Та пак те питам — за какво е това бързане?

— Надушвам, че за първи път има шанс да свалим оня негодник — отвърна Синеокия. — Сърбят ме лапите да се разправя с него.

— Ние сме шепа хора, а те са милиони — отбеляза Найтхоук.

— Затова пък ти си Перфектния убиец — все ще намериш някакъв изход. Освен това...

— Слушам те.

— Не би тръгнал, ако предварително не си убеден, че ще се измъкнеш жив — продължи драконът. — Наблюдавам те от седмици — ти си най-предпазливият човек, когото съм срещал. — Той замълча. — Това е доста странна черта за някой, познат по цялата Граница като убиец.

— Аз бях наемник, не убиец — уточни Найтхоук.

— Все същото е — убивал си хора.

— Убивах убийци. И изобщо не е същото, макар че няма как да го научиш от няколкото биографии за Перфектния убиец в библиотеката на Касандра.

— Тинтири-минтири — отсече Синеокия. — Важно е само едно — ако съм плътно край теб през цялото време, шансът прекрасната ми кожа да остане невредима е голям.

— Изобщо няма да си до мен.

— Че защо пък не?

— Първо, защото е грешно да мислиш, че край мен е най-безопасното място. И второ, защото ти нямам доверие.

— Прекара толкова време тук и все още не ми вярваш? — ахна Синеокия. — Да съм те лъгал някога? Да съм те предал или пък да съм се опитал да ти навредя?

— Не, доколкото ми е известно — не.

— Тогава защо?

— Ти не си човешко същество и...

— Сега пък излиза, че мразиш тези, които не са човеци! — нацупено рече драконът.

— Остави ме да завърша — спокойно продължи Найтхоук. — Ти не си човешко същество и Мелисанда не е способна да разчете твоите чувства. А това означава, че докато животът ни е изложен на риск, не мога изцяло да ти се доверя.

— Ами Петкан — той също не е човешко същество.

— Въпреки това тя може да улавя емоциите му.

— И самата Мелисанда не е по човек от мен — продължи да настоява Синеокия. — Тя може да разчете чувствата ти, но ти нейните — не. Тогава откъде си сигурен, че не ти дърпа конците и не ти казва онова, което е в нейна полза? Защо вярваш на нея, а на мен — не? Само защото нейната кожа е розова, а аз имам сини люспи ли? Та тя е балатайска жена!

— Ето, сега ти говориш така, сякаш това е престъпление — каза Найтхоук. — Балатай е колония на човешкия свят, отнета най-напред от Олигархията, а после — от Демокрацията. След като отношенията ни са били замразени за близо двайсет поколения, сега отново лека-полека възстановяваме контактите си. През това време те са мутирвали и са станали телепати. Това обаче не означава, че не са човешки същества. Просто са хора със свръхразвити способности.

— А ти си склонен да се довериш сляпо на всяко човешко същество, но не и на тези, които не са хора. Прав ли съм? — настоя Синеокия.

— Аз съм продукт на времето си — отвърна Найтхоук. — Хората просто не предават други от своя вид. Вярно, някога са го правили и сигурно някога пак ще го правят, но не и ако са изправени пред враг, който ги превъзхожда количествено стотици пъти.

— След като не се предавате един друг, тогава как така искате да свалите Касиус Хил от власт?

— Има разлика между това да разбиеш шайката на един нечестен политик и да предадеш хората си заради извънземни същества. Касиус Хил е най-лошият пример за човек и губернатор, както сам си имал случай да се убедиш. Въпреки това дори той не предава своите.

— А аз си мислех, че сме приятели — рече Синеокия.

— Така е, аз просто го формулирах по друг начин.

— И ти си като всички останали — промърмори драконът. — Сигурно си въобразяваш, че само да докоснеш някой от нас и кожата ти ще започне да се свлича.

Найтхоук го гледа дълго и мълчаливо. Най-сетне забеляза питието, което Синеокия му беше донесъл, отпи здрава глътка и остави чашата обратно на плота.

— Най-близкият ми приятел не беше човешко същество.

— Хайде бе.

— Честно. Беше Сребророг.

— Сребророг ли? Това пък какво е?

— Местните жители на Бонара II. Полухора, покрити с бяла козина и с голям сребърен рог на челото. Бяхме партньори цели три години.

— Чакай да позная — саркастично рече Синеокия. — Той е отнесъл някой куршум или лазерен лъч, предназначен за тебе.

— Не, към него си беше насочен. Имахме достатъчно врагове. Но той би ме защитил с гърди от куршумите. Аз бих сторил същото за него.

— Тогава защо не ми се доверяваш?

— Той заслужи доверието ми, а ти още не си. — Найтхоук замълча. — Но ще имаш този шанс.

— Ето, пак се връщаме на първия ми въпрос: кога ще се махнем от Силен?

— Скоро.

— Колко скоро?

— Ще разбереш като му дойде времето.

— Ти вече си решил, нали? — попита Синеокия. — И въпреки това не искаш да ми кажеш.

- Точно така.
- Каза ли *изобщо* на някого?
- Не.
- Дори на Касандра?
- Дори на нея не съм.
- Е, това ми дава известна надежда. Щом не се доверяваш дори на жената, с която спиш...
- От странни неща черпиш надежда — отбеляза Найтхоук.
- Дори не смея да попитам кой друг идва с нас. Освен нашия екип, разбира се.
- Още не знам.
- А кога ще ти стане известно?
- Скоро.
- Как ще подбереш останалите?
- Има си начин — беше отговорът на Найтхоук.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Найтхоук беше опрял гръб о пурпурния дънер на дървото в дворчето зад „Синия дракон“. Не му се наложи да чака дълго. Млад мъж, натруфен в пъстри дрехи от коприна и сатен и обувки, направени от лъскавата кожа на някакво извънземно влечуго, приближи към него.

— Разбрах, че си търсил хора — рече той, отмятайки дрехата си, под която се откри внушителен арсенал от оръжия.

— Така е — отвърна Найтхоук.

— Едва ли ще намериш някой по-бърз от мен — самоуверено заяви младежът.

— Щом така казваш — сви рамене Найтхоук. — Имаш ли си име?

— Джони Колт.

— Не мислиш ли, че е вече малко старомодно? Защо да не е Джони Лазер например?

Самоувереността на младежа в миг се изпари.

— Вече има двамина Джони Лазер по Границата и още един Кървавия Джони отвъд Периферията — отвърна умърлушено той. После измъкна револвера си от кобура и го подаде с дръжката напред на Найтхоук. — Този обаче е оригинален колт, още от времето, когато сме били на Земята. Погледни го само — истинска музейна реликва. Не можеш дори да си представиш каква е антикварната му стойност на пазара.

Найтхоук даже не посегна към оръжието.

— Не съм спец по тия неща.

— Не си ли ти Перфектния убиец?

— Аз съм — отвърна Найтхоук, — затова можеш да приемеш думите ми за чиста монета: много повече хора са избити с оръжие, което струва по-малко от сто кредита, отколкото ония, премахнати с реликви от по хиляда кредита.

Джони Колт прибра оръжието си обратно в кобура с леко объркан вид.

— Е, в играта ли съм? — попита той.

— Скоро ще разберем — каза Найтхоук. После избра три камъка от земята, отиде при оградата на десетина крачки от тях и ги нареди отгоре ѝ на метър един от друг. — Хайде сега да те видим какво можеш.

— Това е детска игра — разпалено рече Джони Колт. — Нека поне се отдалеча на неколкостотин метра.

— Известно ми е, че с пистолет можеш да уцелиш всяка мишена от неколкостотин метра. Ето това вече е детска игра. На мен ми трябва хора, които стрелят, едва когато врагът приближи съвсем до тях.

— Както кажеш тогава.

Джони Колт зае позиция и пръстите му докоснаха револвера.

— Почакай малко — спря го Найтхоук.

— Сега пък какво има?

— Това не е състезание за бързина и аз няма да ти дам награда, дори ако успееш светкавично да измъкнеш оръжието. От теб се иска пистолетът да е вече в ръката ти, когато се изправиш очи в очи с врага. — Найтхоук направи пауза. — Има и още нещо.

— Какво?

— Използвай лазерния си пистолет.

— Но колтът ми е оригинален!

— Този оригинал обаче може събуди всичко живо в радиус от пет мили наоколо — студено отбеляза Найтхоук. — А нашата операция трябва да се проведе безшумно.

Джони Колт измъкна лазерния си пистолет, хвана го здраво с две ръце, прицели се в камъните и произведе три бързи поредни изстрела. Първият и третият пропуснаха целта, средният камък беше пробит точно в центъра.

— Момче, ти си пропиля шансовете.

— Не ви разбирам.

— Едно от предимствата на лазерния пистолет, освен че не вдига шум е, че с него не трябва да се прицелваш точно. Ти стреляше така, сякаш използваш куршуми. Опитай се да задържиш пръста на спусъка и да обхванеш по-голяма част от целта.

Джони Колт опита отново и този път успя да поразии и другите два камъка.

— Май не счупи рекорда — каза с ирония Найтхоук.

— Така си е.

— Цял късмет си е, че не сме на състезание.

Джони Колт отвърна с крива усмивка.

— Мислиш ли, че ще си спомниш какво трябва да правиш, когато насреща ти стреля истински враг? — попита Найтхоук.

— Със сигурност — рече младежът. — Дали ще имам шанс да се изправа срещу Касиус Хил?

— Най-вероятно не.

— Пазиш го за себе си, така ли?

— Той не е трофей, а цел за поразяване. Все едно кой точно ще го убие, важно е да го видя мъртъв.

— Тогава защо аз да не съм неговият унищожител?

— Защото ако се окажеш толкова близо до него, та да го убиеш, значи си нарушил заповедите ми.

— Искам да остана с нещо в историята — обясни Джони Колт.

— Хората ще говорят за това години наред. Желая всички да знаят, че някога ме е имало на света.

— Не сме тръгнали да жънем лаври и слава — срязва го Найтхоук. — Ако свършим работата си както трябва, никой никога не ще узнае кой стои зад това. Ако не можеш да приемеш тези условия, тогава се откажи докато е време.

Джони Колт смръщи вежди, после вдигна рамене.

— Както кажеш. Е, сега вече в играта ли съм?

— Ще разбереш като му дойде времето.

Младежът напусна дворчето с неохота. На излизане се размина с Ито Киношита.

— Твърде млад и жаден за подвизи.

— Все такива като него пълнят гробищата по Границата — сухо отбеляза Найтхоук.

— Е, взимаш ли го с нас?

— Нямам такова намерение.

— Защо?

— Страшно се гордее с револвера си, а той само с един изстрел може да вдигне дори мъртвите от гроба.

— Защо просто не му забраниш да го използва?

— Това е неговият запазен знак — саркастично рече Найтхоук.
— Представи си само — едно седемнайсетгодишно хлапе вече има запазен знак!

— А ти нямаш ли?

— Все още не. С такова чудо е много по-лесно да те идентифицират.

— Предполагам не мислиш, че той е убил някого досега.

— Ако го е сторил, това сигурно са били неколцина старци, които точно в този момент са гледали в друга посока. Хлапето не е срещало достоен противник, който да има смелостта да го погледне в лицето.

— Това пък откъде го разбра?

— Инстинкт, опит, шесто чувство — каквото предпочиташ.

— Ами ако инстинктът те е подвел?

— Тогава хлапето ще доживее някоя друга историческа битка, а може и да напише няколко песни за нашата героична гибел на Перикъл V.

— Нима наистина допускаш, че ще загинем там?

— Ако всеки си свърши работата, може да се измъкнем още преди да са ни усетили — отговори Найтхоук. — Въпреки това ни превъзхождат по брой и вероятността някой от нас да стане жертва е твърде голяма.

— Тогава защо изобщо поемаме този риск?

— Вече ти обясних — заради Перфектния убиец, който лежи замразен под повърхността на Делурос VIII.

— Разбрах, че не можеш да отклониш Касандра от набеязаната цел. Защо обаче ти не премахнеш няколко престъпника, за чиито глави е обявена награда? Искам да кажа, че има *други начини* да се припечелят пари.

— Защото не знам кога ще потрябват парите — каза Найтхоук.
— Не мога да си позволя да закъснея, а през това време онези да го изхвърлят на улицата. — Той замълча. — Планирам всичко колкото се може по-внимателно и ще се опитам да предвидя изненадите. Надявам се поне един от нашата малка група да е роден с късмет.

— Ти си най-големият късметлия — рече Киношита. — Я гледай до каква възраст си доживял с тая опасна професия.

— Аз съм много добър професионалист, а не късметлия.

— Каква е разликата?

— Родените с късмет не носят аплазия в гените си — отговори Найтхоук с мрачна усмивка.

— Аха, схванах — каза Киношита, после се огледа и зърна към тях да се приближава една слаба жена. — Май имаш нов доброволец.

Жената се упъти право към Найтхоук, пренебрегвайки Киношита.

— Казват, че си търсил доброволци.

— Вярно е.

— Ето ме.

— Име?

— Пелъс Атина.

— Странно име.

— На една древногръцка богиня е — обясни новодошлата. — Тук по Границата хората си избират имена по свой вкус. Аз избрах това.

— И за какво се бориш?

— Да премахна Касиус Хил.

— Лично отмъщение ли преследваш или искаш Границата да стане по-добро място за живеене?

— Аз питам ли какви са *твоите* подбуди да участваш в това? — рече вместо отговор тя. Още преди да е успял да отговори обаче, тя измъкна светкавично нож от колана си и го метна по една птичка, която летеше ниско над земята. Острието се заби в гърба ѝ и тя падна мъртва в прахта. — Стига ти *само това* да знаеш за мен.

— Достатъчно е — съгласи се Найтхоук. — Приета си. Ще ти се обадя, когато дойде времето.

— Знаеш ли къде да ме търсиш?

— Ти нали ме намери, и аз ще те открия.

Тя обърна гръб и си замина, без да пророни и дума.

— Само две дузини като нея да имах, нямаше да се тревожа за изхода на операцията — изпрати я с поглед Найтхоук.

— Намери две хиляди като нея и ще можеш да завладееш цялата Олигархия! — възкликна с уважение Киношита.

— Струва си да помисля над това.

— Кога ще сме готови за тръгване?

— Нали ти казах вече — когато намеря още дузина като нея.

— Това може да отнеме месеци.

— Или пък няколко часа, а може и седмици. Разчитаме единствено на добрата им воля, защото не предлагаме никакви пари. Затова пък е почти гарантирано, че повечето доброволци скоро няма да са сред живите.

— Николас Йори ме питаше защо не си наел *него*.

— Не ми трябва.

— Беше готов да умре, само и само да не издаде тайната на Касандра Хил — напомни му Киношита.

— Това е една от причините, поради която не искам да го взема.

— Нищо не разбирам.

— Няма съмнение, че беше много благородно от негова страна да се жертва в нейна защита — каза Найтхоук. — Въпреки това ми се ще да беше опитал да ме убие. Не ми трябва хора, копнеещи да умрат, колкото се може по-скоро. Нуждая се от мъже и жени, които искат да живеят. Такива като Пелъс Атина, дето дори не могат да си представят, че някога ще умрат. Не ми пробутвай благородни самоубийци, а такива, които са решили да се върнат невредими на Силен.

— Звучи напълно логично от твоята уста — отбеляза Киношита. — В края на краищата ти си Перфектния убиец. Но ако *те* мислят като теб, значи са изгубили всяка връзка с реалността.

— Ти чак сега ли го схвана? — рече Найтхоук. — Всеки, пожелал да се хвърли срещу толкова многочислен враг без разумна причина, не е с всичкия си. Само ние двамата с Касандра имаме основание да се бием.

„Или поне на теб ти изнася да мислиш, че може да жертваш живота си по този начин“, завърши наум Киношита.

Найтхоук отклони поглед от събеседника си и забеляза, че към тях се приближава някакъв висок мъж.

— Ето, идва още един, който ще се провали.

— Не е ли малко прибързано да го обявяваш за губец?

— Погледни му оръжието — сигналната лампичка показва, че не е заредено.

— Дори не бих се сетил да обърна внимание на това.

— Не ти влиза в задълженията да го правиш.

Киношита задържа поглед върху Найтхоук. *„Може би наистина е за предпочитане да тръгнем към Перикъл с дузина луди, вместо с*

някои маркототевци. Въпреки това ми се щеше да има и трета алтернатива... Жалко, че разполагаме единствено с луди и губещи. Победителите вече управляват света.“

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Киношита пръв се реши да наруши мълчанието на кораба.

— Пелъс Атина докладва, че тя и хората ѝ вече са кацнали — обяви той.

— Всичко наред ли е при тях? — попита Найтхоук.

— По всичко личи, че не са имали никакви проблеми.

— Ами останалите?

— От Петкан и Мелисанда все още няма никакви вести.

— А Големия Йохан?

Киношита поклати глава.

— Ни вест, ни кост. Да кацаме ли вече?

— Не и докато всички останали не се приземят.

— Все още не проумявам защо не тръгнахме всички заедно с един кораб — изхленчи Синеокия.

— По-добре да бяхме развели и знамена, та да няма съмнение, че идваме да убием губернатора — кисело рече Найтхоук.

— Можеше да се представим за туристи с тоя космически лайнер — озъби се Синеокия.

— Три дузини туристи от Силен, при това в един и същи ден?

— Ако имахме редовни паспорти и визи... — започна драконът, но гласът му вече не звучеше толкова уверено.

— Миналия век компютрите сигурно щяха да пропуснат подобна издънка, но днешната техника веднага ще вдигне тревога при нахлуването на толкова посетители от планета, която се слави като владение на Ибн бен Калид — каза Найтхоук. — Към това може да добавиш и факта, че през последния век едва ли ще се съберат и десетина туристи, идващи от Силен.

— Добре, де, добре — предаде се Синеокия. — аз просто изказах едно предположение.

Киношита внезапно се оживи.

— Току-що получих съобщение от Петкан. Вече са на повърхността. Никакви усложнения.

— Дотук добре — каза Найтхоук. — Остават само групите на Големия Йохан и Вторнишкия Еди. — Той хвърли поглед на часовника си. — Трябва да дадат знак всеки момент.

След тези думи той се упъти към кухнята да си налее разхладителна безалкохолна напитка.

— Ама че кораб! — изсумтя Синеокия, тръгнал след него. — Тук няма дори капка алкохол!

— Алкохолът и работата не вървят добре заедно.

— Това може да важи за *твоята* обмяна на веществата, но едно хубаво алфарадско бренди би ми вдигнало тонуса.

— В такъв случай ще трябва да се справиш и без него — каза Найтхоук.

— Трогваш ме с тая загриженост за моето здраве — отвърна саркастично драконът.

Найтхоук не му обърна внимание, довърши питието си, метна чашата в преработвателя на отпадъци и се върна в командната кабина.

— Как си? — обърна се към момичето, което седеше мълчаливо в най-отдалечения край.

— Добре съм — отвърна Касандра. — Само дето търпението ми вече взе да се изчерпва.

— Толкова време си чакала, нищо няма да ти стане, ако потърпиш още час-два.

— Знам.

— Затова пък аз не разбирам защо не кацаме още сега — намеси се Синеокия, който продължаваше да върви по петите на Найтхоук.

— Защото така съм наредил — отвърна Найтхоук.

— Известно ми е, че си Перфектния убиец, че тук ти си шефът и най-вероятно си единственото предимство, с което разполагаме. Въпреки това още не си благоволил да ни светнеш какво, по дяволите, става!

— Всеки е запознат със задачата си.

— Но никой не знае *защо* трябва да постъпи по един или друг начин! — натърти драконът. — Ако съществува някакъв план — а е най-добре такъв да има — то никой освен теб не е известен за него.

— Така няма риск някой да го изпее на Касиус Хил, нали? — отвърна Найтхоук.

— Ти продължаваш да ме подозираш в най-страшните пороци на света, само защото не съм човешко същество! — нацупи се Синеокия. — И че ще те предам, само защото ти си човек. Вместо това огледай по-внимателно Хил, Перфектни убиецо! Нали той е човек! Защо ми е да предам един човек на друг?

— Никога не съм казал, че ще го направиш.

— Но се държиш така, сякаш го знаеш със сигурност — изръмжа Синеокия.

— Единствено Касандра е посветена в основния план. Все някой трябва да контролира нещата, ако с мен стане нещо.

— Но ако не си сигурен, че сред нас има предател, тогава...

— Не мисля, че има предател — потвърди Найтхоук. — Но е напълно възможно да греша. Докато не ви разкрия плана си обаче, това няма никакво значение, нали така?

— Да, стига да не получиш някой куршум в гърба.

— Ако ми предложиш сигурен начин да го предотвратя, ще те изслушам с огромен интерес.

Киношита стана от мястото си.

— Големия Йохан също кацна, но се намира почти на три мили от целта.

Найтхоук зае мястото пред пулта за управление.

— Добре тогава, ще му отпуснем още четирийсет минути. Свържи се с Пелъс Атина и й кажи да нагласи графика си според промяната.

— Смятай го за направено — каза Киношита. — От Вторнишкия Еди обаче все още няма никакви новини.

— Нека допуснем, че той е по-скоро предпазлив, отколкото глупав.

— Откъде можеш да разбереш, че е едното, а не другото? — полюбопитства Синеокия.

— Ако е предпазлив, рано или късно ще се обади. Ако е глупав, значи вече е мъртъв и няма да дочакаме вести от него.

— Колко време ще го чакаме да се появи? — попита Киношита.

Найтхоук се замисли над въпроса.

— Ако всичко вървеше по график, бих му отпуснал още десет минути, после щяхме да действаме без него. Но след като сме дали на

Големия Йохан четиридесет минути, нищо не пречи да постъпим така и с Вторнишкия Еди. — Той замълча. — Ама че глупаво име!

— Той се е родил във вторник, оженил се е във вторник и първият му син се е появил пак във вторник; развел се е във вторник и за първи път е убил човек във вторник — каза Синеокия. — Затова най-накрая му дадохме този прякор.

— Днес какъв ден е? — попита Найтхоук.

— Понеделник.

— И така ще е още час-два. Да се надяваме, че няма да завърши този цикъл като умре във вторник.

— Кой знае защо си мислех, че си оптимист.

— Аз съм реалист; понякога двете са едно и също нещо, но друг път не са. Тази вечер например не съвпадат.

— В момента иска разрешение за кацане... — обади се Киношита.

— Успя ли?

Киношита поклати глава.

— Отказах му.

— Защо?

— Без причина.

— Не може ли да се сниши достатъчно, че да пусне совалката, преди да се върне обратно?

— Казва, че няма да успее. Вече го дебнат отвсякъде. Ще наредиш ли да открие огън?

— Не, по дяволите! — скръцна със зъби Найтхоук. — Ще го пометат само за пет секунди!

— Пита какво да прави сега.

— Кажу ми да излезе от орбита, а по-късно пак да опита достъп, но на четиристотин мили по на юг. Ако успее, нека се сниши и мине под сензорите, после да се яви на мястото на срещата.

— Едва ли ще успее — каза Киношита.

— Напълно постижимо е, стига да е добър пилот. Те не могат да засекат нищо, което лети до осемдесет метра над земята.

— Кой, по дяволите, ти каза това?! — възкликна Синеокия.

— Няма нужда някой да ми го казва, аз *и сам го знам* — изкриви лице Найтхоук, но внезапно замълча наред думата. — Чакай да позная — през последния век са усъвършенствали сензорите, така ли?

Киношита кимна с глава.

— Добре тогава, кажи му да се престори, че има повреда в двигателите и да поиска аварийно кацане. Едва ли ще се хванат, но дори шансът да е един процент, нека опита. Ако не успее, да се повърти още половин час из орбита, а после да се върне на Силен.

Киношита предаде съобщението.

— Едва ли вече ще получим вест от него — обърна се към екипажа той. — Дори да мине през охраната, малко вероятно е да обяви в ефир, че току-що е унищожил част от войниците на Хил.

— Така е — съгласи се Найтхоук. — Само ме предупреди, когато Големия Йохан заеме позиция. След това започваме.

— Има съобщение от Мелисанда.

— Какво иска?

— Петкан вече е разположил експлозивите и пита кога да пали фитила.

— Да не прави нищо, докато не му кажа.

— Тя твърди, че той не иска да чака.

Найтхоук се приближи до командното табло.

— Свържи ме с него. — После се надвеси над микрофона. — Слушай, говори Найтхоук. — Миг по-късно Петкан избоботи нещо в смисъл, че го е разбрал. — Не съм си блъскал главата да съставям план, за да можеш ти да правиш каквото ти хрумне! Ако избухне дори един единствен експлозив преди да съм ти дал знак, ще имам грижата да те открия и лично да ти прережа гръкляна преди да напусна тая проклета планета! Ясно ли е?

Петкан взе да мърмори нещо в знак на протест.

— Те ще са също толкова жертви и след час. Единствената разлика е, че ти ще оцелееш и ще имаш възможност да избиваш още хора. Обмисли това.

Той прекъсна връзката и се върна на мястото си.

— Вярваш ли, че ще се подчини? — попита Касандра.

— Най-вероятно.

— Защото се бои от теб ли? — обади се Синеокия. — Със сигурност е наясно, че си способен да го убиеш.

— Въобще не му е ясно — отвърна Найтхоук. — Но ако той ме убие, тогава няма да има кой да му осигури още битки с други хора. А той цени повече количеството пред качеството.

— На всичко отгоре сега е без контрол, в компанията на проститутка телепат. Ти пък си на този кораб заедно с един извънземен барман и преоблечена като мъж жена. — Тя се усмихна криво. — Ама че екип си си избрал, а, Перфектни убицецо!

Той сви рамене.

— Човек трябва да умее да се оправя и с това, с което разполага.

След тези думи за огромна изненада на онези, които го познаваха най-добре, той се разположи в креслото, затвори очи и заспа.

Половин час по-късно Киношита внимателно го разтърси за рамото.

— Какво става? — попита Найтхоук с ясен глас, сякаш изобщо не беше заспивал.

— Големия Йохан зае позиция.

— Значи е време да действаме. Поискай от космодрума координати за кацане.

— Вече го направих, но те имат въпроси.

— Аз ще говоря с тях — каза Найтхоук и се настани зад командното табло.

— Кажете името си и регистрационния номер на вашия кораб — прозвуча механичен глас.

— Говори Джеферсън Найтхоук. Корабът ми няма име. Регистрационният му номер е BD711507JH. Преди два дни излетяхме от Силен.

— Цел на посещениято?

— Бях нает от губернатора Касиус Хил да открия и върна обратно неговата дъщеря Касандра. Аз изпълних задачата, тя е на борда заедно с мен.

— Налага се да проверя това.

— Разрешете кацане, докато правите проверката. Горивото ми е вече на свършване.

Пауза.

— Ще получите разрешение за кацане, ако преди това предадете на живо образа на Касандра Хил.

— Няма проблем. Касандра, приближи се до предавателя за холографски изображения. — Найтхоук изчака малко. — Получихте ли изображението?

— Изображението е получено. Имате разрешение за кацане. Вече прехвърлих координатите в компютъра на кораба ви.

— Благодаря. — Найтхоук прекъсна връзката. — Е, това беше.

— Сега те ще строят половината армия да ни чака! — запротестира Синеокия. — Колко време мислиш им е необходимо, за да установят, че Хил иска дъщеря си мъртва?

— Цяла нощ — отговори Найтхоук. — Защо според теб трябваше да чакаме Големия Йохан да заеме позиция? Той е заглушил всички предаватели от и към губернаторското имение.

— Значи няма да успеят да се свържат с него и да му кажат, че сме тук? — ухили се Синеокия.

— Това беше целта.

— Аз пък си мислех, че задачата на Големия Йохан е да премахне охраната около имението.

— Знаех това — отговори Найтхоук. — Ето защо не ти, а аз ръководя тази мисия. — Той се обърна към Киношита. — Колко време остава до кацането.

— Пет-шест минути.

— Въръжен ли си?

— Имам сонарен и лазарен пистолет — отговори Киношита, докосвайки дръжките на всеки от двата.

— Заредени ли са?

— До горе.

— Все пак ги провери още веднъж преди да кацнем. — После Найтхоук се приближи до Синеокия. — Твоето оръжие наред ли е?

— Да.

— Надявам се знаеш как да го използваш.

— Изпитай ме, ако искаш — отвърна драконът.

— Не е нужно аз да го правя. Касиус Хил ще изпробва уменията ти.

Найтхоук отиде до преградната стена в кораба и тихо изрече комбинацията от цифри на нейния код. Търпеливо изчака, докато тя се плъзна встрани и разкри някакво оръжие със странен вид. Беше нещо средно между пистолет и пушка, с голямо зарядно устройство и необикновена форма.

— Това пък какво е, дявол го взел? — възкликна Синеокия.

— Молекулярен импозатор.

— Мислех, че са забранени навсякъде из Вселената.

Найтхоук му хвърли бърз поглед.

— Откъде успя да го намериш? — продължи да разпитва драконът.

— Помолих Палъс Атина да ми го достави. — Той замълча. — За нея няма невъзможни неща.

— Това сладурче наистина ли е способно на разрушения, за каквито съм чул да разправят?

— Зависи какво си чул.

— Че всичко, което попадне под обстрела му — хора, сгради, транспортни средства — става на пихтия.

— Правилно си разбрал — смъртоносно е, но с локализирано действие.

— Значи се каниш да ги *избиеш*?

— Това не е рицарски дуел и нямам намерение да оставя на врага каквото и да е шанс — отговори Найтхоук. — Успях ли да отговоря на всички въпроси, с които тепърва смяташе да ме затрупаш?

— Не е необходимо да ми късаш главата — рече Синеокия.

— Виж какво — раздражено поде Найтхоук, — предстои ми да се бия с хилядократно превъзхождаща ме армия. Най-вероятно е след тази битка нито един от нас да не оцелее. Дори да оживеем, ще се наложи да унищожа много невинни хора, за да стигна накрая до истинския злодей. Затова прощавай, ако не съм много благоразположен в момента.

— Добре, де, добре — побърза да каже Синеокия, отстъпвайки назад. — Само те моля да не забравяш кой е истинският ти враг.

Найтхоук се извърна към Касандра.

— Наред ли е оръжието ти?

Тя потупа всеки един от pistolетите си.

— Хайде, Ито — каза Найтхоук. — Приземи кораба. Време е за шоуто.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Найтхоук се подаде от кораба и огледа околността, придържайки внимателно молекулярния импозатор на рамо. След миг до него застанаха Касандра, Киношита и Синеокия.

— Е, сега какво? — попита драконът.

— По това време наоколо сигурно има не повече от десетина души — отвърна Найтхоук. — Виждаш ли западното крило на сградата?

— Да.

— Твое е.

— Как така мое? — изненада се Синеокия.

— Трябва да избиеш всички в него.

— Не може ли просто да ги взема за заложници?

— Щом така ти харесва повече.

— Те *не са* ни врагове — натърти драконът.

— Кажете ми го пак, когато някой те разпознае — отвърна Найтхоук.

— Разчитай на мен.

— Прави каквото искаш, но ако някой вдигне тревога, няма да чакам Касиус Хил да те убие, а ще го направя със собствените си ръце — отсеке Найтхоук.

— Нищо не ти пречи да бъдеш малко по-любезен — оплака се Синеокия.

— А на теб нищо не пречи да си малко по-подготвен. Сега всяка минута е фатална.

Синеокия го изгледа обидено, после извади лазерния си пистолет и се отправи в посоката, указана от Найтхоук.

— Е, ако ще да ги избива, ако ще да ги пощади, но дано поне остане невредим — промърмори след него Найтхоук.

После насочи молекулярния импозатор към предавателната кула. Металът за миг се стопи и образува голяма локва наред покрива на космодрума. Върте в сградата неколцина мъже и жени започнаха да

се мятат трескаво насам-натам, опитвайки се да установят причината за прекъсването на комуникациите. Никой обаче не се сети да погледне навън към пистите.

— Дотук добре — каза Найтхоук. — Ито, за вас остават хангарите и складовете. Касандра, заварди изхода и убивай всеки, който се опита да излезе.

С кимане на глава двамата дадоха знак, че са разбрали своите задачи и се отправиха да ги изпълнят. Найтхоук също тръгна към сградата. Като стигна на десетина метра, той провеси импложатора на рамо, измъкна чифт пистолети и рязко нахлу в зданието на летището.

— Кой, дявол те взел, си... — започна униформеният пазач, но беше мъртъв още преди да довърши изречението.

Найтхоук дочу слаб шум зад себе си, извърна се светкавично и свали още двама от охраната с мощен лъч на лазерното оръжие. В същото време дочу агонизиращи викове откъм западното крило и предположи, че Синеокия е или неточен стрелец, или садист. Напълно бе възможно обаче да е по малко и от двете.

След това внимателно претърси митническата зона. Изглеждаше съвсем пуста. Тогава тръгна към хангарите да види как се справя Киношита, но внезапно край него проблясна лазерен лъч и изгори меката част на лявото му ухо. Той се хвърли по очи на пода и се опита да установи откъде дойде изстрелът.

Настана продължителна тишина и измамен покой. Знаеше, че трябва някак да предизвика своя невидим противник да стреля отново, за да разбере къде се крие. Но и врагът си даваше сметка за това и беше решен да чака, докато Найтхоук започне пръв. Перфектния убиец метна шумно един от ножовете си наред помещението, надявайки се онзи да отговори със стрелба, но не получи никакъв отговор. Внезапно край него с трясък се стовари някаква метална кутия и той едва се овладя да не я стопи с оръжието си.

Най-сетне се реши и запълзя по корем върху пода, надявайки се да попадне на някакъв знак, по който да се ориентира — тежко и шумно дишане, крайче от кожен кобур или парче тъкан в защитни окраски; *нещичко*, което би му подсказало къде се е притаил неговият противник. След няколко метра вече имаше риск да попадне право в обятията на врага си. Затова спря, преценявайки, че подобна стратегия може да се окаже чисто самоубийство.

Отново прегледа оръжията си: лазерен и сонарен пистолет, пистолет с куршуми, ножове. Преценяваше какво да предприеме оттук нататък, как да действа. Най-сетне откри решение.

Постави лазерния си пистолет на пода и внимателно намести зарядното му устройство, после натисна бутона „Зареждане“. Тъй като пистолетът беше вече зареден, копчето веднага се върна в изходна позиция. Той пак го натисна и използва острието на ножа, за да го задържи в това положение. След това внимателно изпълзя на десетина метра от мястото и се притаи.

Бяха необходими точно две минути и дваайсет и шест секунди, за да се свръхзареди пистолетът. Той изстреля мощен ослепителен лъч и противникът на Нйтхоук не закъсна с отговора. Този път Перфектният убиец установи къде е източникът на стрелбата и тутакси го порази със сонарният си пистолет. Последва вик, а после настана тишина.

— Светлина — тихо рече Нйтхоук и тутакси две лампи разпръснаха мрака.

Противникът му лежеше проснат на пода с пистолет в ръка. Той се приближи, с върха на ботуша си обърна тялото и замислено се взря в младежкото лице долу.

Внезапно се разнесе шум и Касандра влезе в помещението.

— Видях лампите в цялата сграда да светят и чаках да дадеш знак, че при теб всичко е наред — каза тя. — Не ми се щеше да попадна точно наред някоя престрелка.

— Правилно си постъпила.

Тя погледна оръжието, което все още висеше на рамото му.

— Защо просто не изпари цялата стая с импложатора?

— По-добре се огледай внимателно.

— Не разбирам — каза тя, взирайки се около себе си.

— Щях да срина носещата стена. — Касандра продължаваше да гледа неразбиращо. — Тя поддържа цялата сграда — обясни й той. — Ако я бях съборил, зданието щеше да рухне върху мен. А дори това да не беше станало, пак не копнея Олигархията да ме преследва по петите.

— Те пък защо трябва да се намесват?

— Може и да се измъкна сух, задето стопих антената, но нямаше да ми се размине, ако превърна космодрума в развалини. Трябваше да прекарам останалата част от живота си, която едва ли щеше да е много

дълга, с цялата флота на Олигархията по петите. — Той замълча. — Надявам се, че космодрумът е невредим.

— Никой не се опита да излезе.

— Засега.

— Ито и Синеокия ни чакат отпред. Не са взели никакви заложници.

— Все пак провери западното крило. Нямам доверие на този дракон.

— Някога да те е лъгал?

— Не и повече от някой човек — отговори Найтхоук.

Тя сви рамене.

— А ти къде ще отидеш?

— Ще се опитам да открия компютъра, който се свърза с нашия кораб — онзи, който знае името ми и регистрационния номер на кораба.

— Само две мъртви жени. Не се забелязва нищо, което да се движи — отбеляза Касандра малко по-късно. — Предполагам, че има и други, които се крият някъде, но...

— Не можем цяла нощ да ги търсим. Нека по-добре приемем, че такива просто не съществуват — каза Найтхоук. После се огледа. — И така, приключихме с етап № 1: кацнахме, минахме митническата проверка и никой не би могъл да ни идентифицира. Сега да вървим.

Двамата излязоха и се присъединиха към Киношита и Синеокия.

— Дотук добре — обяви Найтхоук. — Време е да направим официално посещение на губернатора.

— Край пътя има една страхотна военна машина, съвсем празна. Мисля, че ще преодолее с лекота всичко, което губернаторът би хвърлил срещу нас — каза Синеокия.

— Забрави за нея — прекъсна го Найтхоук. — Трябва ни някое прилично частно превозно средство, което да не бие на очи.

— Защо, след като можем да го навестим с *това нещо*. Би било напълно безопасно — запротестира драконът.

— Машина от този род сигурно е натъпкана с апаратура за свързка, а ние не знаем нито една тяхна парола. Ще се издадем още преди да сме изминали и миля. — Той замълча. — И запомни: ако се стигне до престрелка, в никакъв случай не бива да отвърщаме на

огъня. Трябва да се *промъкнем*, колкото се може по-незабелязано, а не да пристигнем с гръм и трясък.

Докато двамата разговаряха, Киношита изучаваше внимателно едно друго превозно средство, спряно край летището.

— Сигурно не трябва да вземаме и такси според теб.

— Предпочитам да не опираме до него — каза Найтхоук и се огледа. — Не виждаш ли нещо по-подходящо?

— Не.

— В такъв случай ще се наложи да откраднем таксито. Влезем ли в него, извади радиостанцията от строя.

— С импозатора ли? — намръщи се Киношита.

— Достатъчен е един негов изстрел, за да стопиш цялата кола — отвърна Найтхоук. — Използвай лазера.

— Май имаме малък проблем — рече Киношита, когато приближиха таксито.

— Какво има пък сега?

— Не прилича на нито една от колите, които съм карал — отвърна Киношита. — Искам да кажа, че *много прилича* на повечето превозни средства, които съм управлявал, но таблото е разположено по съвсем различен начин. При това по всичко личи, че не се движи с термоядрено гориво. — Той надзърна през прозореца. — Дявол го взел, та аз дори не бих могъл да запаля това проклето нещо. — След това се обърна към Синеокия. — Ти някога возил ли си се в подобна дивотия?

Драконът поклати глава.

— Едва ли е чак толкова трудно за разгадаване. Не ми се вярва да е много по-различно от останалите коли.

— Не много, но достатъчно. И за разлика от военната машина, таксито не е снабдено с оръжие. Само една грешка да допуснем, колкото и незначителна да е, сме разкрити. Приближим ли имението на Хил, охраната най-напред ще стреля, а после ще задава въпроси.

— Стига приказки — прекъсна ги Найтхоук, отваряйки решително вратата. — Влизайте вътре, аз карам.

— Ти?! — повтори изумен Киношита. — Нали не си се качвал на кола от век насам. Сигурно нямаш и най-малка представа как работи това.

— Пътувах с такова нещо предишният път, когато бях на планетата. Наблюдавах внимателно какво прави шофьорът.

Той седна зад командното табло, внимателно докосна бутона с необходимата команда върху светещия екран и машината внезапно се задейства.

— Проклет да съм! — възкликна поразен Киношита.

— На твое място нямаше да съм толкова изненадан — каза му Найтхоук, докато таксито пое по пътя в тъмната нощ на Перикъл V.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бяха изминали малко повече от девет мили, когато Найтхоук отби колата и спря зад един гъсталак буйни храсти, който ги скриваше от пътя.

— Сега какво ще правим? — попита Синеокия.

— Ще ходим.

— Колко още ни остава?

— Около миля, може и по-малко.

— Не искаш да привличаш вниманието като пристигнеш с кола, така ли?

— Точно така.

— И си мислиш, че като се изтърсим четиримата пред портата, никой няма да ни забележи, само защото сме пристигнали пеша?

— Първо, няма да отидем пред главната врата — отговори Найтхоук. — Второ, предполагам, че по това време те ще са заети със съвсем други неща.

— Какви например?

Найтхоук включи радиостанцията си и се свърза с Петкан.

— Още ли си там, Петкане?

— Да — отвърна гласът на извънземния.

— Възникнаха ли някакви усложнения?

— Не още.

— Добре тогава, брой до двайсет и ги прати по дяволите. После изчезвайте, колкото се може по-бързо.

Найтхоук не изчака да му отговорят, прекъсна връзката и пое пеша към губернаторското имение.

Двайсет секунди по-късно хоризонтът се озари от серия силни експлозии. Те се появяваха в посока от запад към изток и всяка следваща беше по-мощна и по-ярка от предишната.

— Откъде е успял да се снабди с толкова много експлозив? — зачуди се Синеокия.

— Той е много изобретателен — отвърна сухо Найтхоук. — Хайде, тръгвайте вече. Не сме се събрали на парти с фойерверки! Имаше доста работа.

— Не е ли по-добре да изчакаме, докато ония опразнят имението?

— Който е имал намерение да бяга, вече е успял да го направи — каза Найтхоук. — Бъди сигурен обаче, че Касиус Хил няма да остане напълно беззащитен без никаква охрана.

— Вижте! — възкликна Киношита, сочейки на североизток. — Онова там прилича на лазерна стрелба! Забелязвате ли лъчите в небето?

— Това означава, че и Вторнишкия Еди е успял да се промъкне — каза Найтхоук, ускорявайки крачка.

— Значи сме сигурни какво правят Вторнишкия Еди и Петкан — каза Синеокия. — Големия Йохан също непрекъснато докладва докъде е сигнал. Нека не забравяме обаче, че остава Пелъс Атина и нейната група.

— Тя също е някъде наоколо.

— *Все още* ми нямаш доверие, а? — попита драконът.

— Не става дума за доверие. Ако те хванат обаче, има вероятност да изпееш всичко, каквото знаеш.

— Ами ако заловят *теб*?

— Няма опасност това да се случи — отвърна Найтхоук с такова непоклатимо спокойствие и самоувереност, че Синеокия изведнъж усети страх.

— Това ли е целта ни? — попита Киношита, сочейки ширналото се пред тях имение.

— Това е — студено отвърна Касандра. — Откога чакам този ден.

Синеокия се огледа, търсейки място, откъдето би могъл да мине незабелязано. Накрая направи крачка, но Найтхоук сложи тежко ръка на рамото му.

— Чакай!

— Какво има да чакам? — попита драконът. — Тук сме като същински мишени.

— Това място е натъпкано с детектори — отвърна Найтхоук.

— Тогава как...

— Само млъкни за малко и слушай.

Касандра, която дотогава стоеше втренчена в земята пред себе си, вдигна очи.

— Целият двор е опасан от верига сензорни устройства. Разположени са на около трийсетина сантиметра над земята, така че дребните животни да не ги задействат. Аз обаче нося лещи за инфрачервени лъчи и ги виждам. Следвайте точно стъпките ми и всичко ще бъде наред. Стигнем ли място, където са подредени твърде близо един до друг и е невъзможно да ги преодолеем, ще пропълзя отдолу, ще се опитам да открия енергийния източник на охранителната система и ще го изключа.

Тя пое напред, правейки сложни кривулици. На всеки няколко крачки се обръщаше, за да им покаже как да избегнат невидимите детектори и да предупреди навреме, ако някой от групата много ги приближи. Когато стигнаха на двеста метра от къщата, тя им направи знак да залегнат и да чакат сигнал от нея. После започна да пълзи по корем, избягвайки сензорите, които единствено тя можеше да види. След миг изчезна и дори Нйтхоук, който виждаше отлично нощем, не можеше вече да я различи в непрогледния мрак.

Той се настани, колкото се може по-удобно, върху студената неравна земя и започна да следи все по-редките експлозии и засилващата се лазерна престрелка. След десетина минути, които се видяха цял час на чакащите, Касандра отново се върна.

— Сега вече е безопасно — прощушна тя. — Поне докато влезем в къщата.

— А после какво? — попита Киношита.

— Пазачи, аларма, работи — изреди тя, — всичко, което може да ти дойде наум.

— Много разчитам все пак да имаш някакъв план — каза Синеокия. — Нещо по-различно от това да ме пратиш на покрива например.

— Знаеш толкова, колкото ти е необходимо.

— Дявол го взел, все пак имам право да знам какво става! — протестира драконът. — *Защо* трябва да се катеря на покрива? Касандра твърди, че цялата къща е опасана от сигнална мрежа. Как смяташ да се промъкнем покрай тях?

— Няма да се промъкваме — отвърна Нйтхоук.

— Може би ще тръгнеш слепешката право към къщата и ще активираш алармата?

— Точно така.

— Ти си луд! — избухна драконът.

— Мисли каквото щеш — спокойно каза Найтхоук, — но не викай, защото заради теб ще ни застрелят още преди да сме стигнали къщата.

Синеокия го изгледа унищожително, но не каза нищо повече. Найтхоук и малобройната му команда се отправиха към губернаторската резиденция. Когато наближиха, Перфектния убиец забеляза неколцина войници на алеята, водеща към главната порта. Той направи предупредителен знак и групата свърна откъм задната страна на къщата.

Отзад имаше двама въоръжени пазачи. Найтхоук сложи пръст на устните си и даде знак на групата да спре. После се запромъква напред, тих и предпазлив като змия. Когато приближи на десетина крачки от пазачите, извади нож и го запрати в гърлото на единия от тях. В същото време изскочи от тъмнината и се метна на гърба на другия. Светкавично извъртя главата му и врагът на жертвата изхрущя. После отново настъпи тишина.

Найтхоук даде знак на групата си да приближи. Само миг след това вече се притаяваха в сенките край задния изход.

— Синеокия, Ито, разкарайте трупове.

Двамата замъкнаха мъртвите тела зад близкия храсталак — грижливо подрязани декоративни растения, после се върнаха при останалите.

— Ти все още ли имаш намерение просто ей така да влезеш в къщата? — продължи да настоява Синеокия.

— Разбира се — каза Найтхоук. — След като Касандра отново свърже външната аларма със охранването.

— Да я свърже пак ли?! — възкликна Синеокия. — Че защо?

— За да мога да я включа.

— За какво говориш, по дяволите?!

— Както и сам забеляза, няма начин някой да се добере до къщата без да задейства сложната верига на алармената система. Тъй като не можем да обезвредим всички сензорни устройства,

единственото, което ни остава, е да накараме охраната сама да стори това.

— И как ще го направим?

— Като включим външната аларма. Тогава и тя, и вътрешната ще се задействат едновременно.

— Мислиш, че Хил ще се хване на този номер, когато навън постоянно гърмят експлозивни и върви лазерна престрелка, а всичките им предаватели са заглушени?

— Отначало може и да не се хване. Но когато провери около къщата и не успее да открие кой е задействал алармата, сигурно ще стигне до неизбежния извод.

— И как мислиш да направиш всичко това?

— Не аз, а *ти* ще го направиш — каза Найтхоук.

— *Аз?!* — невярващо повтори драконът. — Но аз държа да съм тук, когато започне голямото клане.

— От теб зависи то да започне — отвърна Найтхоук и посочи към стълбището. — Тази стълба води към един от балконите на спалнята. Стигнеш ли веднъж там, няма да ти е трудно да се добереш до покрива.

— Откакто сме напуснали Силен все ми повтаряш, че трябва да успее да се кача на покрива. Предположих, че към него води поне някакъв таен коридор.

— Наистина не би било зле да има такъв.

— Добре, де, качвам се на покрива — а после какво?

— После започваш да стреляш с *това* — Найтхоук му подаде един от своите сонарни пистолети, — безразборно и във всички посоки.

— По-добре направо да се разкрещя — и без това ще ме открият за три секунди!

— Едва ли — отвърна Найтхоук. — Този пистолет не произвежда нито звук, нито светлина. А стражите ще са на твърде голямо разстояние, за да чуят жуженето му. За сметка на това сензорите са достатъчно чувствителни, за да го уловят. — Той замълча. — Държа да не пропуснеш нито едно ъгълче от околността, за да сме сигурни, че са задействани всички сензори на алармената система. Не стреляй по хората от охраната, само по детекторите. Наблегни на тези, които са пред къщата — искам всички да се струпат там.

— После ти влизаш триумфално през задния вход и задействаш вътрешната аларма! И при това никой не ти обръща внимание!

— Това в общи линии е идеята.

— Знаеш ли, май може и да проработи — съгласи се драконът, но веднага отново стана напрегнат. — Ами аз как ще слеза обратно долу, когато навсякъде ще гъмжи от войска?

— Просто бъди търпелив.

— И колко време трябва да бъда търпелив?

— Десет, двайсет минути, може и час — сви рамене Найтхоук. — Зависи каква е обстановката вътре. Тъй като на всяка цена ще убия Касиус Хил и всички живо на тая планета ще се втурне по петите ми, ти вероятно ще можеш спокойно да слезеш долу и посред бял ден да отидеш до космодрума. Има и друг вариант — той да ме убие. В такъв случай може да се оправдаеш, че насила съм те включил в операцията и да му се закълнеш във вечна вярност.

— Той никога няма да ми повярва.

— Моли се тогава аз да го убия — усмихна се Найтхоук. — А сега върви горе и не стреляй преди да съм ти дал знак.

Синеокия внимателно изкачи стълбата, мърморейки нещо под нос. Когато стигна балкона се задържа за миг, балансирайки върху парапета, после сръчно се преметна през ръба. От височината му се зави свят и той се прилепи плътно до покрива, изчаквайки да премине. Най-сетне измъкна сонарния пистолет, внимателно се надигна и зърна Найтхоук, който стоеше в сенките при задния вход.

Найтхоук дочака Касандра, попита я нещо, тя кимна с глава и той погледна към Синеокия. После вдигна ръка над главата си и я спусна рязко.

Като продължаваше да се чуди как се е забъркал във всичко това, Синеокия насочи пистолета в една точка на около десетина метра от предната врата и натисна спусъка.

Ефектът беше оглушителен.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато охраната се тълпеше на двора да види какво става, Найтхоук, Касандра и Киношита стояха неподвижни в сенките. Щом се убедиха, че Синеокия е задействал повечето детектори, Найтхоук влезе през задната врата, откри охранителната камера и я унищожил.

— Ти не — обърна се после към Киношита, който го следваше по петите.

— Защо?

— Вече ти казах — на всяка цена трябва да останеш жив и да занесеш парите на Делурос VIII. Не мога да рискувам да те убият в къщата.

— Тогава къде да стоя?

— Виждаш ли онази стая на втория етаж, която свети?

— Да. Май има решетки на прозорците и балконската врата.

— Те са предназначени да пазят от външни нападатели, а не да държат вътре някой по принуда. Това е кабинетът на Хил. Навъртай се наоколо. Когато взема парите, ще ти ги спусна долу.

— Ами ако през това време там се е струпала охраната на Хил?

— Ще открия начин да привлека вниманието им, докато Касандра ти предава парите. — Той подаде молекулярния импозатор на Киношита. — Използвай това, ако стане наистина напечено.

— Все още не съм напълно сигурен, че постъпваш правилно — дръпна се Киношита. — Мога да ти бъда полезен вътре.

Найтхоук поклати глава.

— Само ще увеличиш бройката на хората, които трябва да пазя. — Той забеляза огорченото изражение на Киношита. — Извинявай, но сега не е време за любезни обноски.

Той отстъпи встрани да направи място на Касандра да влезе и хлопна вратата пред Киношита.

— Дали ще успее да избегне охраната? — попита тя, докато се промъкваша през една малка стая.

— Той е умел боец, ще се справи.

Найтхоук спря пред вратата и попита:

— Какво има зад нея?

— Коридор. Наляво води към стълба, а надясно — към библиотеката и лятната кухня.

— Лятна кухня? — учудено повтори той.

— Там приготвят храната, когато има градинско парти. Едно време готвеха направо в двора. Насекомите на Перикъл обаче са не само големи, но и много агресивни, затова баща ми нареди да преместят лятната кухня някъде на закрито.

— Има ли вероятност да се натъкнем да охрана в коридора? — попита Найтхоук.

— Обикновено там е свободно. Сега обаче алармата е задействана, а сигналните лампи светкат като на Коледа. Напълно е възможно да налетим на пазачи.

— Тогава аз ще мина първи.

— Аз също съм въоръжена — възпротиви се тя. — Не забравяй, че това е *моята* битка!

— Нямам намерение да правя компромиси заради теб — отсече Найтхоук. — Ако вътре има дори един пазач, нямаш никакъв шанс. Аз съм обаче съм Перфектния убиец и ще са нужни поне двама-трима, за да ме свалят.

Тя отново понечи да протестира, но осъзна, че той има право. Решението му беше предизвикано по-скоро от здрав разум, отколкото от някакво благородство или фалшив героизъм. Затова Касандра отстъпи.

— Отвори се — прошепна Найтхоук и вратата се плъзна встрани. Той престъпи през прага с извадено оръжие и изпрати един лазерен лъч в охранителната камера.

— Стой! — разнесе се вик.

Найтхоук залегна, откри огън и свали охранителя. После се претърколи настрани и улучи още двама, докато тичаха надолу по стълбата, привлечени от вика на първия. След кратката престрелка полежа неподвижен около минута, ослушвайки се предпазливо. После се обърна към Касандра.

— Хайде да продължаваме — каза тихо, придвижвайки се към стълбата.

— Не оттук! — прошепна тя.

— Нали води към кабинета на баща ти?

— Затова е свързана към охранителната система. Първото стъпало ще отчете теглото и формата на стъпалото ти. Тъй като данните ги няма в компютъра, второто стъпало ще те овъгли.

— Тогава как ще стигнем до горе?

— Има възможност да подходим от три страни. Първите две със сигурност са охранявани — парадното стълбище и асансьорът край него. Третият път открих още като малко момиче — тайна стълба, която води към резервен изход в случай, че на баща ми се наложи да бяга. Само че не знам дали и тя не е свързана към охранителната система.

— Ако наистина е така, ще е твърде късно, когато го разберем със сигурност — каза Найтхоук. — Най-добре да използваме някой от другите два пътя и да се опитаме да минем през охраната.

Тя кимна в знак на съгласие и пое по коридора. Щом стигнаха лятната кухня се спря, докато Найтхоук обезвреди поредната камера. Когато се обърна към нея, той забеляза, че е разтревожена и се двоуми.

— Какво има?

— Нещо не е наред — отвърна Касандра.

— Какво по-точно?

Тя смръщи вежди.

— Тук винаги има хора от персонала — обикновено приготвят собствената си храна, ако няма официална вечеря или прием.

— Значи всичко е наред. Просто в момента са задействани почти всички аларми и те са наизлезли да пресрещнат нападателите — нас с други думи.

— Хората от кухнята не носят оръжие — каза тя. — *Все някой* трябваше да е останал тук.

Като по команда тежката метална врата на една от хладилните камери се отвори и от нея излязоха двама мъже на средна възраст, всеки с голямо парче месо в ръце.

— Не мърдайте! — тихо, но отчетливо произнесе Найтхоук.

Един от мъжете така се стресна, че изпусна месото, което падна шумно на пода, и вдигна ръце. Другият впери поглед в Найтхоук, сякаш той беше последната капка в препълнената чаша.

— Може ли отвътре да се регулира температурата на хладилника? — попита Найтхоук.

— Да — отвърна единият от мъжете.

— Добре тогава, влизайте вътре.

— Но...

— Никакво „но“, изпълнявайте!

Когато и двамата се озоваха обратно вътре, Найтхоук притвори вратата.

— Ще останете тук няколко часа, така че повишете температурата и се опитайте да не се притеснявате много.

Още преди да отворят уста за протести, той хлопна лъскавата тежка врата.

— Ето, справихме се и с твоите готвачи — обърна се той към Касандра. — Сега накъде трябва да поемем?

— Върви след мен.

— Не, *ти* ще вървиш след мен — каза остро той. — Само ми кажи в каква посока.

— През тази врата — посочи тя, — после надясно по коридора, през дневната и попадаме в преддверието.

— При парадното стълбище ли?

— Да.

— Да вървим.

Той излезе в коридора с насочен пистолет във всяка ръка, готов да реагира при най-малкия шум или раздвижване. Внезапно дочу стъпки зад гърба си, които идваха откъм лятната кухня. Върна се обратно, заобиколи Касандра и зачака с ледено спокойствие. Когато трима мъже влязоха през вратата, стреля. Всички бяха мъртви още преди да докоснат пода.

— Проклятие! — промърмори той.

— Какво стана?

— Сигурно сме задействали алармата вътре в къщата. Вече знаят, че сме тук.

Той се върна в кухнята и стреля в един от прозорците. Воят на алармата се присъедини към останалите.

Сетне двамата забързаха по коридора към дневната. Найтхоук унищожиха поредната охранителна камера и даде знак на Касандра да приближи. Щом тя застана плътно до него, стреля в прозореца и активира алармата и на тази стая.

— Главният вход е натам, нали? — попита Найтхоук, сочейки масивната врата в дъното на стаята.

Тя кимна.

— Стълбището и асансьорът се падат отляво.

— Колко души охрана има там?

— Обикновено са дузина от почетната стража и още неколцина по-нисши служители — отговори Касандра. — Но сега, при тая тревога — кой знае? Може би всички са се струпали отпред, очаквайки нападателите. Възможно е обаче да са надушили измамата и да са утроили охраната вътре.

Една съвсем близка експлозия разтърси цялата къща.

— Надявам се Петкан да помни, че не трябва да взривява имението, докато все още сме вътре — промърмори под нос Найтхоук.

— Баща ми разполага с неколкостотин войници, така че и да иска, Петкан не би могъл да се промъкне толкова близо до къщата.

— Никога не го подценявай — каза Найтхоук. — Способен е да ги вдигне във въздуха още преди да са се усетили. — Той пристъпи към вратата. — Готова ли си?

Тя извади пистолета си и кимна с глава.

— Да вървим тогава.

Джеферсън заповяда на вратата да се отвори и изскочи в преддверието. Там имаше осем униформени мъже и двойка работи, които стояха на стража. Петима от охраната бяха мъртви още преди да разберат какво става, а Касандра обезвреди други двама. Найтхоук светкавично насочи огъня към роботите, стопи първия с лазерния пистолет и разпиля частите на втория с мощен изстрел от сонарния. Единственият оцелял от охраната търти към асансьора.

— Хвани го! — изръмжа Найтхоук, не изпускайки от очи втория робот, който сипеше огън от отвора в корпуса си, пригоден за защита при извънредни ситуации. Продължи да го държи на прицел със сонарния пистолет, а като се убеди, че първият робот вече не представлява опасност, унищожил втория с мощен лазерен лъч. Когато машината се превърна в течен метал, откъм асансьора се дочу предсмъртен вик.

— Дявол да го вземе, страшно си добър! — възхитено извика Касандра. — Моята помощ май изобщо не ти беше нужна.

— Без теб нямаше да спра онзи и той щеше да предупреди баща ти или пък да повика подкрепление.

— Е, вече не може да го направи. Баща ми обаче така или иначе вече е разбрал, че тук е нахлул *някой*. — Тя замълча. — Разруших контролното табло на асансьора, затова се налага да се качим по стълбата.

— Няма голяма разлика — отвърна Найтхоук, взрян в мъртвите тела и деактивираните роботи. — Поне си защитихме гърба. Онова, което ни чака, няма да избяга, независимо дали пристигаме с асансьор или се качваме по стълбата.

— Всичко ще бъде наред, докато *някой* не влезе в къщата — съгласи се тя.

— Едва ли *някой* ще успее — каза той, прескачайки труповете. Добра се до външната врата и разтопи ключалката с един изстрел на лазерния пистолет.

— Няма ли опасност това да привлече вниманието им? — попита тя.

— Най-вероятно.

— Тогава ще разбият вратата.

— Може и да опитат — каза Найтхоук, проверявайки часа. — Наблизо обаче има една дребничка дама, която ще се изкаже след около четиридесет секунди — допълни с усмивка.

— Пелъс Атина ли?

— Точно така — рече той и се заизкачва по витата стълба.

— Чудех се каква е нейната задача.

— Същата като нашата, но отвън.

Найтхоук спря на първата площадка, огледа се на всички страни, взря се във всяка сянка, после реши, че нищо не го заплашва и продължи нагоре. На последното стъпало се забави да изчака Касандра.

— Дотук добре — каза тя.

— Това беше по-лесната част — отвърна той. — Баща ти не е глупак. Бас ловя, че последните метри крият много повече изненади от капаните досега.

Той пое предпазливо по коридора към кабинета на Касиус Хил. От стайте на два пъти изскачаха охранители и се опитваха да го спрат. И двата пъти Найтхоук ги застреля още преди да са успели да се

прицелят. От чакалнята пред кабинета излезе робот и се насочи към него. Мъжът стреля едновременно с лазерния и сонарния пистолет, но без никакъв видим ефект. После се заоглежда за прикритие, докато роботът напредваше неумолимо. В последния момент зърна тежък полилей и стреля във веригата, на която той висеше от тавана. Масивното осветително тяло се стовари тежко върху робота, който забуксува и спря, за да се освободи от препятствието. През това време Найтхоук, който се беше отказал да се промъква тихомълком, извади гранатомет и стреля последователно в двете очи на робота. Сензорите му взеха да пушат. Найтхоук се претърколи плътно до стената, повличайки Касандра със себе си. Роботът продължи да напредва по права линия, прекатури се през парапета на площадката над главното фоайе и се стовари върху мраморния под от десет метра височина.

— Защо, по дяволите, другото оръжие не успя да го спре или поне да го забави? — промърмори почти на себе си Найтхоук.

— Изработен е от титанова сплав, а връзките му са с непробиваемо покритие — отвърна Касандра.

— Виждал съм титан и преди, но нито веднъж не е устоявал на лазерен лъч — каза той.

— През последния век беше усъвършенстван — уточни тя. — Занапред не разчитай на спомените си, защото баща ми притежава всички последни изобретения в областта на охранителните системи.

— Ще запомня това — каза сериозно той, изправяйки се на крака. Затъкна сонарния пистолет в колана си, но продължи да държи гранатомета готов за стрелба.

— Може пак да ми потрябва.

— За да се добереш до целта ще ти потрябва целия арсенал от оръжия, който носиш — предупреди го Касандра. — Баща ми е опасен човек. По-добре беше да задържиш молекулярния имплозатор.

Той разтърси глава.

— Ако го използваш срещу някой, който стои край стена, не само ще превърнеш врага си в локва, но ще унищожиш и цялата сграда, а най-вероятно и растителността около нея. — Той се усмихна. — Не те съветвам да стреляш с него, когато си на втория етаж в къща с високи тавани. Освен това Ито на всяка цена трябва да се добере обратно до кораба. Най-добре беше имплозаторът да остане при него.

Той се насочи към чакалнята пред кабинета, приближи крадешком, а после внезапно се втурна към вратата с насочено оръжие. За да установи, че вътре няма никой. Найтхоук почака Касандра да го настигне, след това влезе в чакалнята. Този път вътре стоеше робот, чието внимание беше приковано във вратата.

— Добър вечер, г-н Найтхоук — посрещна го той. — Много ми е приятно да ви видя отново.

Касандра насочи оръжието си към него, но Найтхоук я възпря.

— Той е от администрацията. Не е програмиран да се бие.

— Но ще предупреди баща ми, че сме тук!

— Вече го е сторил.

— Губернатор Хил няма представа, че сте вътре в сградата, г-н Найтхоук — каза роботът.

— Лъжеш, нали? — изгледа го Найтхоук.

— Точно така, господине.

— Върви на мястото си и си дръж устата затворена!

— Мисля, че трябва да остана на поста си, господине.

— Ако не изпълниш веднага каквото ти казах, ще те стопя с лазера — заплаши го Найтхоук. — Обмисли внимателно думите ми и чак тогава решавай.

— Мисля, че ще съм по-полезен за моя господар, ако все пак се върна обратно на мястото си зад бюрото — обяви роботът, заобиколи писалището и се настани зад него.

— Колко хора и работи от охраната на Касиус Хил има зад тази врата? — попита Найтхоук, сочейки към кабинета.

— Нито един, господине.

— Пак лъжеш.

— Точно така, господине.

— И така — колко?

— Три хиляди и четиринайсет.

Найтхоук насочи заплашително пистолет към робота.

— Ако ме излъжеш само още веднъж, ще ти пръсна проклетата глава. Питам за последен път — колко хора и работи пазят губернатора?

— Достатъчно, господине — отвърна роботът. — Можете да стреляте, когато сте готов.

— Щом толкова настояваш — каза Найтхоук, натисна спусъка и стреля в главата на робота.

— За какво беше нужно това — та той е само една машина — каза Касандра.

— За да не уведоми всички останали точно къде се намираме. Пелъс Атина наистина е много добър професионалист, но не *чак толкова*.

— Сигурно вече ги е предупредил.

— В такъв случай си е получил заслуженото — раздражено рече Найтхоук.

След това пристъпи внимателно към вратата на кабинета. Щом наближи достатъчно, тя се плъзна встрани и позволи на Касандра и Найтхоук да влязат.

Касиус Хил седеше зад писалището, обкръжен от четири робота на охраната. Беше елегантно облечен и пушеше антареанска пура.

— Добър вечер, Перфектни убиецо — каза той и се обърна към Касандра: — Прекрасно е да те видя отново, дете мое. — После отново отмести поглед към Найтхоук. — На какво дължа удоволствието от това посещение?

— Дължите ми пет милиона кредита — отвърна наемникът. — Предпочитам ги в брой.

— Глупости — спокойно каза Хил. — Казах вече, че тя не ми трябва. Искам Ибн бен Калид.

— Известно ми е. Затова ми дължите пет милиона кредита.

— Глух ли си, казах... — Внезапно очите на Хил се разшириха и той се втренчи в Касандра. — *Но разбира се!* Какъв глупак съм бил само! Ето защо не успях да открия нищо за миналото на Ибн бен Калид! Сега вече не се учудвам, че успяваше да предугади всеки мой следващ ход. — Той се изправи. — Поздравявам те, Касандра. Не бих могъл и да мечтая за по-надарена дъщеря! Притежаваш всички необходими качества, за да ме заместиш на този пост. — Той помълча, после продължи с присмехулно огорчение: — Колко жалко, че все пак ще трябва да те убия.

— Никого няма да убиете — намеси се Найтхоук, насочвайки пистолета си към Хил.

— Не ставай глупак, Перфектни убиецо. Признавам, че стори дори невъзможното, за да се добереш до кабинета ми, но никога няма

да успееш да излезеш жив оттук, ако ме убиеш. — Той се опря тежко на писалището и се наведе напред. — Смятай мисията си за приключена. Ти върна дъщеря ми у дома и ми представи Ибн бен Калид. Можеш да напуснеш Перикъл. Парите ще бъдат преведени в сметката на твоите адвокати.

— А с нея какво ще стане?

— Каквото има да става, то няма да ѝ се размине, независимо дали преди това съм те убил или не.

— Така няма да се разберем — спокойно рече Найтхоук. След това посочи към единия от ъглите в стаята, където стоеше солиден сейф. — Отвори го!

— Няма.

— Ще го отворя, независимо дали преди това ще се наложи да те убия или не.

— Ти се съгласи да изпълниш новото ни споразумение — каза Хил, — а съм чувал, че Перфектния убиец винаги спазва думата си.

— За един век много неща могат да се променят — отговори Найтхоук. — Отвори сейфа!

— А после какво? Така или иначе ще ме убиеш.

— Нямам намерение да те убивам.

— Току-що каза, че не може да се разчита на дадената от теб дума. Тогава защо трябва да ти вярвам?

— Какъв ще е смисълът да те убивам, след като прибера парите ти?

— Ако ме оставиш жив, ще те преследвам дори до края на галактиката.

— Съмнявам се — каза Найтхоук. — Ако те оставя жив ще си толкова благодарен за получения дар, че едва ли ще го пропилиеш така неразумно.

Хил се втренчи в Найтхоук.

— Мога да наредя на роботите си да те убият още сега.

— Едва ли. Те са програмирани единствено да те пазят. — Найтхоук повиши глас: — Ако видя някой робот да помръдва, на часа ще застрелям Касиус Хил. — После се ухили на Хил. — Хайде сега им заповядайте да ме убият.

— Това не е краят, Перфектни убиецо. Всеки човек си има слабости. Ти също си човек. Току-що подписа смъртната си присъда.

— Аз съм мъртъв от сто години насам, така че заплахата ще отиде на вятъра — отговори Найтхоук и махна с един от пистолетите към сейфа. — Хайде на работа.

Хил се обърна към Касандра.

— Ти нищо ли няма да кажеш, дъще? Не те ли гризе поне малко съвестта, че се изправи срещу собствения си баща? Няма ли да признаеш, че си сгрешила и да поискаш прошка?

— Дай парите — кратко рече тя.

Той сви рамене, отиде при сейфа и бързо набра комбинацията. След това тихо прошепна трите думи на кода, така че Найтхоук да не ги чуе. Вратата се отвори.

— Ето ги — сочеше високите купчини шумолящи банкноти. — Едва ли ще са ти от полза обаче.

— Отстъпете настрана — нареди Найтхоук.

— Това е последният ти шанс, Перфектни убиецо. Все още можеш да си тръгнеш по живо, по здраво.

— Не си в положение да даваш заповеди.

— Аз съм Касиус Хил — каза той, отстъпвайки към писалището. — И винаги мога да раздавам заповеди!

— Дръж пистолета си насочен право в него — нареди Найтхоук. — Ако той или някой от роботите мръдне, убий първо Хил.

Найтхоук приближи сейфа, надзърна вътре, после прибра оръжието си и посегна към парите...

... После вратата на сейфа се хлопна...

... на металната каса внезапно израснаха крака и ръстът ѝ се изравни с този на Найтхоук...

... тя протегна ръце и стисна гърлото на Перфектния убиец.

— Нещастен, жалък клонинг — просъска Касиус Хил. — За един век могат да се случат много неща. Запознай се с най-новото и съвършено изобретение в охраната — оръжие, което може да приеме каквато форма му заповядам.

Найтхоук се опита да измъкне лазерния си пистолет, но сейфът — Оръжието — го изби от ръката му.

— Кажи му да ме пусне, или тя ще те убие! — изхърка Найтхоук, когато едната от металните ръце го стисна за рамото.

— Ти кажи на нея да се предаде, или Оръжието ще убие теб! — озъби се Хил.

Касандра стреля и баща ѝ улови ранената си дясна ръка.

— Със следващия удар ще отнеса главата ти — студено каза тя.

Найтхоук издаде неволен вопъл, когато рамото му изхрущя в металната хватка. Той продължаваше да се бори и да държи главата си далеч от другата ръка на Оръжието. От металното туловище обаче поникнаха още три ръце, всяка следваща все по-дълга от предишните.

— *Веднага!* — извика Касандра.

— Добре — пречупи се Хил и се обърна към сейфа: — Целувка!

Металните ръце внезапно отслабиха своята хватка и се прибраха в стените на Оръжието, макар вратата все още да държеше лявата китка на Найтхоук приклепена и неподвижна.

— Целувка? — повтори учуден Найтхоук, забравил за нетърпимата болка в рамото си.

— Избрах дума, за която неприятелите ми едва ли биха се сетили — каза с делови тон Хил, сякаш нахлуването на убийци в кабинета му се случваше всеки ден. — А сега какво ще правим — ще ме убиете или пък аз ще трябва да ви убия. Възможно е и да се споразумеем някак.

— Накарай го да ми пусне ръката — каза Найтхоук.

— Нямам такова намерение — отговори Хил. — Ти си опасен човек, Перфектни убицецо. Най-добре е да стоиш вързан, докато не стигнем до някакво споразумение.

— Целувка! — произнесе отчетливо Найтхоук.

— Той реагира единствено на *моя* глас — обясни Хил. — При това „целувка“ е командата, с която се прибират ръцете му. Необходима е друга дума, за да те пусне. Само че няма да ти кажа каква е.

Касандра пристъпи още по-близо до него и насочи дулото между очите му.

— Не прибягвай до мелодраматични жестове, дъще — спокойно рече Хил. — Животът му сега не е застрашен и нямаш основание да ме платиш с тоя пистолет. Ако ме застреляш, роботите ще те убият още преди Оръжието да е довършило него.

— Не можем вечно да стоим така — обади се Найтхоук.

— Значи е време да говорим делово — съгласи се Хил.

— Добре тогава.

— Само че аз ще преговарям единствено с теб, Перфектни убицецо. Дъщеря ми сигурно ще наследи това малко именьице някой

ден. Онова, което имаме да си кажем ние двамата обаче, не ѝ влиза в работата.

— Майната ти! — избухна Касандра и още повече изпъна ръка, така че дулото почти опря челото на баща ѝ.

— Такива думи, при това от устата на една млада революционерка — произнесе с присмехулна изненада Хил.

— Ръката ми взе да изтръпва — каза Найтхоук. — Крайно време е да започваме да преговаряме.

— Веднага щом сме готови за това — с готовност рече Хил.

Найтхоук се извърна към Касандра.

— Не знам още колко време ще остана в съзнание. Най-добре е да направиш каквото ти казва.

— Тая няма да я бъде! — възпротиви се тя.

— Не му е сега времето да спорим — изръмжа Найтхоук и отново погледна към Хил. — Тя не може да се върне в чакалнята, защото ще попадне на мушката на твоите хора.

— Тогава какво предлагаш? — попита Хил.

— Не знам — прехапа устни в болезнена гримаса Найтхоук. — Няма ли друг изход тук?

Хил се огледа.

— Е, балконът е винаги на разположение.

— Чудесно. Заклучи я отвън, докато разговаряме.

— Ами ако скочи долу и избяга?

— Или ще си счупи краката, или твоите хора ще я убият.

— Нямам намерение да ходя където и да било! — извика Касандра.

Найтхоук я изгледа втренчено. *„Престани да се правиш на твърда и благородна! Забрави ли кой чака долу и какво държи в ръцете си?“*

— В такъв случай се налага да изчакаме, докато не изгубиш съзнание и тя не се умори да сочи с тоя пистолет в челото ми — каза Хил и красноречиво сви рамене. — Няма да обеля нито дума, докато е тук.

„За бога! Още ли не си се досетила какво се иска от теб?!“

— Махай се оттук, проклета кучко! — изрева той.

Тя се втренчи изумена в него, после по лицето ѝ се изписа гняв. Сетне рязко се отправи към балкона, без да отрони и дума.

„Така е по-добре. А сега овладей беса си и погледни надолу преди наистина да ми е причерняло пред очите.“

Хил затвори вратата зад нея.

— Ето ни най-после на спокойствие, Перфектни убиецо — безгрижно започна той. — Моето предложение още е в сила — ще те пусна да си вървиш цял и невредим, а парите още утре ще са в сметката на твоите адвокати.

— Прати по дяволите адвокатите ми — каза Найтхоук. — Правя всичко това за *самия себе си*, а не за тях.

— Аха! — усмихна се Хил. — Значи най-после осъзна кое е в твой интерес. Това ще направи общуването с теб много по-леко и приятно. Не го забравяй, докато не стигнем до някакво споразумение. — Той замълча. — Нека най-напред се убедим, че си ме разбрал правилно. Освобождавам те, плащам ти и ти напускаш кабинета ми. Не знам колко души подкрепление си довел със себе си. — Той направи неопределен жест в посоката, откъдето се дочуваха експлозиите на Петкан. — Но ще ти дам шанс да ги събереш и да ги отведеш със себе си. — Той отново замълча и се втренчи в Найтхоук. — Ибн бен Калид обаче ще остане тук.

— Дадено.

„Къде си, дявол те взел?!“

— Хубаво. Остана само да обсъдим твоя хонорар. Мисля, че три милиона кредита са твърде щедро възнаграждение за услугите ти.

— А какво стана с онези пет милиона?

— Говорихме за такава сума преди да започнеш да ме заплашваш. Освен това със сигурност тази вечер си нанесъл щети на имението ми поне за няколко милиона.

— Сигурно е така.

— Е, какво тогава?

— Предлагам два варианта — каза Найтхоук. — Да ми платиш три милиона или осем милиона — от теб зависи.

— И каква е разликата? — рече с любопитство Хил.

— Срецу осем милиона ще обещаю да не се връщам повече тук и да не те убивам.

— Продължаваш да ме заплашваш значи? Много бавно се учиш, Перфектни убиецо. — Губернаторът въздъхна и мълчаливо се втренчи в него. — Ще ти кажа какво мисля да направя — продължи после. —

Ще приема предложението и ще ти платя осем милиона. Не ми се ще да прекарам останалата част от живота си, озъртайки се през рамо.

— Добре — отговори Найтхоук, — договорихме се.

— Точно така.

Хил погледна към Оръжието и произнесе една единствена дума: „Дръж!“

Краката на Найтхоук се подгънаха от режещата болка в китката. Беше почти припаднал, когато Хил нареди на Оръжието да го пусне. Най-сетне освободен, той се строполи на пода. Като се посъвзе, измъкна колана и пристегна ръката си, опитвайки се да спре кръвотечението. Хил отиде при сейфа и измъкна от него покритите с кръв банкноти.

— Сега наистина ти се разплащам с кървави пари, Перфектни убиецо. Тъй като се надявам да удържиш на думата си и да не ме преследваш повече, мисля, че едно поощрение ще е добре дошло.

Найтхоук посегна към лазерния пистолет, който лежеше на пода, но единият от роботите насочи смъртоносния си пръст към него и го изтласка надалеч.

— Нима вече си готов да погазиш даденото обещание? — учуди се Хил.

— Кървенето още не е спряло — промърмори Найтхоук. — Трябва да обгоря раната.

— Позволи ми аз да го направя — каза Хил, протегна се към писалището и измъкна от там лазерен пистолет. След това се прицели в кървящата рана и стреля. Найтхоук отново се повали на пода и простена от болка.

— Номер четири — обърна се Хил към единия от роботите. — Иди на балкона и убий дъщеря ми!

— Слушам, губернаторе! — отвърна машината и се отправи към балконската врата.

Разнесе се жужащ звук и роботът за миг се превърна в локва разтопен метал.

— Сети се най-последно, значи! — изохка Найтхоук, когато Касандра влетя в стаята с насочен напред импозатор. Тя унищожи най-напред останалите два робота, после превърна в каша и самото Оръжие.

— Какво ти е сторил?! — извика тя, когато забеляза ръката на Найтхоук.

— Не бери грижа за това — процеди през зъби той. — Давай по-скоро да се махаме от тук!

Тя насочи импложатора към баща си, който се прицелваше в нея с лазерен пистолет.

— Това е патова ситуация — произнесе спокойно губернаторът.

— Само ти мислиш така.

Тя активира импложатора и баща ѝ се превърна в кървава каша още преди да е отвърнал на стрелбата.

— Съвсем бях забравила за Киношита, докато не ми се развика — каза Касандра, помагайки на Найтхоук да се изправи на крака. — Беше толкова неочаквано, че ме стресна и ме накара да се замисля.

— Изглежда съм по-слаб, отколкото мислех — неуверено рече той. — Имам чувството, че цялата стая се върти около мен.

— По дяволите, наистина е така! — извика Касандра. — Това копеле сигурно е закодирано своите жизнени данни в охранителната система на къщата и я е направило зависима от неговия живот! Щом той е мъртъв, скоро и това проклето здание ще се срути върху главите ни!

— Вземи парите!

Тя измъкна от джобовете си две платнени торби и бързо набута парите в тях. Стаята се тресеше все по-силно.

— Ами сега? — попита накрая.

Найтхоук се заклатушка към балконската врата.

— Хвърли по-голямата торба на Ито! Дай му и импложатора!

Тя се залови за парапета и праметна през него парите и оръжието.

— А сега? — попита отново.

— Къде е онзи таен изход, за който говореше?

Тя понечи да тръгне натам, но внезапно подът под нея пропадна и пялото крило на къщата, в което се намираше кабинетът на губернатора, рухна с трясък.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Найтхоук простена и с мъка отмести гредата, която затискаше гръдния му кош. После се пресегна и махна друга, притиснала крака му. Най-накрая си даде сметка, че е без лява ръка. Колкото и да го болеше отрязаната китка, болката в рамото беше още по-жестока.

Внезапно над него се изправи някаква тънка фигура и взе да размества гредите, притиснали тялото и крайниците му.

— Касандра... — простена той.

— Тя е добре. Сега се опитай да събереш силите си. Лежи спокойно, докато не те освободя от развалините.

Той се опита да фокусира погледа си и най-сетне различи чертите на Пелъс Атина.

— Какво стана? — попита замаяно той.

— Проклетата къща се срути — каза Пелъс Атина. — Предполагам, че си убил Касиус Хил. Права ли съм?

— Да.

Тя поклати глава.

— Чувала съм за това чудо и преди. Нарича се Система на отмъщението. Голям късмет е, дето оживя. — Тя хвърли настрана и последното парче мазилка и се взря в лицето му. — Какво е станало с теб, по дяволите? Едва ли си загубил ръката си само от пропадането!

— Много дълго е за разказване. — Той внезапно седна. — Къде е Синеокия? Трябваше да е на покрива!

— Мъртъв е. Намира се на около двайсетина метра от теб. Счупил си е врата при падането.

— По дяволите! — Найтхоук се отпусна отново назад, изтощен от направеното усилие. — А къде са останалите от твоята група?

— Пръснати са оттук чак до кораба — отвърна Пелъс Атина. — Всичките са мъртви.

— Лошо, много лошо.

— Знаеха къде отиват и срещу какво ще се изправят. — Тя замълча. — Значи все пак видя сметката на Касиус Хил?

— Не, *тя* му видя сметката.

— Радвам се, че си й го отстъпил. Много благородно от твоя страна — каза Пелъс Атина. — В края на краищата тя е Ибн бен Калид.

— Това няма нищо общо с благородството — отвърна Найтхоук.

— Тя ми спаси живота.

— Честна дума?

— Вярно е, за бога! — разпалено рече той.

— Добре, де, направила го е. Сега говори по-тихо и не си хаби силите. Не са ти останали много.

— Измъкни радиостанцията ми.

— Къде е тя?

— Или в някой от джобовете, или е затъкната на колана.

Тя внимателно го претърси и най-накрая я откри.

— Включи я. Честота 1193.

— Готово.

— Какво става, Йохан?

Не последва никакъв отговор.

— Йохан, къде си?

Тишина.

— Сигурна ли си, че е настроена на тази честота?

Тя провери отново.

— 1193, точно както ми каза.

— Мамка му. Опитай тогава на 2076.

— Добре.

— Еди, обади се. Вторнишкия Еди, обади се, проклет да си!

Никакъв отговор.

— Останал ли е някой жив освен нас двамата и Касандра? — немощно пророни той.

— Мен ме остави. Къде е Киношита?

— Трябваше вече да е преполовил пътя до космодрума — отговори Найтхоук. — Дано е успял. Иначе ще излезе, че всичко е било напразно.

— Как така напразно? — попита с недоумение тя. — Нали успяхме да унищожим Касиус Хил?

— Така е, убихме Касиус Хил. Сега ми помогни да се изправя. Ако полежа още малко, пак ще изгубя съзнание.

Тя го вдигна на крака и го прикрепя известно време, докато не му премина замайването.

— Къде е Касандра?

— Ей там — посочи Пелъс Атина към едно присвито тяло.

— Нали каза, че била добре?

— В сравнение с повечето от останалите. Има само сътресение и най-вероятно няколко счупени ребра. Допреди няколко минути беше в съзнание. Можеше да е много по-зле.

— Петкан! — внезапно извика Найтхоук и пренастрои честотата на предавателя си. — Петкане, там ли си?

— Разбира се, че съм тук — отвърна познат глас. — Чудесна нощ беше! Велика и славна нощ! Знаех си, че постъпвам правилно, когато тръгнах с теб, Джеферсън Найтхоук!

— Мелисанда добре ли е?

— Тя е мъртва.

— Как стана това?

— Прочистваха района с лазери. Тя не усети човека, който я уби, а не ми се вярва и той да я е забелязал. Случват се и такива неща. — Последва пауза. — Имаш ли други задачи за мен или да се връщам на кораба?

Найтхоук все още не можеше да повярва, че е оцелял.

— Стой там — каза най-накрая. — Скоро пак ще се свържа с теб.

После прекъсна връзката.

— Обикновено оцеляват най-добрите убийци — каза Палас Атина, сякаш беше прочела мислите му. — Винаги е така при война.

— Хубаво е, че войната най-сетне свърши — отвърна той. — Врагът вече е мъртъв.

— Все още не можеш да мислиш трезво — поправи го тя.

— За какво говориш?

— *Генералът* е мъртъв, но армията му е непокътната — обясни Пелъс Атина. — Загубили са само хиляда бойци, а утре вече ще има нов губернатор.

— Не — настоя той. — Войната свърши, всичко е приключено.

— Нищо не е приключило, докато си още жив — каза тя. — Дори онези, които мразеха Касиус Хил и в червата, ще се втурнат да те преследват. Ти им отне плячката, при това го направи в неговото собствено леговище. За това ще искат отплата.

— Нямам намерение да изкарам остатъка от живота си, криейки се като преследвано животно — решително заяви Найтхоук.

— В такъв случай се изправи и се бий! — каза Пелъс Атина. — Не забравяй, че си Перфектния убиец!

— Аз съм само негово копие — отговори Найтхоук. — Това, което направих тази нощ, имаше една единствена цел — да запази живота на *истинския* Перфектен убиец.

— Нищо не разбирам.

— Няма значение, нали аз го разбирам. — Той се огледа наоколо. — Изби ли всички, които бяха пред къщата?

— Поне докато бях там не беше останал нито един жив. Но щом разберат какво се е случило, ще придойдат с хиляди за подкрепление.

— Няма да разберат преди изгрев слънце — каза Найтхоук. — Заглушихме връзките им и разрушихме главният предавател.

— Добре, до изгрев слънце сме осигурени. Ами после?

— Това време ни е напълно достатъчно.

— За какво?

— Да сложим завинаги край на войната. — Той отново включи радиостанцията си. — Петкане, на какво разстояние от имението се намиращ?

— Сигурно на около миля — отвърна извънземният.

— Да си тук след половин час! Взриви проклетото място, та да не остане камък върху камък от него! После се връщай на Силен при първи удобен случай.

Найтхоук метна радиостанцията си върху развалините и се обърна към Пелъс Атина.

— Оставих колата ни край пътя на миля от тук. Скрита е зад едни храсти. Ще успееш ли да я намериш?

— Стига да е още там.

— Докарай я тук.

Тя се обърна и тръгна в указаната посока без да каже нито дума повече.

Найтхоук започна да тършува из джобовете с единствената си ръка и накрая откри онова, което търсеше — металната си идентификационна карта и кубчето на паспорта. Той ги остави на земята, посегна към лазерния пистолет, но се сети, че го е изгубил и се потътри към тялото на Синеокия. Успя да намери неговия и го прибра.

После се върна при картата и паспорта, нагласи пистолета на малка мощност и стреля в тях. Картата потъмня, а краищата ѝ се подгънаха от високата температура. Въпреки това части от името му и неговият номер все още можеха да бъдат разчетени. Кубът паспорт се беше разтопил, но той отклони лъча от него, преди да е изчезнал напълно.

Найтхоук изчака, докато картата и кубът се охладят, после ги вдигна и ги върна обратно в джоба си. Накрая отиде при Касандра, коленичи край нея и нежно я помилва по косата.

Тя отвори очи.

— Жив си — рече.

— Аз съм костелив орех.

— Като не можах да те открия реших, че си затрупан под развалините — каза Касандра. — След това... — Тя се намръщи. — После не си спомням нищо.

— Загубила си съзнание.

Тя помълча малко, после вдигна очи към Найтхоук.

— Успяхме, нали?

— Да, успяхме.

— *Знаех си*, че ще го направим. Най-сетне всичко свърши.

— Още не съвсем, но скоро и това ще стане.

Внезапно от тъмнината изскочи Пелъс Атина. Зад нея се очертаваше силуетът на колата.

— На пътя все още няма жива душа — каза тя, — но това едва ли ще трае дълго. По-добре веднага да поемаме към космодрума.

— Моят кораб няма да е там обаче — каза Найтхоук. — Киношита сигурно вече е излетял. Къде е твоят?

— На няколко мили южно от тук.

— Вземи Касандра и се връщайте на Силен.

Той изведнъж започна внимателно да оглежда земята около себе си.

— Това ли търсиш? — попита Пелъс Атина, подавайки му торбата с пари.

— Точно това. Вземи я със себе си.

— Ами ти?

— Ще дочакам Петкан.

— Защо не дойдеш с нес? — настоя тя. — Корабът ми може да поеме цяла дузина.

— Имам да свърша още нещо тук.

— Какво е то?

— Трябва да убия Перфектния убиец.

Тя смръщи вежди.

— Какво говориш, дявол да те вземе?!

Найтхоук измъкна от джоба си картата и куба-паспорт.

— Когато Петкан разруши имението, ще заровя тези неща в развалините. — Той се насили да се усмихне. — *Това* ще сложи край на войната.

ЕПИЛОГ

Найтхоук бавно отвори очи и надзърна иззад превръзките. Намираше се в една от орбиталните болници по Периферията, отстояща на цяла галактика от Вътрешната граница.

— Как се чувстваш? — разнесе се гласът на Касандра.

— Като чисто нов човек.

— Това е добре — усмихна се тя, — защото от предишния не беше останало много. Вече имаш нова ръка, нова раменна става и напълно различно лице.

— Предишното беше малко по-известно, отколкото би ми се искало — каза Найтхоук.

— Едва ще дочакам да ти свалят превръзките. Ще ми се по-скоро да видя лицето ти. — Тя замълча. — Между другото, твоят хирург днес ме дръпна настрана и ми сподели съмненията си, че страдаш от аплазия в начален стадий на развитие.

— Няма да се учудя особено, ако това се потвърди — отвърна Найтхоук и си помисли, че щеше да е по-добре, ако не беше стегнат в превръзките и можеше да се усмихва.

— Лекарят твърди, че след няколко месеца ще открият лек срещу нея.

— Хубаво, значи парите ще стигнат да оживее *той*.

— А също и за твоето лечение.

— Учените откриха лек срещу всички други болести, тогава защо да не изнамерят и за аплазията — каза той, раздвижвайки изкуствената си ръка.

Тя приседна на ръба на болничното легло.

— Искат ли ти се да се срещнеш някога с него?

Той дълго обмисля отговора си, после поклати глава.

— Не, с този не. Ще ми се да бях срещнал по-младия, онзи, който е умрял на Солио II. На *него* сигурно също бих могъл да помогна. Оригиналят няма да се нуждае от ничия помощ, щом веднъж го излекуват от болестта.

— Да, но ще се озове в един напълно непознат за него свят, при това на шейсет и две годишна възраст — подчерта Касандра. — Не мислиш ли, че ще му трябва някой, който да го подкрепя, докато се приспособява?

— Той е Перфектния убиец — каза кратко Найтхоук, сякаш това обясняваше всичко.

Кое то си беше точно така.

Издание:

Майк Резник. Прераждането на убиеца

Редактор: Валери Манолов

Формат: 16/56/84

Издателска къща „Пан“, 2000

Предпечат: ЕТ „Катерина“

Печат: „Балканпрес“ — София

ISBN: 954-657-337-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.